Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2016 | Γρηγορίου Ἐπισκόπου Ἀρμενίας, Ριψιμίας, Γαϊνῆς καὶ τῶν σύν αὐταῖς Μαρτύρων, Στρατονίκου, Μαρδονίου Μαρτύρων | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2133

Ἡ Ἱεραρχία δεσμεύεται ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις τοῦ παρελθόντος

Τοῦ κ. Παναγιώτου Κατραμάδου

Προσφάτως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐκυκλοφόρησεν ἕνα βιβλίον μὲ τὸν τίτλον «Ἡ ἀπάντηση τῆς Ἐκκλησίας στὰ μυθεύματα τοῦ ἀντικληρικαλιστικοῦ λαϊκισμοῦ». Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐπιχειρεῖ νὰ ἀπαντήση μὲ ἱστορικὰ στοιχεῖα διὰ τὴν προσφορὰν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Ἔθνος εἰς ὅσους ἐγείρουν ζήτημα χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Πράγματι δὲν ὑπάρχει ἰσχυροτέρα ὀχύρωσις μιᾶς θέσεως παρὰ ὅταν αὐτὴ θεμελιώνεται καὶ τεκμηριώνεται εἰς ἀδιασείστους ἱστορικὰς μαρτυρίας. «Ὅποιος δὲν γνωρίζει ἱστορία εἶναι καταδικασμένος νὰ τὴν ἐπαναλάβη», λέει μία παροιμία, διὰ τῆς ὁποίας ἐννοεῖται ὅτι τὸ παρελθὸν ἐν πολλοῖς ὀφείλει νὰ καθορίζη τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον ὄχι ἁπλῶς, διότι ἀποτελεῖ μέρος τῆς ταυτότητος ποὺ χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν προειδοποιεῖ διὰ τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι δὰ ἀνακύψουν.

Εἰς αὐτὸ στοχεύουν πολλὰ δημοσιεύματα καὶ ἄρθρα ποὺ ἀνασύρουν ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας παλαιότερα καὶ νεώτερα περιστατικὰ ποὺ ἀφοροῦν εἰς τὰ πεπραγμένα τῶν Παπικῶν ἢ προσωπικοτήτων τῆς Ὀρθοδοξίας ποὺ ἔσυραν -καὶ πολλάκις διέσυραν- τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν ἀλλοτρίων σχεδίων. Ἐν ὄψει ὡστόσο τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας ἐδεωρήσαμεν καλὸν νὰ ὑπενθυμίσωμας πῶς οἱ προκάτοχοί τους ἀντιμετώπισαν τὰ ζητήματα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ποὺ ἀποτελοῦν διὰ πολλοὺς εὐσεβεῖς πιστοὺς τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμβαρίου, καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τὰ ἔτη ποὺ ἀνέκυψεν ἔντονα τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Παραθέτομεν ἐπιλεκτικῶς σχετικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἐπισήμους ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Περὶ ἀποδόσεως τοῦ ὅρου Ἐκκλησία

«Καὶ εἶναι μὲν ἀναντίρρητον καὶ ὑπὸ τῆς Ἱστορίας μεμαρτυρημένη καθολικὴ ἀλήθεια ὅτι καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτη Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀνόθευτον διὰ τῶν αἰώνων τηρήσασα καὶ τηροῦσα τὴν ἣν παρέλαβε διδασκαλίαν καὶ παράδοσιν τῆς μιᾶς ἁγίας καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μακρὰν πάσης μισαλλοδοξίας, μετ' ἀγάπης πάντοτε, συμπαθείας καὶ ἀγαθῆς διαθέσεως προσέβλεπε πρὸς τὰς διαφόρους Ἑτεροδόξους λεγομένας Ἐκκλησίας, παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τὰς δοκιμασίας ἃς ἐδοκίμασεν ἐξ αὐτῶν, καὶ δὴ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἀφ' ἧς καινοτομήσασαι ἀπεμακρύνθησαν, ἐπιποθεῖ καὶ ἀναμένει» (Ἀρ. Πρ. 1219/Διεκπ. 452 - 06.04.1967)

Εἰς τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ διαφαίνεται ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου Ἐκκλησία διὰ τοὺς ἑτεροδόξους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἀποδεικνύεται μέ ἀμάχητα τεκμήρια ἀπό μασωνικά κείμενα, ὅτι ἀπό τό 1902, εἶναι:

ΜΑΣΩΝΙΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ!

«Οἱ μασῶνοι πολιτικοί μας ἔκαμαν καί κάνουν πάμπολλες παλινωδίες, μέ τελευταῖο παράδειγμα τόν σημερινό Πρωθυπουργό κ. Τσίπρα, ὁ ὁποῖος ἀπό υἱός μονίμου ἐργολήπτου Δημοσίων Ἔργων κατά τήν περίοδο τῆς Ἑπταετίας(!), μετεστράφη σέ ἀκροαριστερό ἰδεολόγο πολιτικό καί, ἐν συνεχείᾳ, σέ χρόνο ρεκόρ ἐξελέγη ἀρχηγός Ἀριστεροῦ Κόμματος. Παρουσιάζεται σήμερα ὡς ἐφαρμογέας ἐντελῶς ἀντίθετης, δηλαδή Κεντροδεξιᾶς φιλελεύθερης Οἰκονομίας(!), κατά τίς ἐπταγές τῆς Ἀμερικῆς, τῆς μητέρας τῆς μασωνίας, ἐντολές τοῦ ὁποίου ἐκτελεῖ ὁ κ. Ν. Φίλης. Ὅμως τοῦ σημερινοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας προηγήθηκαν ἄλλοι, ὅλων τῶν κομματικῶν ἀποχρώσεων πού κυβέρνησαν μέχρι σήμερα, ἰδίως τῶν λεγομένων Δεξιῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ σφετερίσθηκαν ἐκλογικά τούς ἐκκλησιαζομένους καί τούς Ποιμένες τους, ἔβλαψαν καίρια το ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας!»

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ἐ. Βολουδάκη

Πολλές φορές ἔχει γραφεῖ καί λεχθεῖ ὅτι ἡ Μασωνία κυβερνάει τόν κόσμο, ἀλλά, ἐπειδή τά διακηρυσσόμενα δέν συνοδεύονται μέ ἐπαρκῆ ἀποδεικτικά στοιχεῖα, θεωροῦνται ἀπό τούς πολλούς ὡς συνωμοσιολογία καί κινδυνολογία, γιά αὐτό καί δέν λαμβάνονται σοβαρά ὑπ' ὄψει.

Στό ἄρθρο μας αὐτό, ὅμως, θά προσκομίσουμε ὄχι μόνο ἀποδεικτικά ἀλλά καί ἀποκαλυπτικά στοιχεῖα, τά ὁποῖα μέ σαφήνεια ἀναντίρρητη μᾶς ἐξηγοῦν τό πῶς καί τό γιατί ἔφθασε ἡ Πατρίδα μας σέ αὐτό τό ἐλεεινό κατάντημα, πῶς ἀποχριστιανίσθηκε καί ἔχασε ὅλες τίς Ἀξίες πού τήν ἔκαναν νά ξεχωρίζη γιά τό ἤθος καί τήν Πνευματικότητά της ὑπέρ πάντα τά Ἔθνη.

Μελετῶντας αὐτόν τόν καιρό ἰδιαιτέρως προσεκτικά τό ἀρχειακό μου ὑλικό μέ ἄγνωστα στούς πολλούς κείμενα τῆς Μασωνίας, παρακινηθείς καί ἀπό τήν προκλητική ἀντιεκκλησιαστική συμπεριφορά τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Φίλη, διεπίστωσα ὅτι ὅλες οἱ πολιτειακές ἀντιχριστιανικές μεταρρυθμίσεις, πού ἔγιναν στήν Πατρίδα μας ἀπό τό 1890 μέχρι σήμερα, ὑλοποιήθηκαν καί ἔγιναν νόμοι τοῦ Κράτους, συμφώνως πρός τίς ἐπιταγές τῶν Ὑπάτων Μασώνων τῆς Ἀμερικῆς καί τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν καί ὑποτακτικῶν τους! Εἶναι δέ ἐκπληκτική ἡ ἀκρίβεια τῆς ὑπακοῆς τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν στήν ἐφαρμογή τῶν Μασωνικῶν προσταγμάτων, δεδομένου ὅτι ὄχι μόνο τήρησαν πιστά τίς Μασωνικές ἐντολές, κάνοντάς τις νόμους τοῦ Κράτους, ἀλλά υἱοθέτησαν πρός ὑποστήριξή τους ἀκέραιο καί τό Μασωνικό σκεπτικό!

Ἡ Μασωνία ἐπιδιώκει νά ὑποκαταστήση τήν Ἐκκλησίαν εἰς ὅλην τήν Ὑφήλιον

Ἡ μελέτη τῶν κειμένων φανερώνει εὐθύς, ὅτι **ἡ Μασωνία ἐξ ἀρχῆς ἐπεδίωξε καί ἐπιδιώκει νά ὑποκαταστήση τήν Ἐκκλησία σέ ὅλη τήν Ὑφήλιο**. Οἰκειοποιήθηκαν πλήρως τόν σκοπό καί τήν ἐπί γῆς ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας καί ὑπαγόρευσαν στά μέλη τους ὅτι ἡ Μασωνία εἶναι τό πᾶν καί ἡ Ἐκκλησία ἕνας ἁπλός φορέας τοῦ Κράτους, ὁ ὁποῖος, μάλιστα, πρέπει συνεχῶς νά συρρικνώνεται ἕως ὅτου ἀφανισθεῖ ἐντελῶς.

Διδάσκονται οἱ πολιτικοί μας ἀπό τήν Μασωνική τους πηγή, ὅπως διαβάζουμε στό ἔντυπό τους «ΠΥΘΑΓΌΡΑΣ» (τεῦχος 8ον, Αὔγουστος 1931), ὅτι: «**Ἀπέραντος εἶναι ἡ εὐρύτης καί ἡ γενικότης τοῦ**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ Ἱεραρχία ἐνώπιον διλημμάτων

Εὑρισκόμεθα ἀναμφιβόλως πρὸ παραχωρήσεως Θεοῦ, ἡ σημερινὴ Ἱεραρχία νὰ ἐπωμίζεται τὸ βάρος ἐπιλύσεως τῶν μεγαλυτέρων ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων ἀπὸ συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἂν παλαιὰ ἡ Ἐκκλησία ἔπρεπε νὰ κτίση ἱεροὺς ναοὺς καὶ εὐαγῆ ἱδρύματα, διότι δὲν ὑπῆρχαν, σήμερον ἡ δυσβάστακτος φορολογία ἀπειλεῖ νὰ ἐπιστρέψη τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, μὲ τὴν καιρίαν διαφορὰν ὅτι τότε ἡ Πολιτεία διέκειτο εὐμενῶς ἔναντι τῆς τροφοῦ τοῦ Ἔθνους καὶ δὲν ἐπεχείρει νὰ ὑπονομεύση τὸν ὁμφάλιον λῶρον ποὺ συντηρεῖ τὴν κοινωνίαν ζωντανήν, τόσον ὑλικῶς ὅσον καὶ πνευματικῶς. Ὡς νὰ μὴ ἔφθανεν αὐτὸ κατὰ συγκυρίαν(;) ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς περίοδον τοῦ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους ποὺ παρῆλθε περιεπλέχθη ἐκουσίως - ἀκουσίως εἰς τὰ μεγαλεπήβολα σχέδια τῆς ὑποτιθεμένης ἀνασυστάσεως τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ εἰς παγκόσμιον ἐπίπεδον, ἡ ὁποία μετὰ ἀπὸ ἕνα αἰῶνα σχεδιασμοῦ ἠύρε περιέργως τὸν νέον «αὐτοκράτορα» -διὰ νὰ στηριχθῆ τὸ νεόκοπον ἐγχείρημα- εἰς τοὺς ἰδεολογικῶς ἑτεροκλήτους ἐκπροσώπους τῆς Πολιτείας (ἀριστεροδέξιος κυβέρνησις, τῆς ὁποίας ὁ ἰσχυρὸς πόλος ἀποτελεῖται ἀπὸ 14 συνιστῶσας)!

Κανεὶς δὲν ἔχει ἀπαντήσει μέχρι στιγμῆς εἰς τὸ θεμελιῶδες ἐρώτημα: διατί ἔγινε αὐτὴ ἡ πολυδάπανος Σύνοδος καὶ μάλιστα εἰς περίοδον λιτότητος;

Ἡ Κυβέρνησις τυχοδιωκτικῷ τῷ τρόπῳ διὰ λόγους διεθνοῦς προβολῆς, οἱ ὁποῖοι ὡστόσο δὲν ἐπετεύχθησαν –μᾶλλον μικρὰ ζημία εἰς τὰς ἑλληνορωσικὰς σχέσεις ἐπῆλθε- ἐπείσθη ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Εὐθανασία καὶ «Εὐθανασία»** Γράφει ὁ **κ. Ἀθανάσιος Β. Ἀβραμίδης, Καρδιολόγος, Ἀμ. Καθ. Παθολογίας Πανεπ. Ἀθηνῶν.** Σελ. 4
- **Σύσσωμοι οἱ Μητροπολῖται τῆς Ἑλλάδος ὑπερασπίζονται τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.** Σελ. 8

Καινὴ καὶ ἰσότιμος ἀγάπη

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

Οἱ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικοὶ στὴ ζωή τους καὶ ὁ πνευματικός τους ἀγώνας πρέπει νὰ στοχεύει στὴ μίμηση τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι εὔκολο. Οὔτε καὶ ὅλοι μποροῦν νὰ ἔχουν τὰ ἴδια πνευματικὰ ἀποτελέσματα. Πρέπει ὡστόσο ὅλοι νὰ εἶναι ἀγωνιστές, νὰ ἔχουν ἐγρήγορση καὶ διαρκῆ μνήμη τῶν ἱερῶν τους ὑποχρεώσεων.

Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι εὔκολα ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὶς βιοτικὲς μέριμνες καὶ πολὺ λίγο ἀχολοῦνται μὲ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ εἶναι πειθαρχικοὶ σὲ πολλὲς ἄλλες ἐντολές, ὅπως πολιτικές, ἐπαγγελματικές, κοινωνικές κ.ἄ., στὴν τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν εἶναι ἀμελεῖς καὶ ἀδιάφοροι. Δὲν εἶναι πρόθυμοι νὰ προχωρήσουν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, νὰ δεχτοῦν τὴν ὀρθότητα τῶν ἐντολῶν καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς κακές τους συνήθειες. Μερικοὶ ἐπίσης θέλουν νὰ συνδυάσουν τὶς ἐντολές μὲ τὶς ἁμαρτωλές τους συνήθειες!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀποφασιστικοὶ καὶ ἀρνοῦνται τὴ νοοτροπία τοῦ κόσμου. Ὁ Μέγας Βασίλειος προτρέπει τοὺς χριστιανοὺς νὰ μιμηθοῦν τὸν Θεὸ καὶ ἀναφέρει ἕνα παράδειγμα: «Ὅπως ὁ Θεὸς μεταδίδει ἐξίσου σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸ φῶς του, ἔτσι καὶ οἱ μιμητὲς τοῦ Θεοῦ ἅς ἀκτινοβολοῦν πρὸς ὅλους καινὴ καὶ ἰσότιμη ἀγάπη». Καὶ ὑπάρχουν πάμπολλα παρόμοια παραδείγματα, γιὰ νὰ παρακινηθοῦν οἱ ἄνθρωποι στὴ μίμηση τοῦ Θεοῦ. Μένω ὅμως σ' αὐτὸ ποὺ ἀνέφερα καὶ τὸ σχολιάζω. Ἡ ἀποστολὴ νὰ γίνει κανεὶς μιμητὴς τοῦ Θεοῦ εἶναι σπουδαία, παρόλο ποὺ οἱ κοσμικοὶ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἐκτιμήσουν. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐκεῖνοι θεωροῦν ἀδιανόητο νὰ θέλει κάποιος νὰ δείχνει ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, νὰ καλύπτει ὑλικές τους ἀνάγκες, νὰ τοὺς βλέπει μὲ συμπάθεια, νὰ τοὺς ἀνέχεται καὶ νὰ προσεύχεται γι' αὐτούς. Εἶναι κλεισμένοι στὸν ἑαυτό τους, σκέφτονται μόνο τί θὰ φᾶνε, τί θὰ πιοῦνε καὶ πῶς θὰ καλοπεράσουν. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ὁ συνάνθρωπός τους, ποὺ ἐνδέχεται νὰ εἶναι νηστικός, ἀσθενής, ἀπροστάτευτος καὶ γενικὰ βυθισμένος στὴ δυστυχία.

Ὁ Θεὸς ὅμως μᾶς θέλει εὐαίσθητους καὶ καλοπροαίρετους. Νὰ βλέπουμε τοὺς φτωχοὺς καὶ πάσχοντες, νὰ τοὺς βοηθοῦμε τὸ κατὰ δύναμη καὶ νὰ δείχνουμε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πνευματική τους προκοπή. Ἡ ἀγάπη μας πρέπει νὰ εἶναι γενική, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ ἀγιορείτης. Νὰ ἁπλώνεται καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας ἀκόμα. Εἶναι σαφὴς ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ: «Νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, δίνετε εὐχὲς σ' αὐτοὺς ποὺ σᾶς δίνουν κατάρες, εὐεργετεῖτε αὐτοὺς ποὺ σᾶς μισοῦν, καὶ προσεύχεστε γι' αὐτοὺς ποὺ σᾶς κακομεταχειρίζονται καὶ σᾶς καταδιώκουν, γιὰ νὰ γίνετε παιδιὰ τοῦ οὐράνιου Πατέρα σας, γιατὶ αὐτὸς ἀνατέλλει τὸν ἥλιο του γιὰ κακοὺς καὶ καλοὺς καὶ στέλνει τὴ βροχὴ σὲ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. ε΄ 44-45).

Ὅταν μιλᾶμε γιὰ μίμηση τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐννοοῦμε ὅτι θὰ γίνουμε καὶ μεῖς θεοί. Ἁπλὰ πρέπει νὰ τηροῦμε ταπεινὰ τὶς ἐντολές του καὶ νὰ ποθοῦμε τὴν οὐράνια βασιλεία.

"Μετά δυσκολίας συγκρατοῦμε τόν Ὀρθόδοξο Λαό μας"

Γράφει ὁ ***Ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος***
ἐφημέριος Ἱ.Ν.Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου

Δημοσιεύομεν τήν ἐπιστολήν πού ἀπέστειλεν ὁ σεβαστὸς Ἀρχιμ. π. Σαράντης Σαράντος τήν 16ην Σεπτεμβρίου 2016 πρός τόν Πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνόδου:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Εὐλαβῶς ἀσπάζομαι τήν δεξιάν Σας,

Εὐσεβάστως αἰσθάνομαι ἀδήριτη τήν ἀνάγκη ὡς πρός πνευματικό πατέρα νά Σᾶς καταθέσω κάποιους προβληματισμούς γιά τό πολύ σοβαρό θέμα τῆς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου».

Ἐπιθυμῶ εἰλικρινῶς νά Σᾶς εὐχαριστήσω, γιατί οἱ θύρες τοῦ Μητροπολιτικοῦ Σας Μεγάρου στήν Ἱερά Μητρόπολη Θηβῶν καί Λεβαδείας παλαιότερον καί τώρα στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἦταν πάντοτε ἀνοιχτές στήν ἐλαχιστότητά μου. Ἡ Σεπτή Σας Μακαριότητα πατρικῶς μέ ἐκάλυπτε καί παρεῖχε πάντοτε λύσεις σέ ἄμεσα ποιμαντικά προβλήματα.

Πολλά ἔχουν γραφεῖ γιά τήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο». Ὡς ἐφημέριοι τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τριλογία Ἑνότητος

Γράφει ὁ ***κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης,***
Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.

1ον

Πρός τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Κοινοποίηση: Πρός ὅλους τούς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐν ὄψει τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, θά ἤθελα νά θέσω ὑπόψη Σας μία μικρή «Τριλογία» μου, ἐπειδή πιστεύω, ὅτι θά μποροῦσε νά συμβάλει κάπως στή στήριξη τῆς ἑνότητας τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

«Ἡ Ἐκκλησία δέσμια τῶν ἀκραίων ἱεραρχῶν της»;

Μὲ τὸν ἀνοίκειον καὶ προπαγανδιστικὸν αὐτὸν τίτλον ὁ Καθηγητὴς Συνταγματικοῦ Δικαίου, ἐνορχηστρωτὴς τῆς ὁμάδος ποὺ ἐπιθυμεῖ ἀπόλυτον «χωρισμὸν» Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἔκδοσις τοῦ βιβλίου μὲ τίτλον «Ἕνα καινοτόμο Σύνταγμα γιὰ τὴν Ἑλλάδα» ἐχρηματοδοτήθη ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν Global Citizen Foundation, ποὺ προωθεῖ τὴν παγκοσμιοποίησιν, στοχεύει εἰς τὴν ποδηγέτησιν τῆς Ἱεραρχίας ἐν ὄψει τῆς κρισίμου συγκλήσεώς της. Ὁ κ. Ἀλιβιζάτος εἶναι ἀπόλυτα ἐναρμονισμένος μὲ τὰς δηλώσεις τοῦ κ. Φίλη, καθὼς ἀπευθύνει τὴν μομφὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι «δὲν εἶναι ἄμοιρη εὐθυνῶν γιὰ τὸ κατρακύλισμα τῆς χώρας». Ἑπομένως δὲν εἶναι καθόλου ἀβάσιμος ἡ ἀνησυχία τῆς Ἱεραρχίας ὅτι ἡ Κυβέρνησις παρὰ τὰς μετριοπαθεῖς ἐξαγγελίας τοῦ Πρωθυπουργοῦ προωθεῖ τὸ σχέδιον τοῦ πλέον ἀκραίου χωρισμοῦ Ἐκκλησίας - Πολιτείας. Ὁ κ. Ἀλιβιζάτος προκαλεῖ τὴν μακροθυμίαν τῆς Ἱεραρχίας ἐπιτιθέμενος ἐναντίον ὅλων τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἑλλάδος, τοὺς ὁποίους κατηγορεῖ ὅτι δὲν «τόλμησαν νὰ ἀντιταχθοῦν στὴν ἐπέλαση τοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ τῆς μισαλλόδοξης ἐκδοχῆς τῆς ὀρθοδοξίας», διαστρεβλώνων τὴν πραγματικότητα καὶ προσβάλλων τὴν μνήμην τοῦ προκατόχου τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Χριστοδούλου. Ἐπιχειρεῖ ὅμως νὰ «καλοπιάση» τὸν κ. Ἱερώνυμον διὰ τὸ ἔργον του ὡς Μητροπολίτου, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν παγιδεύση. Πῶς; Στοχοποιεῖ ὡς ἀκραίους συγκεκριμένους Ἱεράρχας καὶ ὑποδεικνύει εἰς τὸν Μακαριώτατον ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ ἀκολουθήση. Ἡ μέθοδος παλαιὰ καὶ γνωστή: ἀφ' ἑνὸς προσπάθεια μὲ τοὺς χαρακτηρισμοὺς νὰ ἐμφιλοχωρήση διχασμὸς εἰς τὴν Ἱεραρχίαν καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὡς «ἀκραίου» νὰ πιεσθῆ ὁ κ. Ἱερώνυμος, διὰ νὰ ὀπισθοχωρήση. Ὁ κ. Καθηγητὴς δὲν διστάζει νὰ ἐμπλέξη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Στ. Γιαγκάζογλου, γνωρί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Φιλοπατριαρχικὴ ἱστοσελὶς συμπορεύεται μὲ τὰς ἀπόψεις τοῦ κ. Φίλη;

Τὸ γνωστὸν φιλοπατριαρχικὸν καὶ οἰκουμενιστικὸν «ΑΜΗΝ», ποὺ ὑπεστήριξε καὶ τὴν Σύνοδον τοῦ Κολυμβαρίου μὲ κάθε τίμημα, ἐδημοσίευσε τὴν 23ην Σεπτεμβρίου ἄρθρον τοῦ κ. Νίκου Κοσμίδη, Πολιτισμολόγου μὲ τίτλον «Ἡ «κρυφὴ» σημασία τῆς διαφωνίας γιὰ τὰ Θρησκευτικά». Δηλώνει τὴν δυσαρέσκειάν του διὰ τὰς δηλώσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ νέου προγράμματος διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν καὶ ὑπαινίσσεται μεταστροφὴν τοῦ Μακαριωτάτου. Ἀποδίδει τὴν μομφὴν ὅτι κακῶς ταυτίζεται τὸ πρόσωπον μὲ τὸν θεσμὸν (ἂς τὰ ἀκούη αὐτὰ τὸ Φανάρι) καὶ ὑπαινίσσεται ὅτι τὸ κῦρος τῶν «προσωπικῶν» δηλώσεών του ἀντλεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὄχι ἀπὸ τὴν ὀρθότητα τῶν ἀπόψεών του ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θέσιν του! Τὸ κείμενον μεταχειρίζεται ἐπικίνδυνα τὴν συνταγματικὴν κατοχύρωσιν τοῦ μαθήματος καὶ ἅπτεται τῶν ὁρίων τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας – Πολιτείας προτεῖνον ἐμμέσως ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει οἰκειοποιηθῆ ρόλους ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸ Κράτος. Τὸ κείμενον ἀποτελεῖ ὅπλον εἰς τὴν φαρέτραν ὅσων ὑποστηρίζουν ἐσφαλμένως ὅτι δὲν εἶναι διακριτοὶ οἱ ρόλοι. Αὐταὶ εἶναι αἱ προθέσεις τῶν φιλοπατριαρχικῶν, νὰ σπείρουν διχόνοιαν, ὅταν ἀπαιτῆται σύμπνοια καὶ ἑνότης; Τὸ Πα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

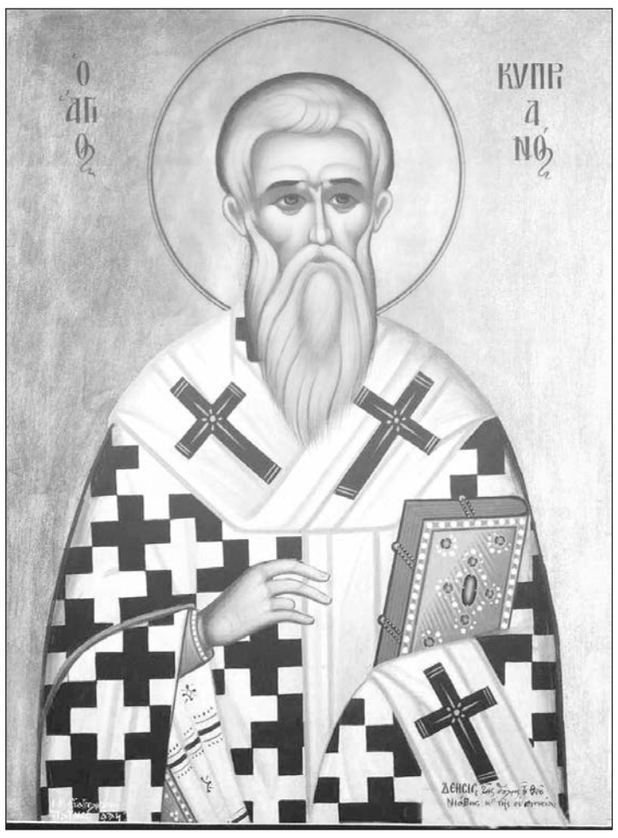

Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ. Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱ.Μ. Εὐαγγελισμοῦ Πάτμου.

Ἀκλόνητα τὰ ἐπιχειρήματα ἀπορρίψεως τοῦ Κολυμβαρίου

Ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμβαρίου τυγχάνει διάτρητος ἀπὸ πλευρᾶς κανονικότητος. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνερχομένη, διὰ νὰ συζητήση περὶ φλεγόντων ζητημάτων δὲν δύναται νὰ ἀντιπαρέλθη λογικὰς καὶ θεολογικὰς ἐνστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀκυρώνουν τὴν Σύνοδον καὶ τὰς ἀποφάσεις της. Πολλὰ ἐγράφησαν ἔως σήμερον καὶ ἐκτενεῖς ἀναλύσεις εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, τὰς ὁποίας ἐνίοτε ἀδυνατοῦν νὰ παρακολουθήσουν καὶ οἱ πλέον ἄριστοι τῶν θεολόγων. Διὰ τοῦτο, θέλοντες νὰ ἐπικουρήσωμεν εἰς τὸ πολυσχιδὲς καὶ βαρυσήμαντον ἔργον τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, συνοψίζομεν εἰς ὀλίγας γραμμὰς ὅλα ὅσα θὰ καταστοῦν χρήσιμα, διὰ νὰ ἀποφανθῆ ἡ Ἱεραρχία.

Ἡ ἀντικανονικὴ σύνθεσις

Α) Ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ζοφερᾶς Τουρκοκρατίας αἱ Σύνοδοι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Οἰκουμενιστική ποιμαντική !

Τοῦ ***μοναχοῦ Ἐπιφανίου Καψαλιώτου***

Γάμος καὶ Νηστεία

Ἡ συνάφεια τῶν δύο κειμένων τῆς ΑκΜΣ, αὐτῶν περὶ τοῦ γάμου[55] καὶ τῆς νηστείας[56], ἔγκειται στὸ ὅτι διαλαμβάνουν κανονικοῦ τύπου ζητήματα. Ὁ τρόπος ἀνάπτυξης καὶ στὰ δύο κείμενα εἶναι ἐνιαῖος: ἀρχικὰ ἐπαινοῦνται τὰ ἀγαθὰ τόσο τοῦ γάμου ὅσο καὶ τῆς νηστείας καὶ κατόπιν ἀποδομοῦνται! Τοῦτο μᾶς θυμίζει τὴν παρατήρηση ποὺ ἔχει κάνει ὁ ἅγιος Νικηφόρος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, γιὰ τὸ τρόπο ποὺ μεταχειρίστηκαν οἱ συγγραφεῖς τοῦ ὅρου τῆς εἰκονομαχικῆς ψευδοσυνόδου τοῦ 815, ὥστε νὰ ἀπατήσουν τοὺς ἁπλουστέρους: *"**ἐν τούτῳ γοῦν τῷ δοκοῦντι

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Βιώνομεν τοὺς διωγμοὺς τῶν ἐσχάτων!

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ τοῦ κόσμου εἶναι ὄχι ἁπλὰ προδιαγεγραμμένο, ἀλλὰ καὶ γνωστὸ γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας. Θεοφώτιστοι ἅγιοι προεῖδαν ὅσα μέλλουν νὰ συμβοῦν, μὲ στόχο τὴν στήριξη τῶν πιστῶν. Παραθέτουμε μία σπουδαία προφητεία τοῦ ὁσίου Σεραφεὶμ τῆς Βίριτσα (1866-1949), γιὰ τὴν σημερινὴ τραγικὴ κατάσταση: «Θὰ ἔλθει καιρὸς ποὺ ὄχι οἱ διωγμοὶ ἀλλὰ τὰ χρήματα καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου θὰ ἀπομακρύνουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ θὰ χαθοῦν ψυχὲς πολὺ περισσότερες ἀπὸ ὅτι τὸν καιρὸ τῶν διωγμῶν. Ἀπὸ τὴν μία θὰ χρυσώνουν τοὺς τρούλλους καὶ θὰ βάζουν ἐπάνω τους, τοὺς σταυροὺς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη παντοῦ θὰ βασιλεύει κακία καὶ ψεῦδος. Ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία πάντα θὰ διώκεται. Αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ σωθοῦν, θὰ σῴζονται μὲ τὶς ἀσθένειες καὶ τὶς θλίψεις. Ὁ τρόπος ποὺ θὰ γίνονται οἱ διωγμοὶ θὰ εἶναι πολὺ πονηρὸς καὶ θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο κανεὶς νὰ προβλέψει τοὺς διωγμούς. Φοβερὸς θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ καιρός, λυπᾶμαι αὐτοὺς ποὺ θὰ ζοῦνε τότε» (Ἱστ. Τρελογιάννης)! Νομίζουμε ὅτι ἡ προφητικὴ ρήση τοῦ νεοφανοῦς ἁγίου Σεραφεὶμ ἐκπληρώνεται μὲ ἀκρίβεια στὶς τραγικὲς ἡμέρες μας. Μάλιστα, σήμερα οἱ πιστοὶ διώκονται μέσῳ τῆς «ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης», ἤτοι: διώκεται ὅποιος ἀπολυτοποιεῖ τὴν πίστη του καὶ δὲν ἀναγνωρίζει τὶς ἄλλες ψευδεῖς πίστεις ὡς «διαφορετικοὺς δρόμους ἀναγωγῆς στὸν ἴδιο Θεό»! Πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι βιώνουμε τὰ ἔσχατα καὶ νὰ περιμένουμε χειρότερες ἡμέρες καὶ πρωτοφανεῖς διωγμούς! Ἑστὲ ἕτοιμοι!

Πλαστογραφίαι εἰς τὰ κείμενα τῆς Μεγ. Συνόδου!

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ Σύνοδο τοῦ Κολυμβαρίου, συνέβησαν ἀπίστευτα παρασκηνιακὰ καὶ σκοτεινὰ δρώμενα! "Ὁλα τὰ φανταζόμασταν, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα: τὴν πλαστογραφία! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτη εἴδηση: ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος ὑπέγραψε τὰ κείμενα στὶς θέσεις δύο Κυπρίων Ἐπισκόπων, Λεμεσοῦ καὶ Μόρφου, οἱ ὁποῖοι ἀρνήθηκαν νὰ ὑπογράψουν τὸ κείμενο γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο, χωρὶς τὴν ἔγκρισή τους! Ἦρθε «στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας τὸ ἔγγραφο, ποὺ δείχνει ὅτι ὄντως δὲν ὑπέγραψε ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ τὸ ἔγγραφο, ἀλλὰ στὴ θέση του ὑπέγραψε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος χρησιμοποιώντας τὴν φράση "ἀντ' αὐτοῦ". Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ γιὰ τὴν θέση τοῦ Μητροπολίτη Μόρφου, ὁ ὁποῖος οὔτε αὐτὸς ὑπέγραψε τὸ κείμενο αὐτό. Τὸ γεγονὸς προκαλεῖ πολλὰ ἐρωτηματικὰ καὶ σκέψεις γιὰ τὸ πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ὑπογράφει στὴ θέση τοῦ Μητροπολίτη Λεμεσοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ Μητροπολίτη Μόρφου τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ ἴδιοι δὲν τὸ ἔκαναν. Τί κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν πράξη καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παίρνει τέτοια πρωτοβουλία ἕνας ἱεράρχης καταπατώντας τὴν ἀπόφαση καὶ τὴν δήλωση ἄλλου ἱεράρχη ποὺ μάλιστα δηλώνει ἄρνηση καὶ διαφωνία σὲ ἕνα πολὺ σοβαρὸ κείμενο ποὺ ἀφορᾶ μία διφορούμενη Σύνοδο ποὺ ἔκοψε σὲ κομμάτια τὴν Ἐκκλησία." ('Ιστολ. Ὀρθόδοξο Βῆμα)! Ἂν δὲν εἶχαν τὴν ἐντολή τους (ποὺ δὲν τὴν εἶχαν, ἀφοῦ ἦταν παρόντες), νὰ ὑπογράψει ὁ «ἅγιος» Κύπρου γιὰ λογαριασμό τους, αὐτὸ λέγεται πλαστογραφία καὶ νόθευση ἐπισήμου ἐγγράφου! Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἔλαβαν χώρα στὴν «ἁγία» Σύνοδο! Δυστυχῶς! Ἀλλὰ ὑπάρχει προηγούμενο, μὲ τέτοιες παράνομες ἐνέργειες σὲ ἁγία Σύνοδο τοῦ παρελθόντος, μαζὶ μὲ τοὺς ἐκβιασμούς, τὰ παρασκήνια καὶ τὶς ἀπειλές; Ἀσφαλῶς ὄχι! Τέτοια φαινόμενα συναντᾶμε μόνο στὶς λῃστρικές!

«Πάπας» Φραγκίσκος: «Ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι καλές»!

Ο ΠΛΕΟΝ διαπρύσιος κήρυκας τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων, τοῦ «πολιτεύματος» τοῦ ὁσονούπω Ἀντιχρίστου εἶναι ξεκάθαρα ὁ «ἀλάθητος» καὶ «πρῶτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας»! Εἶναι ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ἑνώσει ὅλες τὶς θρησκεῖες καὶ νὰ δημιουργηθεῖ ἔτσι ἡ ἐφιαλτικὴ πανθρησκεία, ἡ θρησκεία τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἔτσι γιὰ τὸν «ὑπὲρ-ἐπίσκοπο τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ «ἀντιπρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ» δὲν ὑπάρχουν «κακὲς θρησκεῖες»! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ταξιδεύοντας πρὸς τὴν Πολωνία, ὁ Πάπας Φραγκίσκος μίλησε σὲ δημοσιογράφους γιὰ τὴ φονικὴ ἐπίθεση τζιχαντιστῶν σὲ ἐκκλησία στὴ Ρουὲν τῆς Γαλλίας. Σὲ ἀντίθεση μὲ ὅσα ἀναφέρει ὁ διεθνὴς Τύπος γιὰ "θρησκευτικὸ πόλεμο" ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἐπισήμανε πὼς πρόκειται γιὰ πόλεμο, ἀλλὰ γιὰ πραγματικό, ὄχι θρησκειῶν. "Ὅταν μιλάω γιὰ πόλεμο, ἐννοῶ πόλεμο στὰ σοβαρά, ὄχι πόλεμο θρησκειῶν. Δὲν ὑπάρχει πόλεμος θρησκειῶν. Ὑπάρχει πόλεμος συμφερόντων, γιὰ τὰ χρήματα, γιὰ τοὺς φυσικοὺς πόρους, γιὰ τὴν κυριαρχία τῶν λαῶν. Ὅλες οἱ θρησκεῖες θέλουμε τὴν εἰρήνη, τὸ καταλάβατε;", εἶπε στοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὸν συνόδευαν στὸ παπικὸ ἀεροσκάφος ποὺ κατευθυνόταν στὴν Κρακοβία τῆς Πολωνίας γιὰ τὴν "Ἡμέρα τῶν νέων"»! Καὶ κατέληξε μὲ τὴν ἑξῆς «σοφία»: «πρέπει νὰ ποῦμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια: Ὁ κόσμος βρίσκεται σὲ πόλεμο γιατί ἔχει χάσει στὸν πόλεμο»! Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν κακὲς θρησκεῖες καὶ πλάνες γι' αὐτόν. Ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι καλὲς καὶ ἡ ἕνωσή τους θὰ ὠφελήσει τὴν ἀνθρωπότητα. Συμπέρασμα: Ὀνειρεύεται ὁ Ἄνθρωπος νὰ γίνει ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῆς ἀνθρωπότητας, μέσῳ τῆς πανθρησκείας! Δοξάστε τον!

Ἐπεχείρησαν νὰ παραλλάξουν τὴν Ἐκκλησίαν!

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ τὸ ἀκόλουθο εὔστοχο σχόλιο γιὰ τὴν Σύνοδο τοῦ Κολυμβαρίου: «Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας πραγματοποιήθηκε Σύνοδος ὄχι γιὰ νὰ ἀποδοκιμάσει κάποιες ἀναφωνεῖσες αἱρέσεις, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπικυρώσει τὶς προηγούμενες καὶ νὰ προσδώσει Ἐκκλησιαστικότητα στὶς καταδικασμένες ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες μας αἱρέσεις-πλάνες ἀναγνωρίζοντάς τες ἔμμεσα ὡς ἔγκυρες καὶ ἀληθινές. Δηλαδὴ ὅ,τι χτίσανε οἱ Ἅγιοί μας χιλιετίες τώρα μὲ αἷμα, ἰδρῶτα καὶ ἐξορίες, ἦρθαν οἱ περήφανοι Οἰκουμενιστὲς νὰ τὸ γκρεμίσουν μέσα σὲ μία βδομάδα καὶ νὰ διώξουν ἀπροκάλυπτα ὅσους Ὀρθοδόξους πιστοὺς ἀντιδροῦν σὲ ὅλη αὐτὴν τὴν παρωδία. (Βλ. π. Σάββα Λαυριώτη καὶ ἄλλους Ἀγιορεῖτες Μοναχούς). Ὁ λόγος γιὰ τὴν λῃστρικὴ ἀ-συνόδευτη ἀπὸ Θεοῦ "Σύνοδο" τῆς Κρήτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου μετὰ τῆς συνο(δ)ΣΙΑ σ τ ου. Καὶ ρωτῶ τὸν ὁποιοδήποτε νοήμονα ἄνθρωπο, ποὺ ἔχει ἔστω καὶ δύο δράμια μυαλό: -εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ΕΚΚΛΗΣΙΑ; ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ» ('Ιστ. Πατερικὴ Παράδοση)! Συμφωνοῦμε ὅτι οἱ οἰκουμενιστὲς σχεδιάζουν νὰ παραλλάξουν τὴν Ἐκκλησία. Τὸ «πείραμα» τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης εἶναι ἡ ἀρχή. Ἐπιχείρησαν, μέσῳ αὐτῆς, νὰ κατεδαφίσουν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ στὴ θέση της νὰ συστήσουν ἕνα ἀπίστευτο κακέκτυπό Της, ἀρεστὸ στὸν σύγχρονο ἀποστατημένο κόσμο καὶ πολύτιμο ὄργανο γιὰ τὴ Νέα Τάξη Πραγμάτων! Αὐτὴ εἶναι δυστυχῶς ἡ πικρὴ ἀλήθεια!

Φανάριον: Ὁ «ἄμβων τῆς Πανθρησκείας»!

Ο «ΑΓΙΟΣ» Ἀμερικῆς, προσευχόμενος στὸν «Ἀόριστο Θεό», μιμήθηκε πιστὰ τὸν προϊστάμενό του, τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος ὄχι ἁπλὰ ἀσπάζεται τὴν πίστη στὸν «Ἀόριστο Θεό», ἀλλὰ καὶ τὴν προωθεῖ, ὡς τὴ «μοντέρνα θρησκευτικότητα»! Δεῖτε τί εἶχε δηλώσει στὴν 6η Παγκόσμια Συνάντηση «Θρησκείας καὶ Εἰρήνης» στὶς 4-1-1994: «Ἐμεῖς οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες πρέπει νὰ φέρουνε στὸ προσκήνιο τὶς πνευματικὲς ἀρχὲς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ πετύχουμε αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμαστε ἑνωμένοι στὸ πνεῦμα τοῦ ἑνὸς Θεοῦ, ΡΚαθολικοί, καὶ Ὀρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι, Ἰνδοί, Βουδισταί....»! Ποῖον Θεὸ ἐννοεῖ; Τὸ διευκρινίζει: «Αὐτὸν ποὺ ταιριάζει στὸν καθένα»!!! («ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ» ἀρ. 494, σελ. 23 Γενεύη 1994, καὶ Ὀρθόδοξος Τύπος 11-9-2009)! Σὲ ἄλλη περίπτωση δήλωσε: «Ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι ὁδοὶ σωτηρίας» «(ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, ἀρ. 523. σελ. 12, Γενεύη 1995! Ἀκόμη: «Τὸ θεῖο θέλημα συναντᾶται σὲ κάθε θρησκεία» (Ἀδέσμευτος τύπος, Μήτση, 21-9-2004»! Τὸ «μυστήριο τῆς ἀνομίας» συντελεῖται, ἡ «κορυφὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» κατέστη ὁ διαπρύσιος κήρυκας τῆς πανθρησκείας, τῆς ἐφιαλτικῆς θρησκείας τοῦ μιαροῦ Ἀντιχρίστου! Τὸ μαρτυρικὸ Φανάρι μεταβλήθηκε σὲ ἄμβωνας τῆς φρικώδους θρησκείας τῶν ἐσχάτων! Ἀδικοῦμε μήπως τὸν Παναγιώτατο; Δυστυχῶς ὄχι!

Μητρ. Πειραιῶς: «Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μία σύναξις ἀνθρώπων»!

ΑΛΛΑ εὐτυχῶς ὁ Θεὸς οἰκονομεῖ σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς νὰ ὑπάρχουν οἱ ἀκλόνητοι στῦλοι τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ εἶναι ἀσάλευτη στοὺς αἰῶνες, παρὰ τοὺς πρόσκαιρους κλυδωνισμούς Της, ὅπως ὁ τωρινός! Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ὁ σύγχρονος ὁμολογητὴς Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸν καλὸ ἀγώνα τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας, τὸν τελευταῖο καιρό. Διέγνωσε τὸν κίνδυνο νοθεύσεως τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως στὴν Σύνοδο τοῦ Κολυμβαρίου καὶ ἔδρασε ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους Πατέρες τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Ἰδοὺ τί δήλωσε γιὰ τὴν ἀπόδοση ἐκκλησιαστικότητας στοὺς αἱρετικούς: «ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μία σύναξις ἀνθρώπων. Δέν εἶναι μία πρόσκλησις σὲ συνάντηση, ἀλλὰ εἶναι Σῶμα Χριστοῦ. Αὐτὸ εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι Σῶμα Χριστοῦ μὲ κεφαλὴ Ἐκεῖνον. Καὶ ὅλοι ἐμεῖς εἴμεθα ἐκ τοῦ αὐτοῦ Σώματος. Καί μετέχουμε κατὰ τὴ δεκτικότητά μας, δηλαδὴ κατὰ τὴν προαίρεσή μας, τὴ θέλησή μας, γιατί δὲν παραβιάζεται ποτὲ ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὸν Θεόν. Μετέχομε στὶς ἄκτιστες θεῖες ἐνέργειες τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τοῦ Ζωοποιοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸ σημαίνει Ἐκκλησία. Γι'αὐτὸ καὶ ἀρνούμεθα κάθε ὀνοματοδοσία ὁποιουδήποτε συστήματος ἢ ὁποιασδήποτε ὁμολογίας ἢ κοινότητος ὡς Ἐκκλησίας. Γιατί Ἐκκλησία εἶναι μόνον τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο ζωοποιεῖ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ποὺ ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἶναι μία - ἂν θέλετε - προσωπικὴ ἐπιλογὴ ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ εἶναι κοινωνία Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν» ('Ιστολ. Ρομφαία)! Ὅσο ἀκούγονται τέτοιες ὁμολογιακὲς φωνές, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε! Εὐχαριστοῦμε Σεβασμιώτατε!

Ἀμερικῆς Δημήτριος: Προσευχὴ εἰς τὸν «Ἀόριστον Θεόν»!

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ μας πρόγονοι ἔλεγαν πὼς «τὸ δὶς ἑξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ». Αὐτὸ ἐφαρμόζεται στὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς κ. Δημήτριο, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν «προσευχή» του, στὸν «ἀόριστο Θεό», στὸ συνέδριο τῶν Ρεπουπλικανῶν, ἀνέπεμψε παρόμοια «προσευχὴ» καὶ στὸ συνέδριο τῶν Δημοκρατικῶν! Ἡ προσευχή του προσαρμοσμένη νὰ ἰσχύει γιὰ τοὺς πιστοὺς ὅλων τῶν θρησκειῶν τοῦ κόμματος (Χριστιανῶν, Ἑβραίων, Μουσουλμάνων, Μασόνων, κλπ)! «Παντοδύναμε καὶ φιλεύσπλαγχνε Θεέ, ἀπείρου ἀγάπης καὶ ἀνενδότου πιστότητος. Κατ' αὐτὴν τὴν εὔσημο ἡμέρα καὶ ὥρα, ἐπικαλούμεθα τὸ μεγάλο καὶ ἅγιο ὄνομά Σου καὶ Σὲ παρακαλοῦμε νὰ ἔλθεις καὶ νὰ μείνεις μαζί μας, φωτίζοντας τὸν νοῦν καὶ τὶς ψυχές μας μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς καλοσύνης Σου. Ἔχεις ἀποκαλυφθεῖ ὡς ὁ προστάτης τῶν πτωχῶν καὶ ὁ ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν, ὁ προστάτης τῶν ὀρφανῶν καὶ ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν καταπιεσμένων, ὁ φίλος τῶν ξένων καὶ ἡ παρηγοριὰ τῶν ἀπόκληρων. Ἄνοιξε τὶς καρδιές μας νὰ γίνουμε πιὸ πολὺ σὰν κι ἐσένα, φιλεύσπλαγχνε Κύριε. Δίδαξέ μας νὰ πορευόμαστε στὶς δικές Σου ἐλεήμονες καὶ γενναιόδωρες ὁδούς. Εὐλόγησε σήμερα τὸ Ἔθνος μας, Κύριε, ὅπως μᾶς εὐλόγησες τόσο πλούσια κατὰ τὰ περασμένα χρόνια. Χάρισέ μας σταθερότητα καὶ ἀσφάλεια, δικαιοσύνη καὶ ἐλευθερία, νομιμότητα καὶ εἰρήνη. Ὁρισέ μας ἡγέτες καὶ νομοθέτες καὶ δικαστές, οἱ ὁποῖοι θὰ μᾶς καθοδηγήσουν νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ Ἅγιο θέλημά Σου καὶ νὰ οἰκοδομήσουμε ἕνα καλύτερο κόσμο γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους» ('Ιστ. Ρομφαία)! Ἀπόντες, ὁ Τριαδικὸς Θεός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἔγραψε στὰ παλιά του ὑποδήματα τὴν ὑπόσχεσή του νὰ μαρτυρεῖ τὴν Παρακαταθήκη, καθ' ὅτι εἶναι στρατευμένος στὴν προώθηση τῆς πανθρησκείας!

«Προσευχὴ» διὰ τὴν ἰμπεριαλιστικὴν «ἐξύψωσιν» τῶν Η.Π.Α.!

Η «ΠΡΟΣΕΥΧΗ» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου, ἐνώπιον ἑνὸς πανθρησκειακοῦ ἀκροατηρίου τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος τῶν Η.Π.Α. ἔχει καὶ μία ἄλλη παράμετρο: τὴν παραχάραξη τῆς ἱστορίας καὶ τὴν ὑποτίμηση τῆς νοημοσύνης, ὅσων εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ διαβάσουν τὸ κείμενο τῆς «προσευχῆς» του στὸν «Ἀόριστο Θεό»! Δεῖτε ἕνα ἀπόσπασμα τῆς «προσευχῆς» του: «Ἐξαπέστειλε τὰ ἐλέη Σου ἐπὶ τῶν δούλων Σου, τοὺς συνέδρους τοῦ Δημοκρατικοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου. Εὐλόγησε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν προταθεῖ γιὰ τὶς ὑψηλοὺς καὶ πολυεύθυνους θεσμοὺς τοῦ Προέδρου καὶ Ἀντιπροέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς –Χίλαρι Ρόνταμ Κλίντον καὶ Τιμ Κέϊν – ὥστε νὰ εἶναι πιστοὶ στὴν κλῆση τους καὶ ὅπως ὑπηρετήσουν ἐντίμως Ἐσένα καὶ τοὺς συμπολίτες τους, καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου, κατὰ τὶς μελλοντικὲς ἡμέρες, μῆνες καὶ χρόνια»! Θέλει νὰ λησμονεῖ ὁ «ἅγιος» Ἀμερικῆς πὼς τὸ Δημοκρατικὸ Κόμμα καὶ εἰδικὰ ἡ οἰκογένεια Κλίντον εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ ἐπιθετικοὺς πολέμους, προκειμένου νὰ ἐδραιωθοῦν τὰ «γεωπολιτικὰ συμφέροντα» τῶν Η.Π.Α.! Θέλει νὰ λησμονεῖ πὼς τὸν φονικὸ καὶ καταστρεπτικὸ πόλεμο ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων Σέρβων τὸν πραγματοποίησε τὸ Κόμμα τῶν Δημοκρατικῶν καὶ προσωπικὰ ὁ Πρόεδρος Κλίντον! Τέλος λοιδορεῖ καὶ τὸ Θεὸ (ἔστω τὸν «Ἀόριστο Θεό»), ὅταν «προσεύχεται»: «Ἄγιε Θεέ: ἐξύψωσε τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς νὰ ἀκολουθοῦν τὸ νόμο Σου, τὴν εὐσπλαγχνία Σου, τὴν συμπόνια Σου, τὴν ἄνευ ὅρων ἀγάπη Σου καὶ νὰ πορεύεται στὴν ἀλήθειά Σου, ἡ ὁποία μᾶς ἐλευθερώνει καὶ θὰ μᾶς διατηρήσει ἐλεύθερους»! Προσεύχεται γιὰ τὴν ἰμπεριαλιστικὴ «ἐξύψωση» τῶν Η.Π.Α.! Ἡ ἀθλιότητα σὲ ὅλο του τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΑΡΜΕΝΙΑΣ

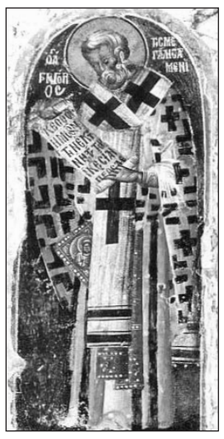

Στίς 30 Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Γρηγορίου, ἐπισκόπου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἔζησε στούς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὁ πατέρας του ἦταν συγγενής τοῦ βασιλέα τῶν Ἀρμενίων, τόν ὁποῖο θανάτωσε παρακινούμενος ἀπό τούς Πέρσες. Ἔτσι ὅλη ἡ οἰκογένειά του θανατώθηκε ἐκτός ἀπό αὐτόν, πού φυγαδεύτηκε στήν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας· ἐκεῖ διδάχθηκε καί τά χριστιανικά γράμματα. Στήν Καισάρεια εἶχε καταφύγει καί ὁ Τηριδάτης γιός τοῦ βασιλέα τῆς Ἀρμενίας, πού ἐκδιώχθηκε ἀπό τούς Πέρσες, τόν ὁποῖο ὁ Γρηγόριος ὑπηρετοῦσε. Αὐτός ἄν καί ἀναπαυόταν ἀπό τόν Γρηγόριο τόν λυποῦσε πού ἦταν χριστιανός. Ὅταν ἀργότερα ἀποκαταστάθηκε στόν θρόνο ζήτησε ἀπό τόν Γρηγόριο νά τόν ἀκολουθήση, ἀφοῦ ἀρνηθεῖ τήν πίστη του. Ὁ Γρηγόριος ἀρνήθηκε, γιά αὐτό ὑποβλήθηκε σέ φρικτά βασανιστήρια. Τόν ἔδειραν ἄσπλαγχνα, τοῦ ἔσφιξαν τίς κνῆμες τόσο δυνατά πού ἔσταξε αἷμα ἀπό τά δάκτυλα τῶν ποδιῶν του. Τοῦ κάρφωσαν στίς πατοῦσες καρφιά καί τόν ὑποχρέωσαν νά τρέχη, τοῦ ἔσφιξαν τό κεφάλι καί τοῦ ἔβαλαν μέ μία σύριγγα ἀπό τήν μύτη βρομερά ὑγρά πού ἔφταναν μέχρι τόν ἐγκέφαλο. Τοῦ ἔριξαν πολύ νερό μέσα στήν κοιλιά, τόν κατέσχισαν μέ σιδηρά νύχια, τοῦ πέρασαν περόνες στά γόνατα καί τόν κρέμασαν ἀπό αὐτές, τοῦ ἔχυσαν βρασμένο μολύβι στό σῶμα. Μετά τόν ἔριξαν μέσα σέ ἕνα λάκκο γεμάτο ἀπό βόρβορο καί θανατηφόρα φίδια, ὅπου διέμεινε δεκαπέντε χρόνια τρεφόμενος κρυφά. Τότε ὁ Τηριδάτης ἔχασε τά λογικά του σέ σημεῖο νά τρώγη τίς σάρκες του. Ἡ ἀδελφή του ἄκουσε σέ ὄνειρο φωνή πού τήν πρόσταζε νά ἐλευθερώση τόν Γρηγόριο, γιά νά ἰατρευθῆ ὁ ἀδελφός της. Ἔτσι ὁ Τηριδάτης ἰατρεύθηκε καί ὁ Γρηγόριος ἀφοῦ ἐλευθερώθηκε χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος, βάπτισε τούς Ἀρμενίους στόν Εὐφράτη ποταμό καί χειροτόνησε ἐπισκόπους καί ἱερεῖς. Ἀργότερα ἀφοῦ χειροτόνησε ἄλλον ἀρχιερέα ἀναχώρησε στά βουνά τῆς Ἀρμενίας, ὅπου ἡσύχαζε μέχρι πού κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ.

Ἀθεΐα καὶ ἀντι-χριστιανισμός

Τοῦ ***κ. Μόσχου Λαγκουβάρδου***

Ἡ δήλωση κάποιου ὅτι εἶναι ἄθεος δὲν εἶναι δήλωση ἄρνησης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ ὑπονοεῖται. Ὁ λαὸς θὰ πεῖ : αὐτοὶ ἀρνήθηκαν τὸ Χριστὸ καὶ δὲν θὰ ἀρνηθοῦν ἐμᾶς; Αὐτοὶ δὲν ἀγαποῦν τὸ Χριστὸ καὶ θὰ ἀγαπήσουν ἐμᾶς; Κανένας, λοιπόν, καὶ μάλιστα «δημόσιο πρόσωπο», ποὺ ἐξαρτᾶ τὴν δύναμή του ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ φανερὰ τὸ Χριστό. Ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ σημαίνει ὅτι ὁ ἀρνητὴς δὲν ἀγαπάει τὸν πλησίον του οὔτε τὴν ἀνθρώπινη κοινότητα, ἀλλὰ μισεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν ἀνθρώπινη κοινότητα καὶ ἐργάζεται γιὰ τὸ κακὸ καὶ τὴν καταστροφή τους. Καμὶὰ ἀνθρώπινη κοινότητα δὲν θέλει νὰ ἔχει στοὺς κόλπους της αὐτὸν ποὺ ἐργάζεται γιὰ τὴν καταστροφή της. Ἄρα μία τέτοια δήλωση σημαίνει ἐπιθυμία ἐξόδου ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης καὶ ἔκπτωσης σὲ ἄλλο εἶδος ὑπ-ἀνθρώπινης ὑπάρξεως.

Ἡ δήλωση ἀθεΐας εἶναι κρυφὴ ἐπιθυμία νὰ εἶναι κανεὶς ἀντίθετος μὲ τὸν Χριστὸ καὶ γίνεται γι' αὐτοὺς ποὺ διακατέχονται ἀπὸ τὴν ἴδια ἐπιθυμία. Ἡ ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ σημαίνει ἄρνηση τοῦ βαπτίσματος, στὸ ὁποῖο δηλώσαμε εἴτε οἱ ἴδιοι ἂν εἴμαστε ἐνήλικες ἢ διὰ τοῦ ἀναδόχου μας, ὅτι ἀποταχθήκαμε τὸν σατανᾶ καὶ συνταχθήκαμε μὲ τὸν Χριστό. Οἱ βαπτισθέντες στὴν νηπιακή μας ἡλικία ἀποδεχθήκαμε μὲ τὴν ἐνηλικίωσή μας τὴν δήλωση τοῦ ἀναδόχου μας. Αὐτὸς ποὺ δὲν τὴν ἀποδέχθηκε ἀρνήθηκε τὸν Χριστό, ἐπιλέγοντας ἀντὶ τὸν Χριστό, τὸν ὑπάνθρωπο. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι δὲν ἤξερε τί ἔκανε. Διαλέγει ὁ καθένας καὶ παίρνει.

Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πεῖ ὅτι ἡ ἐπιλογὴ ἀνάμεσα στὸν Χριστὸ καὶ στὸν σατανᾶ δὲν εἶναι ἀληθινή, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει σατανᾶς, ἀλλὰ εἶναι μία δεισιδαιμονία ποὺ δὲν ταιριάζει στὸν πολιτισμένο κόσμο μας καὶ μάλιστα μὲ τὴν σημερινὴ ἐξέλιξη τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ τί δέχεται ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη; Μήπως ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξη τοῦ πνευματικοῦ κόσμου καὶ συγκεκριμένα τοῦ κόσμου τῶν δαιμόνων; Ἢ μήπως δὲν ἀρνεῖται καὶ ἁπλῶς ἀλλάζει τὸ ὄνομα τῶν δαιμόνων κι ἀντὶ δαίμονες τοὺς ὀνομάζει «ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς καταστάσεις, οἱ ὁποῖες δροῦν ἀνεξέλεγκτα καὶ καταργοῦν τὴν ἐσωτερικὴ ἐλευθερία»; Μὲ αὐτὴν τὴν ἔννοια μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρνηθεῖ τὴν ἐπίδραση τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ εἴτε τὶς ὀνομάζει δαίμονες εἴτε τὶς ὀνομάζει ἀπὸ τὰ ἐνεργήματά τους «ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς καταστάσεις»;

Ἄλλωστε ἡ ἐπιστήμη γιὰ τὴν δική της ἔρευνα, προτιμάει νὰ μελετᾶ τὰ ἐνεργήματα , ὄχι τὸ πρόσωπο ποὺ τὰ ἐνεργεῖ, ἀ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Τὰς παραιτήσεις τῶν κ.κ. Ν. Φίλη καὶ Στ. Γιαγκάζογλου ἀναμένει ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων (ΠΕΘ), ζητοῦσα τὴν ἄμεσον ἀπόσυρσιν τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν διὰ τά Θρησκευτικά

Τὸ Δ.Σ. τῆς ΠΕΘ ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν, ἐκφράζουσα τὴν ἀντίδεσίν της διὰ τὸ νέον Πρόγραμμα Σπουδῶν διὰ τὰ Θρησκευτικά:

«Οἱ Θεολόγοι καθηγητὲς ἔχουν νόμιμον δικαίωμα καὶ συνειδησιακὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἐφαρμόσουν τὰ νέα ἀντισυνταγματικά, ἀντιπαιδαγωγικὰ καὶ ἀντορθόδοξα Προγράμματα Σπουδῶν.

Ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων (ΠΕΘ) συμφωνεῖ ἀπόλυτα μὲ τὶς δηλώσεις (20/9/2016) τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ὅτι τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν (ΦΕΚ ὑπ. ἀριθ. 143575/Δ2 ΥΑ 13.09.2016), ποὺ βεβιασμένα ἐπιβάλλει στὰ σχολεῖα ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Ν. Φίλης, «εἶναι ἀπαράδεκτα, εἶναι ἐπικίνδυνα, εἶναι πράγματα ποὺ δὲν θὰ ἀποδώσουν καρπούς, ἀλλὰ μεγάλη ζημιὰ στὴν παιδεία, γενικότερα στὴν κοινωνία μας, καὶ ρήξη μέσα στὴν Ἐκκλησία στὶς σχέσεις μὲ τὴν πολιτεία».

Ἡ ΠΕΘ ἐκφράζει τὴν πλήρη ἀντίθεσή της στὴν ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν πνευματοκτόνων Προγραμμάτων γιὰ τρεῖς πολὺ συγκεκριμένους λόγους :

1) Εἶναι ἀντισυνταγματικά, διότι, ἔτσι ὅπως τὰ κατάντησαν ὁ κ. Φίλης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ὑπεύθυνοι Θεολόγοι τοῦ ΙΕΠ καὶ τοῦ Θεολογικοῦ Συνδέσμου «Καιρός», δὲν ἀναπτύσσουν τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ συνείδηση τῶν μαθητῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διαπράττονται ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐμπνευστὲς καὶ ἐφαρμοστές, σύμφωνα μὲ γνωμοδοτήσεις ἔγκριτων νομικῶν, δύο ἀδικήματα:

α) Τὸ ἀδίκημα τῆς συνταγματικῆς ἀνισονομίας, ἀφοῦ τὸ νέο πολυθρησκειακὸ ἤ, ὅπως τὸ ὀνομάζει ὁ κ. Φίλης, Θρησκειολογικὸ Πρόγραμμα τῶν Θρησκευτικῶν **ἐπιβάλλεται, ρατσιστικά, μόνον στοὺς Ὀρθόδοξους μαθητές.** Ἔτσι, οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Μουσουλμάνοι καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ Ἕλληνες μαθητὲς ἀπολαμβάνουν -καὶ πολὺ σωστὰ- ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας τὸ δικαίωμα νὰ διδάσκονται ἀποκλειστικὰ τὴ δική τους πίστη, ἀπὸ διδάσκοντες καὶ ὕλη, ποὺ οἱ θρησκευτικές τους κοινότητες ἐπιλέγουν καὶ ἐγκρίνουν. Ἀντίθετα, μὲ τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν, ποὺ αὐταρχικὰ ἐπιβάλλει ὁ κ. Φίλης, οἱ Ὀρθόδοξοι μαθητὲς δὲν διδάσκονται πλέον τὴ δική τους πίστη, ἀλλὰ ἕνα πολτοποιημένο μεῖγμα Χριστιανισμοῦ- θρησκειῶν, κάτι ποὺ ὁλοφάνερα ἀντίκειται στὸ Σύνταγμα, στὸν ἐκπαιδευτικὸ Νόμο καὶ στὴν ἰσχύουσα νομολογία.

β) Τὸ ἀδίκημα τοῦ Προσηλυτισμοῦ, ὅπως ἐγκύρως ἔχει ἀποδειχθεῖ, καθὼς ὁδηγοῦν μὲ μαεστρία, σὲ ἄλλους πνευματικοὺς δρόμους, ἀνήλικα ὀρθόδοξα παιδιὰ ποὺ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἀμυνθοῦν πνευματικά.

2) Εἶναι ἀντιπαιδαγωγικά, διότι:

α) Ἡ διδακτέα ὕλη ποὺ προσφέρουν, δὲν ἀνταποκρίνεται στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῶν μαθητῶν.

β) Μὲ τὸ πολυθρησκειακό τους περιεχόμενο προξενοῦν θρησκευτικὴ σύγχυση στοὺς μαθητές.

3) Εἶναι ἀντορθόδοξα, διότι:

α) Ἔχουν ἀφαιρεθεῖ, ἐσκεμμένα, ἀπὸ τὴ διδακτέα ὕλη αὐτῶν τῶν Προγραμμάτων, τὰ βασικότερα θέματα διδασκαλίας τῆς ὀρθόδοξης πίστης (ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν πατερικὴ καὶ ἁγιολογικὴ παράδοση, τὸ δόγμα, τὴ λατρεία, τὴ θεολογία, τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας κ.ἄ.).

β) Σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς διδακτικὲς ἑνότητες τῶν Προγραμμάτων ὑπάρχει παράλληλη ἁπλὴ παράθεση σὲ βάρος πάντα, τῆς ὀρθόδοξης πίστης, θεμάτων καὶ στοιχείων, ποὺ ἀφοροῦν στὴν Ὀρθοδοξία, στὶς χριστιανικὲς ὁμολογίες καὶ στὶς θρησκεῖες.

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ ΠΕΘ δηλώνει ὅτι:

α) Οἱ Θεολόγοι καθηγητές, ὡς ὑπάλληλοι τοῦ κράτους, σύμφωνα μὲ ἔγκυρες γνωμοδοτήσεις, ἔγκριτων νομικῶν, **ἔχουν καθῆκον ἅμα δὲ καὶ δικαίωμα νὰ τηροῦν τὸ Σύνταγμα καὶ νὰ μὴ ἐφαρμόζουν προδήλως (ὁλοφάνερα) ἀντισυνταγματικὲς καὶ παράνομες ἀποφάσεις τῆς διοίκησης** (ν. 3528/2007, ἄρθρ. 24 καὶ 25 παρ. 3 ἐδάφιο 1ον καὶ Ποινικὸς Κώδικας, ἄρθρ. 21).

β) Ζητάει ἀπὸ τὸν Πρωθυπουργὸ τῆς Ἑλλάδος, κ. Ἀλέξη Τσίπρα, τὴν ἄμεση ἀπόσυρση τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Ἀναμένει ἐπίσης, τὴν παραίτηση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων, διότι πιστεύει ὅτι ὁ κ. Νίκος Φίλης θὰ κατανοήσει ὅτι δὲν μπορεῖ πλέον, νὰ ὑπηρετήσει πρὸς ὄφελος κανενός, τὸ «θεσμικό του ρόλο», καθὼς λειτουργεῖ ἀποδιοργανωτικὰ στὸν εὐαίσθητο χῶρο τῆς Παιδείας καὶ διχάζει μὲ τὸν λόγο καὶ τὶς ἀποφάσεις του, τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία.

γ) Καταγγέλλει τὸν κ. Σταῦρο Γιαγκάζογλου, Σύμβουλο τοῦ κ. Φίλη, ποὺ ἦταν ὁ ἐμπνευστὴς καὶ συντονιστὴς τῶν νέων αὐτῶν Προγραμμάτων, ὡς ὑπεύθυνο ἠθικὸ αὐτουργὸ γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐξελίξεις καὶ τὴν ἀναστάτωση ποὺ ἔχει δημιουργηθεῖ, στὸ χῶρο τῆς Παιδείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν τὸν ἀναγνωρίζει πλέον ὡς Σύμβουλο, μὲ θετικὲς προθέσεις καὶ ἐνέργειες γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἀλλὰ ὡς ἀποδομητὴ τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ἀναμένει τὴν ὑποβολὴ τῆς παραίτησής του, λόγω εὐθιξίας, ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη θέση εὐθύνης γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

δ) Εἶναι ἕτοιμη νὰ συντονιστεῖ μὲ τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ὀκτωβρίου 2016, γιὰ ἕνα ἀπὸ κοινοῦ ἀγώνα ὑπερασπίσεως τῶν ἀληθειῶν τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἀπὸ τὶς παράνομες ἀντισυνταγματικές, ἀντορθόδοξες, ἀντιπαιδαγωγικὲς καὶ καταχρηστικὲς ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

ε) Καλεῖ τὸν Ὀρθόδοξο Χριστιανικὸ λαὸ νὰ ἀφυπνιστεῖ καὶ νὰ ἀντιδράσει δυναμικὰ ἔναντι ὅλων αὐτῶν ποὺ ἐπιβουλεύονται τὴν ὀρθόδοξη πνευματικὴ καλλιέργεια καὶ ἀνάπτυξη τῶν βαπτισμένων παιδιῶν του, ἀντιστεκόμενος ἔτσι, στὸ σχέδιο τῆς πνευματικῆς τους γενοκτονίας καὶ τῆς ἔνταξής τους, σὲ μία μελλοντικὴ ἐκκοσμικευμένη καὶ ὁμογενοποιημένη πανθρησκεία».

«Λουσθῆτε καὶ καθαρισθῆτε»

● Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. δίδασκε στὸν Ναό: «μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας» (Πράξ. γ΄ 19).

Μετανοήσατε λοιπὸν καὶ μὲ συμπεριφορὰ εἰς τὸ ἑξῆς ἐνάρετη γυρίσατε πλησίον τοῦ Θεοῦ ἐγκολπούμενοι διὰ τῆς πίστεως τὸν Ἰησοῦ, διὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν οἱ ἁμαρτίες σας. Ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου εἶναι γιὰ ὅλους μας. Νὰ μετανοήσουμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, γιὰ νὰ τὶς ἐξαλείψουμε.

● Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος στὸν λόγον περὶ μετανοίας ὁρίζει: «Μετάνοια εἶναι νὰ ἀπαρνηθῇ τις ὅλας τὰς κακὰς αὐτοῦ πράξεις καὶ φαυλότητας, καὶ νὰ διαλλαγῇ μὲ τὸν Θεὸν καὶ νὰ πράττῃ εἰς τὸ ἑξῆς ὅλα αὐτοῦ τὰ θεῖα προστάγματα».

* * *

Διαβάζουμε στὸν Εὐεργετινό:

Κάποτε οἱ Πατέρες διηγήθησαν τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸν περιστατικὸν ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Μακαρίου Παύλου τοῦ ἁπλοῦ μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Κάποτε ὁ Παῦλος ὁ ἁπλοῦς ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ὠφεληθῇ τοὺς ἀδελφούς! Ἀφοῦ λοιπὸν τοὺς ἐχαιρέτησε μετέβη μαζί των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν καθιερωμένην ἀκολουθίαν. Ἐστάθη δὲ εἰς τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ καὶ πρόσεχεν, εἰς τὸ πρόσωπον, κάθε ἕνα ἀπὸ τοὺς εἰσερχόμενους, διὰ νὰ διαπιστώσῃ μὲ ποίαν, ἄραγε, ψυχικὴν κατάστασιν εἰσήρχετο εἰς τὸν Ναόν, διότι εἶχε δεχθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ αὐτὸ τὸ χάρισμα, νὰ βλέπῃ, δηλαδή, τὸν κάθε ἕνα ὁποῖος ἦτο κατὰ τὴν ψυχήν, μὲ τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν εὐκολίαν ποὺ βλέπομεν ἡμεῖς τὸ πρόσωπον τῶν συνανθρώπων μας. Ἔβλεπε δὲ ὅλους νὰ εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ χαρούμενον καὶ λαμπερὸν πρόσωπον καὶ τὸν συνοδόν τους Ἄγγελον νὰ χαίρῃ μαζί των. Τότε καὶ ὁ ἁπλοῦς Παῦλος, ἀπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτὴν θέαν, ἔχαιρε καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς εἰσερχόμενους καὶ εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸν διὰ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῶν Μοναχῶν.

Εἰς μίαν στιγμὴν βλέπει νὰ εἰσέρχεται κάποιος, ποὺ εἶχε μαῦρον πρόσωπον καὶ σκοτεινιασμένον τὸ σῶμα του- γύρω - γύρω τὸν ἐκρατοῦσαν σφιχτὰ οἱ δαίμονες, καὶ τὸν ἔσυραν μὲ ἕνα χαλινάρι, μὲ τὸ ὁποῖον τὸν εἶχαν δέσει. Ὁ συνοδὸς Ἄγγελος αὐτοῦ τὸν ἠκολούθει ἀπὸ μακρὰν μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος. Μόλις εἶδεν αὐτὰ ὁ Γέρων ἐδάκρυσε καὶ κτυπῶν μὲ τὸ χέρι τὸ στῆθος του ἐκάθισεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν κλαίων μετὰ πόνου διὰ τὴν ψυχικὴν κατάπτωσιν τοῦ ἀδελφοῦ, τὸν ὁποῖον εἶδεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Μοναστηρίου μόλις ἀντελήφθησαν αὐτὴν τὴν ἀπότομον μεταβολὴν τοῦ ἁπλοῦ Παύλου, τὴν ψυχικήν του ταραχὴν καὶ τὸ συγκλονιστικὸν πένθος του, τὸν ἐπλησίασαν καὶ τὸν ἠρώτων, μετ' ἐπιμονῆς, διὰ νὰ πληροφορηθοῦν τὴν αἰτίαν τῆς μεταστροφῆς του, παρακαλοῦντες συγχρόνως τὸν Γέροντα νὰ εἰσέλθῃ μαζί των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν ἀκολουθίαν.

Ὁ Μακάριος Παῦλος τοὺς ἀπεμάκρυνε, παρέμεινεν ἔξω ἀπὸ τὸν Ναὸν καὶ ἐδρηνολογοῦσε, διὰ τὸ κατάντημα τοῦ ἀδελφοῦ.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἀκολουθία ἤρχισαν πάλιν οἱ ἀδελφοὶ νὰ ἐξέρχωνται τοῦ Ναοῦ. Καὶ ὁ Μακάριος Παῦλος, μὲ τὴν σειράν του πάλιν καὶ αὐτός, ἤρχισε νὰ παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς τοὺς ἐξερχομένους, ἐπιθυμῶν νὰ διαγνώσῃ μὲ ποίαν ψυχικὴν κατάστασιν ἐξήρχοντο.

Μεταξὺ αὐτῶν λοιπὸν βλέπει καὶ ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος προηγουμένως τοῦ ἐφάνη νὰ εἰσέρχεται μὲ μαῦρον πρόσωπον καὶ σκοτεινιασμένον τὸ σῶμα του, περικυκλωμένος ἀπὸ δαίμονας, νὰ ἐξέρχεται τώρα ἀπὸ τὸν Ναὸν μὲ φωτεινὸν πρόσωπον καὶ ὁλόλευκον τὸ σῶμα. Οἱ δαίμονες, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως τὸν περιεκύκλωναν, τὸν ἠκολούθουν τώρα ἀπὸ μακράν, τὸν δὲ συνοδὸν Ἄγιον Ἄγγελον εἶδε νὰ τὸν ἀκολουθῇ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ χαίρῃ πάρα πολύ, διὰ τὴν μεταστροφὴν αὐτήν.

Μόλις εἶδεν αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστον θέαμα ὁ Μακάριος Παῦλος, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του. Ἐφώναζεν ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν ἔλεγεν «Ὦ! πόσον ἀπέραντος εἶναι ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ». Τρέχων δὲ ἀνέβη εἰς ἕνα ὑψηλὸν μέρος καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς ὅλους ἐφώναζεν ἀπὸ ἐνθουσιασμόν. Ἐλᾶτε, νὰ ἰδῆτε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, πόσον φοβερὰ καὶ καταπληκτικὰ εἶναι.

Εἰς τὰς φωνὰς τοῦ Ὁσίου Παύλου ὅλοι προσέτρεξαν μετ' ἐνδιαφέροντος, διὰ νὰ ἀκούσουν τοὺς λόγους τοῦ ὁσίου αὐτοῦ Ἀσκητοῦ. Ἐνώπιον λοιπὸν τῶν προσελθόντων διηγήθη ὁ ὅσιος Παῦλος, μὲ παραστατικότητα καὶ λεπτομέρειαν, ὅσα εἶδεν κατὰ τὴν εἴσοδον καὶ ἔξοδον ἐκείνου τοῦ ἀδελφοῦ. Κατόπιν ἐκάλεσε τὸν ἀδελφὸν νὰ ὁμολογήσῃ ἐνώπιον ὅλων τὴν μεταβολὴν τῆς ψυχῆς του.

Ἐγώ, ἔλεγεν, εἶμαι ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος καὶ ἕως τώρα ἔζων εἰς τὴν πορνείαν καὶ τὴν διαφθοράν. Ὅταν δὲ πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, ἤκουσα τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, ἤ μᾶλλον τὸν ἴδιον τὸν Θεὸν νὰ ὁμιλῇ, διὰ τοῦ προφήτου, καὶ νὰ λέγῃ· «Λουσθῆτε καὶ καθαρισθῆτε· ἀφαιρέσατε ἀπὸ τὰς καρδίας σας τὰς πονηρίας, μάθετε νὰ κάνετε τὸ καλὸν ἐνώπιόν μου· καὶ τότε ἐγώ, ἐὰν αἱ ἁμαρτίαι σας εἶναι κατακόκκιναι (ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τοὺς θυμοὺς) θὰ λευκάνω καὶ πάλιν τὴν συνείδησίν σας, ὅπως τὸ χιόνι- ἐὰν θελήσετε νὰ μὲ ἀκούσετε θὰ φάγετε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς» (Ἡσ. α΄,18-20).

Μόλις ἤκουσα αὐτὰ — συνέχισεν ὁ ἀδελφὸς — ἐδοκίμασα βαθυτάτην κατάνυξιν διὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναστενάξας ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, εἶπον πρὸς τὸν Θεόν: Δέσποτα Κύριε ὁ Θεός, ὅστις ἦλθες εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ σώσῃς τοὺς ἁμαρτωλούς, σὲ παρακαλῶ, αὐτὰ ποὺ τώρα μόλις ὑπεσχέθης εἰς τοὺς ἁμαρτωλούς, διὰ τοῦ προφήτου Σου, ἐφάρμοσέ τα καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον. Καὶ ἐγὼ δίδω εἰς Σέ, ποὺ εἶσαι καρδιογνώστης Θεός, ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ ἐγκαταλείψω κάθε παρανομίαν καὶ αἰσχρὰν πρᾶξιν, εἰς τὰς ὁποίας ἤμην δοῦλος, μὲ τὴν βοήθειαν δὲ καὶ τὴν Χάριν Σου δὲν θὰ προσθέσω ἄλλας ἁμαρτίας, ἀλλὰ θὰ ὑπηρετήσω Σε, τὸν φιλάνθρωπον Δεσπότην μας μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν. Μὲ αὐτὰς λοιπὸν τὰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἀποφασίσας νὰ ἐπικυρώσω αὐτάς, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ἐξ ὕψους Χάριτος καὶ μὲ ἀνάλογα ἔργα.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ
9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 1 - 10
Εὐαγγέλιον: Λουκ. ζ΄ 11 - 16
Ἦχος: βαρύς.– Ἑωθινόν: Ε΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Μὴ κλαῖε, ἀλλὰ πίστευε εἰς τὴν ἀνάστασιν

Πλησιάζοντας ὁ Χριστός μὲ τὴν συνοδεία του τὴν μικρὴ πόλι τῆς Ναΐν βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἕνα ἀπροσδόκητο καὶ συγκινητικὸ θέαμα. Συνάντησε μιὰ ἄλλη συνοδεία, ποὺ συνώδευε μιὰ πονεμένη χήρα γυναίκα καὶ τὸ νεκρὸ μονάκριβο παιδί της. Ἡ πρώτη συνοδεία ἀκολουθοῦσε τὸν Κύριο τῆς ζωῆς, τόν Κυρίαρχο τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου.

Νέος ἄνθρωπος, ὡς φαίνεται, ὁ νεκρός, ὑπέκυψε πρόωρα στὸν θάνατο καὶ ἔτσι ἐπαληθεύθηκε ὁ ψαλμικὸς λόγος: «Ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ καὶ ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει». Ἡ νεκρικὴ συνοδεία συναλγοῦσε καὶ συμπονοῦσε μὲ τὴν πικραμένη ἐκείνη μητέρα, ἡ ὁποία ὡς χήρα δὲν εἶχε στερηθῆ μόνο τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ πλέον θρηνοῦσε καὶ τὸν μονογενῆ υἱό της.

Πόσο βαρειὲς καὶ ποικίλες εἶναι οἱ θλίψεις τῶν θλιβομένων σ' αὐτὸ τὸν κόσμο! Κοιλάδα δακρύων, πόνου καὶ στεναγμῶν!

Ὁ φιλάνθρωπος Κύριός μας συμπάθησε τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ μάννα, ὅταν τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. «Εἰ γὰρ ὁ ὄχλος ἠλέει αὐτήν, πολλῷ μᾶλλον αὐτός, ἡ τοῦ ἐλέους πηγή», παρατηρεῖ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἑρμηνευτὴς Εὐθύμιος Ζιγαβηνός. Τὴν σπλαγχνίστηκε ὁ Κύριος καὶ Θεός μας, γιατὶ εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς, ποὺ ἀντιμετωπίζει τὴν λύπη καὶ τὸν θάνατο.

Ὅλα τὰ χαρακτηριστικά, ποὺ ἀπαριθμήσαμε:υἱὸς μονογενής, χήρα μητέρα, ὄχλος ἀρκετός, ποὺ συμπενθοῦσε, μᾶς δίνουν νὰ ἐννοήσωμε τί συγκινοῦσε τόσο βαθειὰ τὴν καρδία τοῦ Ἰησοῦ. Βλέπουμε πόσο τρυφερὸς καὶ συμπαθὴς εἶναι ὁ Κύριος πρὸς τοὺς θλιβομένους. Στὴν προκειμένη περίπτωση καμμιὰ παράκλησις καὶ ἱκεσία δὲν τοῦ ἀπευθύνθηκε. Αὐθόρμητα παρακινήθηκε ἀπὸ τὴν καλοσύνη καὶ τὴν ἀγαθότητά του, πλησίασε τὴν βαρυπενθοῦσα καί βαρυαλγοῦσα μητέρα καὶ τὴν παρηγόρησε.

Ὁ πανοικτίρμων καὶ ἐλεήμων Ἰησοῦς Χριστὸς εὐσπλαγχνίζεται καὶ ἐλεεῖ τὶς χῆρες, τὰ ὀρφανά, τοὺς θλιβομένους καὶ τοὺς ἐγκαταλελειμμένους καὶ γνωρίζει καλὰ τὶς θλίψεις καὶ τὶς στενοχώριες τους. Ὁ Ἰησοῦς φαίνεται πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ἀντισταθῆ στὴ σιωπηρὴ ἐκείνη ἱκεσία, ποὺ ἡ θλιβερὴ νεκρικὴ συνοδεία τοῦ ἀπηύθυνε. Ἡ προτροπή του πρὸς τὴν χήρα· «μὴ κλαῖε» φανερώνει ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος γιὰ κεῖνο, ποὺ σὲ λίγο θὰ ἐπακολουθοῦσε.

Εἶναι σὰν νὰ τῆς ἔλεγε μὴ κλαῖς, γιατὶ σὲ λίγο θὰ ξαναζήσῃ τὸ παιδί σου. Ὁ λόγος αὐτός, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔπρεπε νὰ παύσῃ νὰ κλαίῃ ἡ χήρα τῆς Ναΐν ἦταν εἰδικὸς γιὰ τὴν περίπτωση αὐτή. Ἔχει ὅμως ἰσχὺ γενικότερη γιὰ ὅλους τοὺς βαρυπενθοῦντες καὶ λυπούμενους ὑπερβολικὰ μπροστὰ στοὺς τάφους τῶν προσφιλῶν τους προσώπων. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὡς πιστοὶ χριστιανοί, σύμφωνα μὲ τὸ Ἱερὸ Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας, προσδοκοῦμε «ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ νεκροί μας θὰ ἀναστηθοῦν ἐν δόξῃ, δὲν πρέπει νὰ λυπούμεθα γι' αὐτοὺς ὡς «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα», κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο.

Βέβαια ἡ λύπη καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶναι ἁμαρτία. Ἡ ὑπερβολικὴ λύπη εἶναι ἐφάμαρτη. Καὶ τότε ἡ λύπη ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς ὑπερβολῆς, ὅταν κυριολεκτικὰ μᾶς παραλύει καὶ μᾶς κάνει ἀνίκανους νὰ ἐκτελοῦμε τὰ καθήκοντα τῆς ἀποστολῆς μας ἤ μᾶς ἐξωθῆ σὲ ὀλιγοπιστία καὶ γογγυσμὸ ἤ δυσπιστία στὴν Θεία Πρόνοια.

Ὅταν ὁ Θεὸς καλεῖ κοντά του ἕνα δικό μας φιλικὸ πρόσωπο, ἤ τὸ παιδί, τὸν πατέρα, τὸν σύζυγο, τὸν ἀδελφό μας κ.ἄ. δὲν ἀξιώνει ἀπὸ μᾶς νὰ χαιρόμαστε, ἀλλὰ μᾶς λέγει μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια νὰ ὑποτασσόμαστε στὸ θεῖο Του θέλημα καὶ στὶς ἀποφάσεις τῆς Θείας Προνοίας Του, πείθοντας τοὺς ἐαυτούς μας μὲ τὸν θεῖο φωτισμὸ τῆς πίστεως, ὅτι αὐτό, ποὺ ἤδη ἡ καρδιά μας μὲ τόσο πόνο ἀντικρύζει, αὐτὸ κατὰ τὴν ἀνεξιχνίαστη θεία βουλὴ ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Στὴ συνέχεια ἀπὸ τὸ ἀσκητικὸ βιβλίο τοῦ Γεροντικοῦ θὰ ἀναφέρουμε ἕνα περιστατικό, ποὺ καταδεικνύει τὴν πνευματικὴ θεώρησι καὶ ἀντιμετώπισι τοῦ θανάτου ἀπὸ τὸν πιστὸ χριστιανὸ καὶ μάλιστα τὸν Ὀρθόδοξο Μοναχὸ καὶ ἀσκητή. (Θ. Χαμπ. «Γεροντικό», σελ. 159-162).

Εἶναι συγκινητικὰ ὅσα διαβάζομε γιὰ τὸ μακάριο τέλος τῶν ἁγίων ψυχῶν, ποὺ σὰν φωτεινὰ μετέωρα πέρασαν ἀπὸ τὸ γήινο κόσμο, γιὰ ν' ἀφήσουν σ' αὐτὸν τὴν λάμψι τοῦ εἶναι τους καὶ νὰ πέσουν ὕστερα ὁρμητικὰ στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς αἰωνιότητος.

Σὰν ἔμαθαν οἱ πολυάριθμοι ἀσκηταὶ στὸ βουνὸ τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου πὼς ὁ Ἀββᾶς Σισώης ἦταν στὰ τελευταῖα του μαζεύτηκαν στὴν καλύβα του νὰ πάρουν τὴν εὐχή του. Ἡ ἐκτίμησής τους γι' αὐτὸν δὲν εἶχε ὅρια. Τὸν ἔλεγαν «διαμάντι τῆς Ἐρήμου» καὶ πολὺ δίκαια. Ὅλη του ἡ μακρόχρονη ζωὴ ἦταν ἕνας ἀγώνας γιὰ τὴν ἁγιότητα καὶ τώρα στὸ θάνατό του ἔλαμψε σ' ὅλη της τὴν πληρότητα.

Στὴν σεβάσμια μορφὴ του εἶχε χαραχτῆ μιὰ ἔκφρασι ἤρεμης εὐτυχίας. Σὰν ἔνοιωσε γύρω του τοὺς συνασκητάς του, τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς συντρόφους του στὸν «καλὸν ἀγῶνα», ποὺ τώρα αὐτὸς νικητὴς ἄγγιζε στὸ τέρμα του, τὰ χείλη του ἀργοσάλεψαν, κάτι θέλησε νὰ εἰπῆ. Ἐκεῖνοι, Γέροντες καὶ νεώτεροι, σεβάσμιοι Πατέρες κι ἀρχάριοι ὑποτακτικοί, ὅλοι τους δακρυσμένοι ἀπὸ βαθειὰ συγκίνησι, στέκονταν μ' εὐλάβεια μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ μυσταγωγία. Ἀπόλυτη σιγὴ εἶχε ἁπλωθῆ γύρω. Περίμεναν ν' ἀκούσουν τὰ τελευταῖα λόγια ἑνὸς μεγάλου Ἁγίου, νὰ τὰ φυλάξουν σὰν παρακαταθήκη ἱερή. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε μεταρσιωθῆ, δὲν ἔβλεπε πιὰ παρὰ μόνο τὰ οὐράνια.

— Ἔρχεται ὁ Ἀββᾶς μου, τὸν ἄκουσαν νὰ ψιθυρίζῃ.

Ρίγος πέρασε ἀπὸ τὰ λιπόσαρκα σώματα τῶν ἀσκητῶν.

Εἶδαν γιὰ μία στιγμή, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους, τὴ μεγάλη μορφὴ τοῦ «Καθηγητοῦ τῶν Μοναστῶν», τὸν Ὅσιο Ἀντώνιο ν' ἁπλώνῃ τὸ εὐλογημένο χέρι του, γιὰ νὰ πάρῃ κοντὰ του τὸν πιὸ ἐκλεκτὸ ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, ἐκεῖνον ποὺ ἀντέγραψε καὶ τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες τῆς παράδοξης ζωῆς του.

— Νὰ ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Προφητῶν!

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἐτοιμοθάνατου ἔλαμψε ἀπὸ φῶς οὐράνιο, καθὼς σιγοψιθύριζε αὐτὰ τὰ λόγια. Τὰ χείλη του ἀργοσάλευαν ἀκόμη, λὲς καὶ κουβέντιαζε μὲ ὄντα ποὺ μόνο ἐκεῖνος ἔβλεπε.

— Μὲ ποιὸν συνομιλεῖς, Πάτερ; ρώτησαν οἱ γεροντότεροι ἀπὸ τοὺς συνασκητάς του.

— Ὁ Ἅγιοι Ἄγγελοι θέλουν νὰ μὲ πάρουν καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσουν ἀκόμη νὰ μετανοήσω, εἶπε μὲ κόπο καὶ δυὸ δάκρυα κύλισαν πίσω ἀπὸ τὰ πεσμένα βλέφαρά του.

— Δὲν ἔχεις πιὰ ἀ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

31ον Εὐρωπαϊκὸν Συμβούλιον (European Council)

Τὸ **Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο (European Council ἢ Consilium),** ὅπως καὶ τὸ **Συμβούλιο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως (Council)** ποὺ θὰ ἐξετάσουμε –σὺν Θεῷ– τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα, εἶναι δύο ἀκόμα ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ποὺ ἔχουν οὐσιαστικὰ ἕνα ἐντελῶς τυπικὸ ρόλο ἀποτελώντας τὴν "δημοκρατικὴ βιτρίνα". Μαζὶ μὲ τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ (Commission)** καὶ τὸ **Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο (European Parliament),** ποὺ ἤδη ἐξετάσαμε, ἀλλὰ καὶ τὸ **Δικαστήριο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης (Court of Justice), τὸ Ἐλεγκτικὸ Συνέδριο (Court of Auditors) καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Κεντρικὴ Τράπεζα (European Central Bank)** ἀποτελοῦν τὰ ἑπτὰ "θεσμικὰ" ὄργανα τῆς Ἑνώσεως.

Οἱ συσκέψεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου εἶναι στὴν οὐσία Σύνοδοι Κορυφῆς, ὅπου οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Ε.Ε. συναντῶνται προκειμένου νὰ ἀποφασίσουν τὶς εὐρύτερες στρατηγικὲς προτεραιότητες καὶ τὶς κυριότερες πρωτοβουλίες τῆς Ἕνωσης. Τουλάχιστον αὐτὴ εἶναι ἡ θεωρητικὴ διατύπωση τοῦ ρόλου ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὸ συγκεκριμένο ὄργανο. Στὴν πράξη, ὡστόσο, τὰ πράγματα εἶναι καὶ πάλι διαφορετικά, ἀφοῦ ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω **δὲν ἔχει καμία νομοθετικὴ** ἐξουσία.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο ἄρχισε νὰ λειτουργεῖ ἀνεπίσημα ὡς forum μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῆς τότε ΕΟΚ, μετὰ ἀπὸ πρόταση τοῦ Valery Marie Rene Georges Giscard d'Estaing, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1974, στὴν Σύσκεψη Κορυφῆς στὸ Παρίσι. Ἐπίσημα, ὄχι μὲ τὴν σημερινή του μορφή, ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht τὸ 1992, ἐνῷ τὸ 2009 καθιερώθηκε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ (7) θεσμικὰ ὄργανα τῆς Ε.Ε. Κατὰ κανόνα ἐτησίως πραγματοποιοῦνται τέσσερις (4) Σύνοδοι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, ὅπου προεδρεύει ἕνας **μόνιμος διορισμένος πρόεδρος.**

Σύνθεσις – Ἁρμοδιότητες

Στὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο μετέχουν, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν μελῶν ἢ τῆς κυβερνήσεώς τους, ὁ πρόεδρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, ποὺ προεδρεύει στὶς συσκέψεις. Στὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο μετέχει, ἐπίσης, ὁ Ὕπατος Ἐκπρόσωπος τῆς Ἑνώσεως γιὰ θέματα Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀσφαλείας.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο ἔχει θεωρητικὰ διττὸ ρόλο: πρῶτον, νὰ ὁρίζει τὴν γενικὴ κατεύθυνση καὶ τὶς προτεραιότητες τῆς Ἑνώσεως, καί, δεύτερον, νὰ ἐξετάζει περίπλοκα ἢ εὐαίσθητα θέματα ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιλυθοῦν σὲ κατώτερο ἐπίπεδο διακυβερνητικῆς συνεργασίας.

Ἡ πράξη ἔχει δείξει πὼς τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο **μπορεῖ νὰ ἀσκήσει κάποια ἐπιρροὴ στὸν καθορισμὸ τῆς πολιτικῆς agenda τῆς Ε.Ε. καὶ τίποτε ἄλλο.** Δὲν ἔχει καμία νομοθετικὴ ἐξουσία, οὔτε τὴν δικαιοδοσία νὰ παρέμβει στὸ ἔργο ἄλλων ὀργάνων.

Ἂν ἀναλογιστοῦμε τὸ ποιοὶ ἀπαρτίζουν αὐτὸ τὸ ὄργανο, δηλαδὴ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν-μελῶν, καί, ταυτόχρονα, συγκρίνουμε τὶς ἁρμοδιότητες ποὺ ἔχουν –ἢ ὀρθότερα τὶς ἁρμοδιότητες ποὺ δὲν ἔχουν– καταλαβαίνουμε πὼς τελικὰ **ἡ πορεία καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Ἑνώσεως δὲν καθορίζεται ἀπὸ τὰ μέλη της, ἀλλὰ ἀπὸ συγκεκριμένους πολιτικοὺς μὲ ἕνα κοινὸ γνώρισμα: εἶναι ὅλοι διορισμένοι καὶ ἐκλεκτοὶ τῆς μειονότητος ποὺ ἐλέγχει τὴν παγκόσμια ἐξουσία.**

Συνεδριάσεις – Λῆψις ἀποφάσεων

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο συνεδριάζει δύο φορὲς κάθε ἕξη (6) μῆνες. Ὡστόσο, ὁ πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου μπορεῖ νὰ συγκαλέσει ἔκτακτη Σύνοδο, ἐὰν συντρέχει κάποιος ἰδιαίτερος λόγος.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο θεωρητικὰ ἀποφασίζει εἴτε ὁμοφώνως, ἤ, μὲ "εἰδικὴ πλειοψηφία", ἀνάλογα μὲ τὸ τί ὁρίζουν οἱ Συνθῆκες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Στὴν πράξη δὲν ὑπάρχει καταγεγραμμένη **οὔτε μία σημαντικὴ ἀπόφαση,** ποὺ νὰ ἔχει ληφθεῖ μὲ τὴν ὁμόφωνη γνώμη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου. **Ὁ θεσμὸς τῆς "εἰδικῆς πλειοψηφίας" ἐπιτρέπει στοὺς ἰθύνοντες τῆς Ἑνώσεως τὴν ἐξασφάλιση τῶν ἐπιθυμητῶν ἀποτελεσμάτων σὲ κάθε συνεδρίαση ὅλων τῶν "θεσμικῶν" ὀργάνων.**

Οἱ πρόεδροι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς, καθὼς καὶ ὁ Ὕπατος Ἐκπρόσωπος γιὰ θέματα Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀσφαλείας δὲν ἔχουν δικαίωμα ψήφου στὶς ψηφοφορίες.

Ἕδρα

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο ἔχει ὡς ἕδρα τὶς Βρυξέλλες στὸ Βέλγιο.

Σημερινὸς διορισμένος πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου εἶναι ὁ Πολωνὸς Donald Franciszek Tusk, ποὺ διαδέχθηκε τὴν 1η Δεκεμβρίου τοῦ 2014 τὸν Βέλγο Herman Achille graaf (κόμη) Van Rompuy.

Πιστεύουμε πὼς ἡ μελέτη μας μέχρι τώρα ἔχει ἀποκαλύψει τὴν **σκληρὴ πραγματικότητα** ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς διάφορες ἐξαγγελίες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Ἡ δομὴ τῶν ὀργάνων της, καθὼς καὶ οἱ Συνθῆκες ποὺ ὁρίζουν τὴν λειτουργία της, εἶναι **πολὺ προσεκτικὰ σχεδιασμένες καὶ μελετημένες,** ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι ἐξασφαλισμένο τὸ ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα, ποὺ εἶναι **ἡ κυριαρχία ἐπὶ τῶν κρατῶν μελῶν.**

Σήμερα, τὴν παραμονὴ τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση ὑποστηρίζουν μόνο αὐτοὶ ποὺ ὑπηρετοῦν ξένα συμφέροντα σὲ βάρος τῆς Πατρίδος μας, καί, οἱ πολιτικὰ ἀνώριμοι ποὺ ὁμιλοῦν γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ προφανῶς δὲν γνωρίζουν!

Μ.Β.

Εὐθανασία καὶ «Εὐθανασία»

Γράφει ὁ ***κ. Ἀθανάσιος Β. Ἀβραμίδης, Καρδιολόγος, Ἀμ. Καθ. Παθολογίας Πανεπ. Ἀθηνῶν***

Ἡ **Εὐθανασία** σὲ παλαιότερες ἐποχὲς εἶχε τὴν ἔννοια τοῦ καλοῦ, τοῦ ἔντιμου, τοῦ εὐτυχισμένου θανάτου. Καὶ τὴν ἔννοια τοῦ ἤρεμου, τοῦ εὔκολου θανάτου, χωρὶς ταλαιπωρίες ἀγωνίες καὶ πόνους. Ἐσήμαινε, ἐπίσης, τὸν ἔνδοξο θάνατο γιὰ τὴν Πατρίδα ἢ τὴν ἡρωϊκὴ θυσία γιὰ τὴν Πίστη στὸν Χριστό. Αὐτὴ τὴν ἔννοια γνώριζε ὁ κόσμος μὲ τὸ «εὖ, δηλαδή, καλῶς θνήσκειν», ὡς εὐθανασία

Ἡ **«Εὐθανασία»** (ἐντὸς εἰσαγωγικῶν), νοεῖται σήμερα ἡ ἡθελημένη θανάτωση ἀνιάτου, μὲ ἢ καὶ χωρὶς τὴν συναίνεσή του, καὶ περιλαμβάνει τὶς διάφορες μορφὲς εὐθανασίας μὲ τὶς ὁποῖες ἐπιδιώκεται -ὅπως λένε οἱ ὑποστηρικτές της- ἕνας «ἀνώδυνος, εὔκολος καὶ χωρὶς ταλαιπωρίες ἀξιοπρεπὴς θάνατος». Ἐφαρμόζεται δὲ πρὸς τερματισμὸ μιᾶς ζωῆς, τῆς ὁποίας δὲν θέλουν τὴν συνέχιση. Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ «μέθοδο προκλήσεως τοῦ θανάτου, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἴδιους, εἴτε μὲ τὴ βοήθεια ἄλλων. Εἴδη δὲ τέτοιας «εὐθανασίας» εἶναι τὰ ἑξῆς:

Ἐνεργητική, α) ἑκούσια καί, β) ἀκούσια.

Παθητική, μὲ παραλείψεις ἢ ἀπόσυρση θεραπευτικῶν προσπαθειῶν.

Ἐπιταχυθανασία, μὲ ἐπίσπευση τῶν διαδικασιῶν τερματισμοῦ μιᾶς ζωῆς ἀνεπιθύμητης, ὥστε... «νὰ τελειώνουμε μιὰ ὥρα γρηγορότερα».

Εὐγονική, σὲ παιδιὰ στὰ ὁποῖα προγεννητικῶς διαγιγνώσκεται ὅτι πρόκειται νὰ γεννηθοῦν μὲ σωματικὲς ἀνωμαλίες, ἀναπηρίες σωματικὲς ἢ καὶ διανοητικὲς (Μογγολοειδὴς Ἰδιωτεία), ἢ μὲ χρωματοσωματικὲς ἀνωμαλίες γιὰ διάφορες ἀσθένειες.

Κοινωνική, γιὰ «κοινωνικὴ κάθαρση», γιὰ «φυλετικὴ» ἢ «ἐθνικὴ καθαρότητα». Καὶ γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀνεπιθύμητες ὁμάδες ἀνθρώπων.

Καὶ ἐφήρμοζαν, κυρίως, τὴν «μέθοδο τῆς στειρώσεως» ὡς τὴν πλέον «πρόσφορη», καὶ ὅπως ἀπεκαλύφθη ἀπὸ πληθώρα μελετῶν καὶ δημοσιευμάτων, προκειμένου νὰ ἀπαλλαγοῦν πολλὲς χῶρες ἀπό: «διανοητικῶς ἀναπήρους ἢ καθυστερημένους, ἀνεπιθύμητους, τσιγγάνους, φτωχούς, ἀλκοολικούς, ἐγκληματίες, γυναῖκες ἐλευθερίων ἠθῶν, σεξουαλικῶς διεστραμμένους κ.ἄ.

Ἐφαρμόσθηκε καὶ ἀπὸ θεωρούμενα ὡς «πολιτισμένα» κράτη, ὅπως: Γερμανία, (καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ «ὁλοκαύτωμα» τῶν Ἑβραίων), Σουηδία, Αὐστρία, Δανία, Η.Π.Α, Βέλγιο, Τσεχοσλοβακία, Ἰαπωνία, Τουρκία, Ἑλβετία, μὲ πολλὲς δεκάδες χιλιάδες τὰ θύματά τους, ἀπὸ 10.000-60.000 στὴν κάθε μία.

Χριστιανικὴ εὐθανασία (Αὐτὴ εἶναι χωρὶς εἰσαγωγικά). Ὁ θάνατος, ἐκτὸς ἀπὸ βιολογικό, εἶναι καὶ ἕνα πολυσύνθετο πνευματικὸ γεγονὸς μὲ μεταφυσικὲς προεκτάσεις. Καὶ «ὄντως φοβερώτατον τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον», ὅπως καὶ ψάλλεται κατὰ τὴν «νεκρώσιμη ἀκολουθία».

Ἡ ζωὴ εἶναι «δῶρον Θεοῦ», κατὰ τὴν Ἐκκλησία μας, καὶ κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρεῖ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, εἴτε τὴ δική του (=αὐτοκτονία) εἴτε ἑνὸς ἄλλου (=φόνος). Καὶ ἡ πράξη εὐθανασίας, εἴτε ἐνεργητικῆς, εἴτε παθητικῆς, συνιστᾶ «φόνον».

Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὸν «ἀξιοπρεπῆ θάνατον» τοῦ ἀρρώστου. Καὶ εὐλογεῖ τὶς προσπάθειες τοῦ ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος συμβάλλει στὴν ἀνακούφιση ἀπὸ ἐνοχλήματα, στὴν καταπραΰνση τῶν πόνων, στὴν καθησύχαση τῆς ἀγωνίας, μέχρι νὰ περάσει ἡ ψυχή του στὴν ἄλλη ὄχθη, «στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ». Πόσοι καὶ πόσοι δὲν ἔχουν ξεψυχήσει ἔτσι, μὲ μία γλυκιὰ ἔκφραση ἠρεμίας καὶ γαλήνης στὸ πρόσωπο, ἀκόμη καὶ μ' ἕνα χαμόγελο στὸ στόμα. Καὶ τὰ λέω αὐτὰ ἀπὸ προσωπικὴ πεῖρα πολλῶν ἐτῶν.

Ἐγνώρισα καὶ περιπτώσεις ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν στὸ κατώφλι τοῦ θανάτου, ἀλλὰ δὲν πέθαναν, καὶ τελικὰ βγῆκαν κερδισμένοι ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία τῆς ἀρρώστιάς τους. Ἐπειδὴ τοὺς δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ ἀναθεωρήσουν καὶ πολλὰ στὴ ζωή τους, νὰ τακτοποιήσουν ἐκκρεμότητες μὲ συγγενεῖς, μὲ φίλους καὶ γνωστούς, καὶ εὐγνωμονοῦσαν ὕστερα τὴν ἀρρώστια, ποὺ τοὺς «ἄλλαξε τὴ ζωή». Ἐπειδὴ ἡ δοκιμασία τοὺς ἔδωσε τὴ δυνατότητα τῆς ψυχικῆς τους «κάθαρσης» καὶ τοὺς ἔφερε «πιὸ κοντὰ στὸν Θεό».

Ὁ Ἀλέξανδρος Βέλλιος, μολονότι ἀρχικὰ εἶχε ἀποφασίσει ὅτι θὰ μετέβαινε στὴ Ζυρίχη γιὰ «ὑποβοηθούμενη εὐθανασία» (σ.σ. Στὴν Ἑλβετία ὀνομάζεται «assisted suicide», δηλαδή, «ὑποβοηθούμενη αὐτοκτονία»), τελικά, ἔφυγε ἀπὸ τὴ ζωή οἰκειοθελῶς στὸ σπίτι του, ἐπειδὴ ἀπεφάσισε νὰ μὴ κάνει τὸ ταξίδι, ἀλλὰ νὰ προχωρήσει σὲ «μὴ ὑποβοηθούμενη εὐθανασία» στὴν Ἑλλάδα. Ἡ πράξη, ὅμως αὐτή, κατὰ τὸν Ποινικὸ Κώδικα τῆς Ἑλλάδος, εἶναι αὐτοκτονία!

Ἀπὸ Ἀσφαλιστικὲς Ἑταιρεῖες, ἀλλὰ καὶ Ταμεῖα Ὑγείας διαφόρων Κρατῶν, «ἐπειδὴ στοιχίζει πολλὰ τὸ κρεββάτι νοσηλείας», καὶ ἐπειδὴ «τὰ λεφτὰ δὲν φθάνουν γιὰ ὅλους», αὐτὰ θὰ πρέπει κατὰ προτεραιότητα νὰ ξοδεύονται γιὰ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπανέρχονται γρήγορα στὶς παραγωγικές τους δραστηριότητες.

Ὁπότε θὰ ἔμπαιναν στὸ στόχαστρο οἱ χρονίως, οἱ βαρέως πάσχοντες, καὶ οἱ τῶν μεγαλυτέρων ἡλικιῶν. Ἔτσι, ὅμως ἡ ζωή καθ' ἑνός μας θὰ ἀποτελοῦσε, πλέον, ἀντικείμενο «λογιστικῆς πράξης» γιὰ τὸ «ποιοὶ περισσότερο δικαιοῦνται νὰ ζοῦν».

Μήπως, σὲ κάτι τέτοιο δὲν ἀπέβλεπε καὶ ἡ λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ὑπόδειξη, «νὰ μὴ καλύπτονται τὰ δαπανηρὰ νοσήλεια τῶν ἀσθενῶν ἄνω τῶν 75 ἐτῶν», θέτοντας μάλιστα καὶ πλαφὸν 1.500 εὐρώ! Εὐτελίζοντας, δηλαδή, καὶ τὴν ἀξία τῆς ζωῆς.

Ἡ ζωή ὅμως κάθε ἀνθρώπου, ὅποια κι ἂν εἶναι, «ἀξίζει περισσότερο καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο», κατὰ τὴν χριστιανική μας πίστη.

Στὴν Ἑλλάδα, τὸ κράτος καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἔχουν τὴν ἐκ τοῦ Συντάγματος ὑποχρέωση «νὰ προστατεύουν τὴ ζωή ὡς τὸ ὕψιστον ἀγαθόν», προσφέροντας στὸν ἄρρωστο στοργὴ καὶ συμπαράσταση. Καὶ ἡ ἑλληνικὴ νομοθεσία δὲν συγχωρεῖ οὔτε τὴν «εὐγονικὴ» οὔτε τὴν «κοινωνικὴ εὐθανασία».

Γιὰ τὴν 3η ἡλικία, ἰδιατέρως, ἡ κοινωνία μας δὲν ἀφίσταται τῶν πατρικῶν παραδόσεων σὲ πολὺ ὑψηλὸ ποσοστό. Καὶ ὅσο στενὰ καὶ ἂν εἶναι τὰ οἰκονομικὰ σὲ ἕνα σπιτικό, ὁ Ἕλληνας ἔχει τέτοια λεβεντιά, ὥστε νὰ μὴ παραδίδει τοὺς ἡλικιωμένους τῆς οἰκογένειας στὴν ὁποιαδήποτε «κοινωνικὴ εὐθανασία». Πιὸ κοντά, μάλιστα, στὸν «παππού» καὶ τὴν «γιαγιά» εἶναι τὰ ἐγγόνια μὲ ἀμφίδρομη τὴν ἀγάπη, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ στοργή, καὶ τὶς φιλικές μεταξύ τους σχέσεις. Μὲ τὸν καθένα στὴν ἁρμόζουσα «τάξη» του. Ἐπειδὴ ὁ Ἕλληνας, γενικῶς, παιδαγωγεῖται «ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων» μὲ σεβασμὸ πρὸς τοὺς γονεῖς, τοὺς παπποῦδες καὶ τὶς γιαγιάδες. Καὶ ἡ «γεροντοκτονία γι' αὐτοὺς εἶναι «ἔγκλημα καθοσιώσεως».

Ἡ «ποιότητα ζωῆς», τελευταίως, χρησιμοποιεῖται ὡς στοιχεῖο ἐκτιμήσεως γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ κάποιου εἴδους «εὐθανασίας». Αὐτὸ δὲ πρὸς ἄμβλυνση τῶν τύψεων συνειδήσεως γιὰ τὴν σύντμηση τῆς ζωῆς τῶν ἡλικιωμένων ἀνθρώπων. Ὅμως, «κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φθείρει τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, «ὅποια κι ἂν εἶναι» αὐτή, (Α΄ Κορ. 3, 17). «Ἐφ' ὅσον ἡ ζωὴ εἶναι «δῶρον», τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ἀνήκει. Καὶ ἡ κάθε ζωὴ ἔχει «ἄπειρη ἀξία» (Μαρκ. 8,36), ἀκόμη κι ἂν μᾶς «φαίνεται σὰν νὰ μὴ ἀξίζει τίποτε».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ
Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Π.Ο.Ε.
ΜΑΧΕΤΑΙ, ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΙ, ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ
Ἔγκυρα καὶ Ἀντικειμενικὰ
ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ
Διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Γένος
ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
εἰς τὰ περίπτερα

Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΓΑΒΡΑΣ

Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Γαβρᾶ.

«Ἡ Ἐκκλησία δέσμια...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ζων προφανῶς ὅτι ἔχαιρε τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ὅτι ταυτίζεται μὲ τὰς ἀπόψεις τῶν μελῶν τοῦ «ΚΑΙΡΟΥ», οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς θρησκειολογίας ἀναδεικνύονται οἱ καλύτεροι ὑποστηρικταὶ τῆς Κυβερνήσεως ποὺ ἀπαξιώνει τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα λογικοφανῆ ἐπιχειρήματά του συμβάλλουν εἰς τὸν καθησυχασμὸν τῶν Ἱεραρχῶν καὶ εἰς τὸ νὰ ἐπικεντρωθοῦν εἰς τὸ ἄμεσον παρὸν καὶ ὄχι εἰς τὸ τί θὰ συμβῇ μετὰ ἀπὸ ὀλίγον διάστημα. Πενταπόσταγμα τοῦ ἐγχειρήματός του εἶναι νὰ κατευθύνῃ τὸν Μακαριώτατον πλέκων τὸ ἐγκώμιον εἰς τὸν Σεβ. Μεσσηνίας. Μήπως ὁ κ. Ἀλιβιζάτος ἐπιθυμεῖ διακαῶς νὰ τὸν καμαρώσῃ ὡς νέον Ἀρχιεπίσκοπον; Παραθέτομεν πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ κρίσιν τὸ ἄρθρον του ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν « ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Καθὼς φέτος συμπληρώνονται ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τὸ ξέσπασμα τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, ὅλο καὶ περισσότεροι συμπολῖτές μας συμφωνοῦν ὅτι τὸ βαθύτερο αἴτιο τῶν μνημονίων εἶναι πολιτικό. Εἶναι ἡ ἀνικανότητα τοῦ πολιτικοῦ προσωπικοῦ καὶ ἡ ἀβελτηρία μιᾶς κακομαθημένης ἐλὶτ νὰ πραγματοποιήσουν τὶς μεταρρυθμίσεις ποὺ χρειάζονται, γιὰ νὰ παρακολουθήσει ἡ Χώρα μας τὶς ἰλιγγιώδεις ἀλλαγὲς ποὺ συντελοῦνται στὴν Εὐρώπη καὶ τὸν κόσμο, ἀπὸ τὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1980 καὶ μετά.

Ὅλο καὶ περισσότεροι συμπολῖτές μας πείθονται ἐπίσης ὅτι μαγικὲς συνταγὲς δὲν ὑπάρχουν. Καὶ ὅτι γιὰ τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ τέλμα καὶ τὴν ἀνόρθωση χρειάζεται σχέδιο, ὑπομονὴ καὶ προπάντων νέα καὶ ἀνοιχτὰ μυαλά, ποὺ θὰ τολμήσουν ἐκεῖ ὅπου οἱ παλαιότεροι διστάζαμε, ἀπὸ νωχέλεια, ἀπὸ ἀδράνεια ἢ ἀπὸ φόβο γιὰ τὸ πολιτικὸ κόστος.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι ἄμοιρη εὐθυνῶν γιὰ τὸ κατρακύλισμα τῆς Χώρας. Τὸ 1974, ἦταν ὁ μόνος θεσμὸς ποὺ κυριολεκτικὰ δὲν τὸν ἄγγιξε ἡ Μεταπολίτευση. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἀναλώθηκε σὲ μάχες ἐνάντια στὰ βήματα ποὺ ἐπιχείρησαν πρῶτα ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλὴς καὶ στὴ συνέχεια ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου, γιὰ τὸν ἐκσυγχρονισμὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου καὶ τὸ καθεστὼς τῶν μειονοτήτων. Τί νὰ πρωτοθυμίσω;

Τὴν ἐναντίωσή της, τὸ 1977, μὲ ὀγκώδη συλλαλητήρια, στὸν νόμο τοῦ Εὐάγγελου Ἀβέρωφ γιὰ τοὺς ἀντιρρησίες συνείδησης; Τὴν ἀντίθεσή της στὸ «αὐτόματο» διαζύγιο; Ἢ τὴν ἀκραία θέση ποὺ πῆρε γιὰ τὸν πολιτικὸ γάμο, τὸν ὁποῖο, ὅπως κάθε τόσο μᾶς θυμίζει ὁ ἅγιος Καλαβρύτων, ἐξακολουθεῖ ἐπίσημα νὰ χαρακτηρίζει «πορνεία»;

Στὸ γύρισμα τοῦ αἰώνα, ἐκεῖ ποὺ θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι, μὲ τὴ νεοεκλεγμένη ἡγεσία της, θὰ παρακολουθοῦσε κάπως τὶς ἐξελίξεις καὶ θὰ στεκόταν δίπλα στὸ μέγα πλῆθος τῶν παραγκωνισμένων, τῶν ἀλλαγῶν καὶ τῆς παγκοσμιοποίησης, ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἐκείνη ποὺ προκάλεσε τὴ «μάχη» τῶν ταυτοτήτων. Μὲ ἕνα «μοντερνίζοντα» λόγο (θυμίζω τὸ περίφημο «Σας πάω!»), ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀναδείχθηκε σὲ πρωταγωνιστὴ μιᾶς βαθιὰ συντηρητικῆς στροφῆς, ἡ ὁποία τροφοδότησε τὸν λαϊκισμὸ τῆς ἐπόμενης δεκαετίας. Ἐλάχιστοι ἦταν τότε οἱ ἱεράρχες ποὺ τόλμησαν νὰ ἀντιταχθοῦν στὴν ἐπέλαση τοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ τῆς μισαλλόδοξης ἐκδοχῆς τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀνάμεσά τους, ὁ ἀοίδιμος Ἰωαννίνων Θεόκλητος καὶ ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος, Μητροπολίτης τότε Θηβῶν καὶ Λεβαδείας.

Θυμᾶμαι ἀκόμη πόσο εὐγενικὰ μᾶς εἶχε δεχθεῖ, μαζὶ μὲ τὸν κοντινότερο συνεργάτη του (τὸν σημερινὸ Μητροπολίτη Ἰλίου), στὸ θεραπευτήριο «Ἅγιος Βλάσιος» στὴ Λιβαδειὰ –ἕνα προσωπικὸ ἐπίτευγμά του– τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2006. Τὸν εἴχαμε ἐπισκεφθεῖ μὲ τὸν Γιάννη Κτιστάκι, ἐκ μέρους τῆς Ἕνωσης Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, γιὰ νὰ ζητήσουμε τὰ σχόλια καὶ τὶς παρατηρήσεις του στὴν πρόταση νόμου γιὰ τὶς σχέσεις Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας ποὺ εἴχαμε δώσει στὴ δημοσιότητα, λίγο νωρίτερα. Τίποτα δὲν προδίκαζε ὅτι δέκα χρόνια ἀργότερα, θὰ ἀπαξίωνε ἐκείνη τὴν πρωτοβουλία καὶ θὰ κατακεραύνωνε ἐμένα προσωπικὰ καὶ τοὺς ὑπόλοιπους ἐμπνευστές της, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐπιστρατεύουμε «τεχνάσματα καὶ ὁμίχλες γιὰ νὰ παρασύρουμε τοὺς ἑκάστοτε κυβερνῶντες καὶ τὸν ἁπλὸ λαὸ ἐγγύτερα στὶς ἰδεοληψίες» μας.

Ἡ στροφὴ αὐτὴ εἶναι ἀκόμη πιὸ ἀκατανόητη ἂν ἀναλογισθεῖ κανεὶς ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος ἔχει πλέον βρεῖ ἀρκετοὺς μιμητὲς στὴν Ἱεραρχία: Ἀπὸ τὸν ἅγιο Μεσογαίας, ποὺ τὸ διδακτορικό του ἀπὸ τὸ Χάρβαρντ καὶ τὸ MIT δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἀντιταχθεῖ στὴν ἀνέγερση τζαμιοῦ στὴν Παιανία καὶ ἀποτεφρωτηρίου στὸ Μαρκόπουλο, ἕως τὸν Πειραιῶς Σεραφείμ, ὁ ὁποῖος, ξεπερνώντας κάθε ὅριο χριστιανικῆς εὐπρέπειας, ἐξομοίωνε πρὸ καιροῦ τὴν ὁμοφυλοφιλία μὲ τὸν «σαδομαζοχισμό», τὴν «οὐρολαγνεία», τὴν «κοπρολαγνεία», τὴν «παιδοφιλία», τὴ «νεκροφιλία», καὶ ὅλων τῶν λογιῶν τὶς «ἀνισορροπίες» καὶ «ψυχασθένειες».

Εὐθυγραμμιζόμενος μὲ τοὺς ἀνωτέρω στὴν ὁλομέτωπη ἐπίθεση κατὰ τοῦ κ. Φίλη γιὰ τὴ διδασκαλία τῶν Θρησκευτικῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος πιστεύω ὅτι ἀδικεῖ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν πτέρυγα τῶν μετριοπαθῶν ἱεραρχῶν ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχεται.

Πρῶτον, γιατί ἡ σχετικὴ πρωτοβουλία δὲν εἶναι μία ἐπιπολαιότητα τῆς στιγμῆς, ποὺ ἡ σημερινὴ κυβέρνηση ἐπιχειρεῖ γιὰ τὶς ἐντυπώσεις καὶ μόνο. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, πολὺ προτοῦ δηλαδὴ ὁ ΣΥΡΙΖΑ ἀνέβει στὴν ἐξουσία, ἔχει γίνει πολλὴ δουλειὰ στὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς, μὲ εὐθύνη ἑνὸς ἄξιου ἐκπαιδευτικοῦ, τοῦ Στ. Γιαγκάζογλου, καὶ συμμετοχὴ πολλῶν ἀκόμη ἔγκριτων θεολόγων.

Δεύτερον, διότι ὁ κ. Φίλης ἔχει δεχθεῖ τοὺς βασικοὺς ὅρους τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ νὰ παραμείνει τὸ μάθημα ὑποχρεωτικό, νὰ μὴ μειωθοῦν οἱ ὧρες διδασκαλίας καὶ

Οἰκουμενιστική ποιμαντική!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γυμνοῦσι κυήματα.”[57]. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς χρήσης ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας (Γάμος ΙΙ,5 - Νηστεία 8) καταργοῦνται οὐσιαστικὲς διατάξεις τοῦ κανονικοῦ δικαίου, **φθείρεται** ἡ ἔννοια τῆς οἰκονομίας[58], **καταστρέφεται** τὸ θεμέλιο τῆς πνευματικῆς ζωῆς ὅπου εἶναι ἡ ἄσκηση, νοουμένη ὡς παμπεριεκτικὴ ἐγκράτεια[59].

α΄. Γάμος

Πιὸ συγκεκριμένα ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν μικτῶν γάμων, ἐνῶ στὸ Ι,5 ὁρίζεται ἡ κατὰ τοὺς κανόνες ἀκρίβεια (βάσει τοῦ οβ΄ κανόνος τῆς Πενθέκτης), στὸ ΙΙ,5 καὶ χάριν “οἰκονομίας” παρέχεται ἡ δυνατότητα σὲ ἑκάστη τοπικὴ Ἐκκλησία νὰ ἀντιμετωπίζει τὸ ζήτημα αὐτοβούλως. Κατ’ἀρχὰς ὀφείλει νὰ γίνει γνωστὸ τί διαλαμβάνει ὁ οβ΄ τῆς Πενθέκτης· λέει λοιπὸν ὅτι **ἀπαγορεύεται** ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ ὁ γάμος ὀρθοδόξου καὶ αἱρετικοῦ[60], καὶ ἐὰν τυχὸν κάποιοι προχώρησαν τελικὰ σὲ τέτοιο γάμο, νὰ θεωρεῖται **ἄκυρος** καὶ ἀκολούθως νὰ διαλύεται τὸ “*ἄθεσμον συνοικέσιον*”. Στὴν ἑρμηνεία τοῦ κανόνος ὁ ὅσιος Νικόδημος (*Πηδάλιον* σελ. 283) τονίζει ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἑνώνεται “*ὁ λύκος μὲ τὸ πρόβατον, καὶ ὁ κλῆρος τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ αἱρετικῶν μὲ τὴν μερίδα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ὀρθοδόξων.*”. Στὴν ἴδια σελίδα, στὴ σχετικὴ ὑποσημείωση τοῦ ὁσίου ἀναφέρεται ὅτι ὀφείλουν οἱ ἐπίσκοποι τῶν νησιῶν ὅπου ὑπάρχουν καὶ λατῖνοι, “*κατ’οὐδένα τρόπον ἂς μὴ συγχωροῦν νὰ παίρνει Λατῖνος ὀρθόδοξον γυναῖκα, ἢ Λατινὶς γυνὴ ὀρθόδοξον ἄνδρα. Ποία γὰρ κοινωνία ἠμπορεῖ νὰ γένῃ τοῦ ὀρθοδόξου μέρους μετὰ τοῦ* ***αἱρετικοῦ;***”. Αὐτὰ ἀναφέρονται σχετικὰ μὲ τὸν κανόνα, στὸ συνοδικὸ ὅμως κείμενο ὅλα αὐτὰ οὐσιαστικὰ ἀκυρώνονται ἄνευ οὐδεμιᾶς δικαιολογίας[61], ἐπὶ τῇ προφάσει μιᾶς ἀσαφοῦς καὶ ἄνευ κανονολογικῆς θεμελίωσης καὶ ἑρμηνείας, “οἰκονομίας”.

Τὸ χειρότερο δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἴδια ἡ σύνοδος ἐπιτρέπει τὴ δημιουργία χάους, ἀφοῦ ἡ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία θὰ ἐπιλέγει, ἄνευ οὐδεμιᾶς πανορθοδόξου ὁμοφωνίας, τὸ τί θὰ πράττει. Ὁ σκοπὸς τῆς συγκεκριμένης διάταξης εἶναι σαφὴς καὶ περιγράφεται σὲ πάμπολλες οἰκουμενιστικὲς διακηρύξεις ἀποδεχομένων τοῦ γεγονότος τῶν μικτῶν γάμων, ἐπὶ σκοπῷ τῆς ὑπερβάσεως τῶν “*ἱστορικῶν διαχωρισμῶν*” καὶ “*τῆς ἀπωλεσθείσας ἑνότητος τῆς ἀρχικῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας*”, καὶ συνιστᾶ κοινὴ οἰκουμενιστικὴ ἀντιμετώπιση. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε, ὅτι στὸ κείμενο τῆς κατήχησης τῆς παπικῆς ἐκκλησίας[62], στὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου περὶ τοῦ γάμου στὸ ἄρθρο 1636, ἀναφέρεται ὅτι “*διαμέσῳ τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου οἱ χριστιανικὲς κοινότητες, σὲ πολλὲς περιοχὲς μπόρεσαν νὰ θέσουν σὲ ἰσχὺ μία* ***κοινὴ ποιμαντικὴ πρακτικὴ γιὰ τοὺς μικτοὺς γάμους***”[63] (ἔμφαση στὸ πρωτότυπο). Στὸ τέλος τοῦ ἄρθρου ὑπάρχει παραπομπὴ στὸ § 821 τὸ ὁποῖο μιλᾶ γιὰ τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους οἱ παπικοὶ δύνανται νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν ἑνότητα τῆς “διηρημένης ἐκκλησίας”. **Εἶναι σαφὲς ὅτι συνδέεται τὸ θέμα τῶν μικτῶν γάμων, μὲ τοὺς νέους οἰκουμενιστικοὺς τρόπους ἀναζητήσεως τῆς -δῆθεν- χαμένης ἑνότητος.** Στὸ § 818 ἀναφέρεται καὶ τὸ θεολογικὸ θεμέλιο πάνω στὸ ὁποῖο στηρίζεται ἡ ἀποδοχὴ τῶν μικτῶν γάμων ὡς **μυστηρίου** τῆς “ἐκκλησίας”: εἶναι **τὸ Βάπτισμα** ποὺ ἔχουν δεχθεῖ, ἕκαστος στὴν ἐκκλησία του. Μὲ ἄλλα λόγια ὡς βάση εἶναι ἡ **βαπτισματικὴ θεολογία,** τὴν ὁποία υἱοθέτησε ὡς ἐπίσημη διδασκαλία της ἡ Β΄ Βατικανὴ σύνοδος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μὲ τὴ σειρά της, θεμέλιο τῆς εὐχαριστιακῆς θεολογίας, ποὺ συνιστᾶ καὶ τὴν νέα ἐκκλησιολογία τοῦ παπισμοῦ[64]. Πράγματι ὡς παραπομπὴ τὸ § 818[65] χρησιμοποιεῖ τὸ Διάταγμα γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ τῆς Β΄ Βατικανῆς, *Unitatis Redintegratio* 3/α.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνει ἄλλη μία ἐπισήμανση σχετικὰ μὲ τίς “πηγὲς” τῶν συγγραφέων τῶν κειμένων τῆς ΑκΜΣ. Ἡ ἀναφορὰ θὰ γίνει καὶ πάλι σὲ ἕνα σημεῖο τὸ ὁποῖο τελικὰ ἀπελείφθη στὸ τελικὸ κείμενο, πιθανῶς γιὰ νὰ μὴ δίνεται στόχος… Στὸ πρὸς ἔγκρισιν κείμενο τοῦ Γάμου, ὑπῆρχε λοιπὸν τὸ ἑξῆς σημεῖο: “*ὁ γάμος Ὀρθοδόξων μεθ’ἑτεροδόξων κωλύεται κατὰ κανονικὴν ἀκρίβειαν (κανὼν 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ Συνόδου)* ***δυνάμενος ὅμως κατὰ συγκατάβασιν καὶ διὰ φιλανθρωπίαν, ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι τὰ ἐκ τοῦ γάμου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ***” (5,i). Εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθεῖ ὅτι τὸ τελικῶς ἐπικυρωθὲν κείμενο, ὄντως, εἶναι καλύτερο ἀπ’ αὐτὸ τοῦ Σαμπεζύ. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ διαφεύγει τῆς προσοχῆς ὅτι ΟΛΕΣ οἱ Ἐκκλησίες, (πλὴν Ἀντιοχείας καὶ Γεωργίας), τὸ εἶχαν ὑπογράψει. Τί σημαίνει αὐτό; Ἁπλᾶ ὅτι ταμιεύεται στό (ἄμεσο) μέλλον ἡ ἐπαναφορά του. Θὰ στρέψουμε ὅμως τώρα τὴν προσοχή μας στὴ φράση ποὺ κλείνει τὸ ἀπολειφθὲν τμῆμα, ὅτι “*τὰ ἐκ τοῦ γάμου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ*”. Ὅπως καὶ τόσα ἄλλα σημεῖα, καὶ ἐδῶ, ἡ πηγὴ εἶναι παπική. Συγκεκριμένα, στὴν κατήχηση τῆς παπικῆς “ἐκκλησίας” στὸ § 1635 βρίσκουμε τὴν ἀκριβῶς ἴδια διατύπωση[66]. Ἐνδεικτικὸ καὶ αὐτὸ τοῦ οἰκουμενιστικοῦ προσανατολισμοῦ τοῦ συνόλου τῶν νέων θέσεων.

Τὰ ἀνωτέρω διατυπώνονται καὶ σὲ δύο “ὀρθόδοξα” κείμενα σχετικὰ μὲ τὸ πρόβλημα τῶν μικτῶν γάμων, στὸ μνημειῶδες ἔργο (999 σελίδων!) “*Orthodox Handbook on Ecumenism*”[67]. Στὰ δύο αὐτὰ κείμενα, ποὺ ὅμως συναποτελοῦν κατ’οὐσίαν τὰ δύο μέρη τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου[68], περιγράφεται τὸ πρόβλημα τῶν μικτῶν γάμων τόσο στόν (μεσο)ἀνατολικὸ χῶρο, ὅσο καὶ στὸν δυτικό. Ὅπως ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀναγνωρίζεται (Nasif σελ. 794), ὑπάρχουν “*συγκεκριμένοι χριστιανοὶ οἰκουμενισταί*” (ποὺ δὲν τοὺς κατονομάζει), οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τήν “*ἐμπειρία τῶν μικτῶν γάμων ὡς θρησκευτικὸ ἐμπλουτισμό*”, ὅπως ἐπίσης τονίζεται ὅτι οἱ μικτοὶ γάμοι ὀνομάζονται ἐπίσης καί “*οἰκουμενικοί*”, “*διαχριστιανικοί*” ἢ “*διεκκλησιαστικοί*” (Metso σελ. 801). Τὸ ποσοστὸ τῶν “γάμων” τέτοιου τύπου ἀνάμεσα στὶς τάξεις τῶν “ὀρθοδόξων” στὶς ΗΠΑ ὑπολογίζεται γύρω στὸ 70 μὲ 80%! (ὅ.π.) Τὸ ἐρώτημα ποὺ τίθεται ἀπὸ τὸν οἰκουμενιστὴ συγγραφέα εἶναι: πῶς πρέπει ν’ἀναγνώσουμε στὸ σημερινὸ οἰκουμενικὸ πλαίσιο τοὺς ἱεροὺς Κανόνες, καὶ κατὰ πόσο οἱ σημερινοὶ παπικοὶ καὶ προτεστάντες δύνανται νὰ ταυτιστοῦν μὲ τὶς ἀναφορὲς τοῦ 7ου αἰώνα[69] γιὰ τοὺς τότε αἱρετικούς. Ἡ ἀπάντηση ποὺ δίνει εἶναι: “*δὲν μπορεῖ ἐπ’ οὐδενὶ νὰ ταυτιστοῦν*” (σελ. 802). Συνεχίζοντας ἀναφέρεται **στὸ ἱστορικὸ πλαίσιο τῶν κανόνων, τὸ ὁποῖο σήμερα δὲν δύναται νὰ ἰσχύει**, καθότι οἱ “*ἑτερόδοξες ἐκκλησίες*” δὲν προέκυψαν ἀπὸ τὶς ἀρχαῖες ἐκεῖνες αἱρέσεις καὶ γι’αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ κατονομάζονται ὡς αἱρέσεις! (σελ. 803) **Εἶναι ὡσὰν ἡ ἐποχὴ τῶν αἱρέσεων νὰ εἶναι κάτι ποὺ ὁριστικὰ ἀνήκει στὸ παρελθόν, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ ἐμᾶς, καὶ ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθει...**

Παντοῦ συναντᾶμε ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστὲς τὴν ἀνωτέρω “ἐπιχειρηματολογία”, ἡ ὁποία δῆθεν κατοχυρώνει τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν ἑτεροδόξων, δίχως ὅμως νὰ ξεκαθαρίζουν βάσει ποίων **κριτηρίων** ἡ ἑτεροδοξία τοῦ παρελθόντος ἦταν αἵρεση, ἐνῶ αὐτὴ τοῦ παρόντος δὲν εἶναι. Τελικῶς, ἐφ’ὅσον δὲν προέρχονται ἀπὸ τὶς παλαιὲς αἱρέσεις οἱ “μὴ Ὀρθόδοξες Χριστιανικὲς ὁμολογίες”, (ἀκέραιη υἱοθέτηση τῶν χαρακτηρισμῶν ἐκκλησιαστικότητος ποὺ ἀπέδωσε ὁ παπισμὸς κατὰ τὴ Β΄ Βατικανὴ σύνοδο, στοὺς ἑκτὸς αὐτοῦ), καὶ γι’αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρίζονται ἕτσι”, **αὐτὸ ποὺ τελικὰ συνιστᾶ τὸν μικτὸ γάμο ὡς μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ πίστις καὶ τὸ *Βάπτισμα* στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος** (σελ. 803)! Πλήρης ἀποδοχὴ δηλαδὴ τῆς *Βαπτισματικῆς Θεολογίας* μὲ ταυτόχρονη ἐμπέδωσή της στὴ καθημερινὴ ἐκκλησιαστικὴ ζωή.

Τὰ παραδείγματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται καὶ οἱ ἐπισημάνσεις ποὺ γίνονται γύρω ἀπὸ τοὺς μικτοὺς γάμους στὸ ὑπ’ὄψιν κείμενο μᾶς σαφηνίζουν καὶ τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο προκρίθηκε στὸ τελικὸ κείμενο τῆς Κρήτης, νὰ ἀφεθεῖ ἡ ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση στὶς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες ἀντί, ὡς ὤφειλε, νὰ ὑπάρχει μία συνολικὴ θέση ὑποχρεωτικὴ πρὸς πάντας καὶ στὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων: ἔπρεπε νὰ ἀναγκασθοῦν οἱ Ἐκκλησίες στὶς ὁποῖες τὸ πνεῦμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ δὲν ἔχει ἀλώσει εἰσέτι τὰ πάντα, ν’ἀποδεχθοῦν τὶς ἀποφάσεις ἄλλων πιὸ “προοδευτικῶν” τοπικῶν “ἐκκλησιῶν”, οἱ ὁποῖες ἔχοντας ὄντως ἰσοπεδώσει τὰ πάντα, ἐπιβάλλουν ὡς “νόμιμη” καὶ “διακριτικὴ” καὶ τὸ κυριώτερο, ὡς “ὀρθόδοξη” τὴν πρακτική τους. Τὰ παραδείγματα ὅλα ἔρχονται ἀπό (ποῦ ἀλλοῦ;) τὶς ΗΠΑ καὶ τὴν ἐκεῖ ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ καθὼς καὶ τὴν Μητροπολιτικὴ Σύνοδο τῶν Ρώσων (Πατριαρχείου Μόσχας)· ἀφ’ἑνὸς ἱερολογοῦνται κανονικῶς (ἤδη) ὅλοι οἱ μικτοὶ γάμοι, ἀφ’ἑτέρου μέσω μιᾶς κάποιας “ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας” ἀναγνωρίζονται οἱ μικτοὶ γάμοι “ὀρθοδόξου” καὶ μή, ποὺ ἔχουν γίνει σὲ μὴ Ὀρθόδοξες “ἐκκλησίες”! Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὴν πλήρη ἐμπέδωση τοῦ οἰκουμενισμοῦ στὸ τοπικὸ ἐκκλησιαστικὸ ἐπίπεδο, “κατὰ τὰς ὑποδείξεις”...

β΄. Νηστεία

Τὰ ὅσα ἤδη ἀναφέρθησαν ὡς πρὸς τὸ κείμενο τοῦ γάμου ἰσχύουν καὶ γιὰ τὴν περίπτωση αὐτοῦ τῆς νηστείας. Ἕως καὶ τὸ ἄρθρο 8 ἐπαινεῖται ὁ θεσμὸς τῆς νηστείας, καὶ παρουσιάζονται οἱ ἀγαθοὶ καρποί της, μάλιστα κάνοντας χρήση πατερικῶν πηγῶν ὅπως τοῦ Μ. Βασιλείου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ κ.ἄ. Καὶ ἐνῶ ὅτι ἦταν ἀναγκαῖο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς νηστείας εἶχε ἤδη εἰπωθεῖ στὰ ἑπτὰ πρῶτα ἄρθρα -ἑστω καὶ ἀκροθιγῶς- θ’ἀνέμενε, ὁ ἔχων λογικὴν ἀναγνώστης, ὡς συμπέρασμα ἐκ τῆς “συνόδου” τὴν ἐπιβεβαίωση τῆς ἰσχύος τῆς νηστείας κατὰ τὰ παραδεδομένα· παρὰ ταῦτα ὅμως, ὅλως ἀντιθέτως στὸ ἄρθρο 8 ἀνατρέπονται ἄρδην τὰ ἕως ἐκείνου γραφέντα!

Συγκεκριμένα, ἀπὸ τὴν ἁπλὴ παρατήρηση ἐπὶ τοῦ γεγονότος τῆς μὴ τηρήσεως τῶν νηστειῶν, ὑπὸ τῶν συγχρόνων χλιαρῶν “χριστιανῶν”, ὁδηγούμαστε κατά “*ποιμαντικὴ μέριμνα*” στὴν ἀποδοχὴ τῆς περιφρονήσεως τῶν *κεκανονισμένων νηστειῶν*, (περὶ αὐτῶν ὁ λόγος, ὄχι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε γενικῶς περί “νηστείας”) καὶ στὴν παγίωση αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς “οἰκονομίας[70]”.

Ἐνῶ ἀρχικὰ στὸ ἄρθρο 8 γίνεται λόγος γιά “*χαλάρωση*” τῆς νηστείας (παρ’ὅτι πρόκειται κυριολεκτικὰ περὶ ἀκυρώσεώς της) ὑπὸ τῶν “πιστῶν”, ἀκολούθως καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες μόλις γραμμὲς τὸ ξεχνᾶ καὶ ἀναφέρει ἄλλους λόγους: *ἀσθενείας, στρατεύσεως, συνθηκῶν ἐργασίας, κλίματος*(!) καθὼς καὶ *δυσκολίας ἀνευρέσεως νηστησίμων τροφῶν*(!!). Δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ στοιχειώδης ἐσωτερικὴ ἑνότητα στὸ κείμενο... Ἀντὶ λοιπὸν ἡ “ποιμαίνουσα” Ἐκκλησία νὰ πιέσει πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ὅσων ἐκ τῶν ἀνωτέρω μποροῦν νὰ διευθετηθοῦν, (π.χ. στρατιωτικὴ διατροφή, συνεργασία μὲ φορεῖς τοῦ ἐμπορίου κ.λ.π.), ἀντ’αὐτοῦ **προκρίνεται ὁ εὔκολος δρόμος τῆς κατάργησης τῆς νηστείας καὶ κατ’οὐσίαν τῆς ἀσκητικῆς διαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας**. Ὁ λόγος δὲν εἶναι ἄλλος φυσικὰ ἀπὸ τὴν σύμπλευση πρὸς τοὺς ἐκκοσμικευμένους “χριστιανούς” τῆς Δύσεως “ἀδελφούς” τῶν καθ’ἡμᾶς οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καταργήσει ὅλες τὶς ἀρχαῖες διατάξεις περὶ νηστείας. Δὲν εἶναι λοιπὸν παρὰ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ “*οἰκουμενισμοῦ τῆς βάσης*”, ὁ λόγος ὑπάρξεως τοῦ συγκεκριμένου κειμένου.

Δύο παρατηρήσεις περί “ποιμαντικῆς μερίμνης” τῆς ΑκΜΣ

Θὰ προσθέσουμε δύο τελευταῖες παρατηρήσεις ποὺ ἀποδεικνύουν τὸ σαθρὸ καὶ ἐπίπλαστο τῆς δῆθεν “ποιμαντικῆς μερίμνης” τῶν οἰκουμενιστῶν τῆς Κρήτης:

Κατὰ πρῶτον στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, ὑπῆρξαν αἰτήματα πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο πρὸς ἄμβλυνση τῶν διατεταγμένων νηστειῶν τοῦ Τριωδίου καὶ ἐξομοίωση πρὸς τὰ συνήθη τῆς τῶν λατίνων “νηστείας”.

α) Κατὰ τὸ ἔτος 1587, ὑπὸ ὀρθοδόξων παροικούντων στὴ Βενετία, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου μητροπολίτου Φιλαδελφείας ζητοῦσαν νά (συν)ἑορτάσουν τὸ Πάσχα κατὰ τὸ νέο ἀντιπαραδοσιακὸ καὶ νεωτεριστικὸ πασχάλιο τῶν λατίνων, καθὼς καί “*περιαιρεθῆναί πινα τοῦ Τριωδίου*”[71], δηλαδὴ ζητοῦσαν οὐσιαστικὰ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄ τοῦ ἐπονομαζομένου, καὶ ὄντως, Τρανοῦ, τὴν ἄδεια νὰ καταλύουν ψάρια(!) καθὼς καὶ οἱ λατῖνοι κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Ἡ ἀπάντησή του ἦταν ἀποστομωτική: “*ἡ καθ’ἡμᾶς Ἐκκλησία* ***νεωτερίζειν καθ’οἱονδήτινα τρόπον οὐκ εἴωθεν***, *ὥσπερ δ’αὖ τῇ Δυτικῇ ἔργον ἅπαυστον τοῦτό γε, ᾧ καὶ αὐτοὶ ἑπόμενοι καὶ ἀφύκτως ἀντποιούμενοι* ***οὐ τολμῶμεν*** *(ἅπαγε)* ***εἰσβαλεῖν τι***, *ἢ σαφηνίσαι κατὰ τὸν ἐκείνων σκοπόν,* ***ἢ τῶν παλαιῶν βίβλων περιαιρεθῆναι, τὸ δὴ λεγόμενον, κἂν μίαν κεραίαν***” (σελ. 39). Τελικῶς ὑπενθυμίζει στὸν μητροπολίτη “*ὅτι τὸ σχίσμα καὶ ἡ διάστασις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν οὐκ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας συμβέβηκε πατριαρχείας, ἵνα ὦμεν ὀφειλέται, ἅτε τὸ ἡνωμένον διαζεύξαντες καὶ τὸ διεζευγμένον ὡσαύτως ἑνῶσαι· ἀλλὰ πρὸ χρόνων ἱκανῶν* ***ἡ ρωμαϊκὴ ταῖς καινοτομίαις οἰστρηλαθεῖσα*** *μένει οὐ μόνον ἀμεταστρεπτί, ἀλλὰ καὶ* ***διαφόροις ἐπιδόσεσιν αὔξουσα τὴν διάστασιν***, *ὡς τοῖς πᾶσι δῆλον·*” (σελ. 40). Καταλήγει δέ, σημειώνοντας στὸν μητροπολίτη Φιλαδελφείας, νὰ μείνει “*ἐν τῇ ἑνότητι τοῦ Πνεύματος*” καί “*τάς τε παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἀπρὶξ κατέχων*” νὰ φέρει τὶς θλίψεις, τὶς ἐκ τῶν λατίνων προερχομένας, διδάσκων καὶ στηρίζων τὸ ποίμνιον καὶ τοὺς “*ἀσθενοῦντας τῇ πίστει*” (ὅ.π.).

β) Κατὰ τὸ ἔτος 1720, ἐπὶ πατριαρχείας Ἱερεμίου τοῦ Γ΄[72], ἐπέμφθη ἐπιστολὴ ὑπὸ ὀρθοδόξων[73] τῆς πόλεως Μεσσήνης τῆς Σικελίας μὲ τὰ ἴδια ἀκριβῶς αἰτήματα ποὺ εἶχαν καὶ οἱ πρὸ αὐτῶν τῆς Βενετίας. Ἐνισχύοντας ὁ Πατριάρχης[74] τοὺς ἀσθενεῖς κατὰ τὴν πίστιν ὀρθοδόξους, τοὺς ὑπενθυμίζει τὸν ξθ΄ Ἀποστολικὸ Κανόνα ὁ ὁποῖος ὁρίζει: “*εἴ τις ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος ἢ ὑποδιάκονος, ἢ ἀναγνώστης, ἢ ψάλτης, τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν οὐ νηστεύει, ἢ Τετράδα, ἢ Παρασκευήν, καθαιρέσθω. Ἐκτὸς εἰμὴ δι’ἀσθένειαν σωματικὴν ἐμποδίζοιτο. Ἐὰν δὲ λαϊκὸς ᾖ ἀφοριζέσθω*”. Προσκομίζοντας τὴν εὐαγγελικὴ διδαχή “*ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν καὶ διδασκαλικῶν τῶν πατέρων σημειωμάτων τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*” (σελ. 45). Ἐπεστήριξε ἔτσι τοὺς ὀρθοδόξους, ὁ ὄντως ποιμὴν τῶν προβάτων Πατριάρχης, φιλανθρώπως ὑπενθυμίζοντάς τους τὰ παλαίσματα τῶν παλαιῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγογγύστως ὑπέφεραν κακουχίες καὶ σκληραγωγίες διότι γνώριζαν “*ὅτι ὁ καλὸς στρατιώτης, ἂν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ, οὐδὲ στέφανον νομίμως λαμβάνει.*” (σελ. 46). Αὐτὴ ἦταν ἡ ποιμαντικὴ μέριμνα τῶν τότε ἁγίων Πατριαρχῶν, παρ’ὅλη τὴ σκλαβιά, καὶ ἔφθασε ἡ ὀρθοδοξία ἀκέραιη ὡς τὶς ἡμέρες μας...

Ὡς δεύτερη παρατήρηση σημειώνουμε τήν, μεταπατερικῆς συλλήψεως, χρήση χωρίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ (Νηστεία 8), ἐκ τῆς ἐπιστολιμαίας του πραγματείας ποὺ εἶχε ὡς θέμα “*Περὶ τῶν ἁγίων νηστειῶν*”. Ὁ λόγος συγγραφῆς της ἦταν ἡ διαμάχη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, περὶ τοῦ χρόνου νηστείας τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Ἑσσαρακοστῆς, ἐὰν θὰ ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ εἶναι 7 ἢ 8 οἱ ἑβδομάδες ποὺ ἔπρεπε νὰ νηστεύουν οἱ χριστιανοί! Ἔγραφε λοιπὸν ὁ ἅγιος “*τοῖς μὲν ἑπτὰ τὰς τῶν ἁγίων νηστειῶν ἑβδομάδας λέγουσι συνεβούλευον μὴ ζυγομαχεῖν καὶ στασιάζειν τὸ καλὸν σῶμα Χριστοῦ, τουτέστιν τὴν Ἐκκλησίαν· ...Τοῖς δὲ τὰς ὀκτὼ ἑβδομάδας νομοθετοῦσιν ὑπετιθέμην, ὡς οὐδὲ τὸ καλὸν καλόν, εἰ μὴ καλῶς γένηται. Καλὸν μὲν γὰρ παρθενία· ἀλλ’ἐὰν γήμῃς οὐχ ἥμαρτες.*”[75]. Ἔπειτα, στὸ κείμενο τοῦ ἁγίου, ἀκολουθεῖ τὸ χωρίο ποὺ ἔχει παρατεθεῖ ἀπὸ τοὺς σύγχρονους “πατέρες”: “*... Καλόν τὸ νηστεύειν πᾶσαν ἡμέραν, ἀλλ’ ὁ μή ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω. Ἐν τοῖς τοιούτοις οὐ νομοθετεῖν, οὐ βιάζεσθαι, οὐκ ἀναγκαστικῶς ἄγειν τὸ ἐγχειρισθὲν προσήκει ποίμνιον, πειθοῖ δὲ μᾶλλον, καὶ ἠπιότητι, καὶ λόγῳ ἅλατι ἠρτυμένῳ.*” (Νηστεία 8).

Ἔγινε φανερὸ νομίζουμε, τὸ μέγεθος τῆς **ἐξαπάτησης** ποὺ ἐπιχειρεῖται κατὰ τῶν ἁπλουστέρων, μὲ τὴν χρήση πατερικοῦ χωρίου **τελείως** ἐκτὸς τοῦ πλαισίου ἀναφορᾶς του. Δὲν ἔγραφε, ἑπομένως, ὁ ἅγιος περὶ τοῦ -δῆθεν- ἐλευθέρου χαρακτήρα τῆς νηστείας, ἀλλὰ ξεκαθάριζε ὅτι **στὸ ὑπάρχον πλαίσιο τῆς κεκανονισμένης νηστείας** ἐὰν κάποιος ἤθελε νὰ νηστεύσει περισσότερο, τοῦτο νὰ μὴ τὸ ἐπιβάλει καὶ στοὺς ὑπολοίπους. Σημειωτέον, ὅτι κατὰ πάγια τακτικὴ τῶν οἰκουμενιστῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος (κατά)χρησης τῆς πατερικῆς γραμματείας. Ἀβίαστα προκύπτει ὅτι σ’ ἕνα μόλις ἄρθρο, κατάφεραν οἱ οἰκουμενιστὲς νὰ ἐπιφέρουν (τὸ ἐπιδιωκόμενο) πλῆγμα κατὰ τῶν ἱερῶν νηστειῶν, καὶ ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, κατὰ τοῦ συνόλου τῆς ἀσκητικῆς πνευματικότητας τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε, μᾶς εἶχαν προϊδεάσει μὲ τὶς συνεχεῖς τους ἀναφορὲς στήν “ἀλλοίωση” τοῦ ἀρχεγόνου πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τό -δῆθεν- μετέπειτα ἀναπτυχθέν “καλογερικὸ φρόνημα” τὸ ὁποῖο, κατ’αὐτούς, ἀπηχεῖ ἀλλότριες καὶ ἐξωχριστιανικές, μανιχαϊστικοῦ(!) τύπου ἐπιδράσεις. Εἶναι εὔλογη ἡ ἀπορία ποὺ γεννᾶται τοῦ κατὰ πόσον οἱ παλαιοὶ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἠρνοῦντο τὴν βρῶσιν εἰδωλοθύτων, δὲν θὰ ἐκρίνοντο ὑπὸ τῶν σημερινῶν οἰκουμενιστῶν ὡς “φονταμενταλιστές” καὶ “φοβικοί”…

Σημ. Ο.Τ.: Μέ αὐτό τό γ΄ τμῆμα ὁλοκληρώνεται τό Α΄ Μέρος τῆς μελέτης τοῦ π. Ἐπιφανίου διά τήν Σύνοδον τῆς Κρήτης

Σημειώσεις:

[55] *Τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ*, εἰς τὸ ἑξῆς Γάμος [56] *Ἡ Σπουδαιότης τῆς Νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον*, εἰς τὸ ἑξῆς Νηστεία [57] Ἀγ. Νικηφόρου Πατριάρχου Κων/λεως, Ἔλεγχος καὶ ἀνατροπὴ τοῦ ἐκτεθέντος ὅρου τῆς συνόδου τοῦ 815, κεφ. 5,1-5,19 (σελ. 9) [58] Πάντοτε ἡ χρήση τῆς οἰκονομίας γινόταν “ἄχρι καιροῦ” καὶ ποτὲ δὲν λάμβανε μόνιμο χαρακτῆρα. [59] Ἐγκράτεια ὄχι μόνον στὶς τροφές (νηστεία), ἀλλὰ ὡς συνολικὴ ὑπακοὴ στὸ ὑπάρχων ἁγιοπνευματικὸ πλαίσιο ποὺ καθορίζεται ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ ἐν γένει τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας· ἐπὶ παραδείγματι, ὅσον ἀφορᾶ τὸ γάμο, ἀνάγκη ὑπακοῆς στὰ διαλαμβάνοντα ὑπὸ τοῦ οβ΄ κανόνα τῆς Πενθέκτης ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου. [60] Στὰ κείμενα τῆς Κρήτης ὁ ὅρος “αἱρετικός” ἔχει πλήρως ἐξοβελισθεῖ καὶ ἀντ’ αὐτοῦ ἔχει εἰσαχθεῖ αὐτὸς τοῦ “ ἑτεροδόξου”. [61] Νὰ σημειώσουμε ὅτι τὸ πρόβλημα μὲ τοὺς γάμους, δὲν εἶναι διόλου καινούργιο, ξεκινᾶ κυριολεκτικὰ μὲ τὶς ἀπαρχὲς τῆς Ἐκκλησίας. [62] *Catechism of the Catholic Church*, Libreria Editrice Vaticana, 2011 2 [63] “*Through ecumenical dialogue Christian communities in many regions have been able to put into effect* ***a common pastoral practice for mixed marriages****. Its task is to help such couples live out their particular situation in the light of faith, overcome the tensions between the couple's obligations to each other and towards their ecclesial communities, and* ***encourage the flowering of what is common to them in faith and respect for what separates them***.” [64] Ἡ ὁποία μέσῳ ἀσήμαντων διαφοροποιήσεων στὶς λεπτομέρειες μετεκεντρίσθηκε καὶ στὸ χῶρο τῆς ὀρθόδοξης ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας, καὶ π

“Μετά δυσκολίας συγκρατοῦμε τόν Ὀρθόδοξο Λαό μας”

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πολυπληθοῦς ἐνορίας μας, γινόμαστε δέκτες τῶν ἀνησυχιῶν πολλῶν ἀγωνιωδῶς ἐρωτώντων, τῶν κατά σάρκα συγγενῶν μας, πολλῶν ἐνοριτῶν μας καί πνευματικῶν μας τέκνων. Ἐπίσης πολλές ἐπιστολές ἐνεργῶν καί ζωντανῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας καταφθάνουν στήν Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν καί ζητοῦν λόγον ἀληθείας καί παρηγορίας.

Μακαριώτατε,

Ἡ ἐλαχιστότητά μου καί πολλοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί θεωροῦμε, ὅτι Κυβερνήτης τῆς νοητῆς νηός τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί συνετός οἰακοστρόφος ἡ Σεπτή Μακαριότητά Σας μετά τῶν ὀγδοήκοντα Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐμεῖς ὡς πρεσβυτέριο μετά τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ δέν μποροῦμε καί δέν πρέπει νά γίνουμε βασιλικότεροι τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλευόντων Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ποιμαντικότεροι Ὑμῶν καί τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀποροῦμε ὅμως καί ἐξιστάμεθα:

Γιά τό πῶς ἄλλαξε ἄρδην ἡ ὀρθόδοξη δομή τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἀπό Συνοδική - δημοκρατική ξαφνικά γίνεται ὁμάδα δέκα Προκαθημένων μέ ἀνώτατο τόν πρῶτο τῶν πρώτων. Πότε ἡ Ἁγία Ὀρθοδοξία μας εἶχε ἕνα ἀνώτατο παπτίζοντα ἄρχοντα, ἀμέσως κατευθύνοντα σέ «ὁμόφωνη» συμφωνία τούς κάτωθεν αὐτοῦ δέκα Προκαθημένους καί ἐμμέσως καθοδηγοῦντα τούς εἴκοσι τέσσερις ὑπ' αὐτούς Μητροπολῖτες ἑκάστης τοπικῆς Ἐκκλησίας; Τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μόνο σέ ἕνα Ἀπόστολο (π.χ. τόν Πέτρο) κατέπεμψε τό Ἅγιόν Του Πνεῦμα ὁ ἐν Τριάδι Θεός; Ἰσότιμα καί οἱ Δώδεκα δέν ἐφωτίσθησαν μέ τίς πύρινες γλῶσσες τοῦ Παναγίου Πνεύματος; Σέ ὅλες τίς Συνόδους, ἀπό τίς Ἀποστολικές καί ἀπό τήν πρώτη μέχρι τήν ἑνάτη τῶν Οἰκουμενικῶν δέν ἐλάμβαναν μέρος μέ πλήρη καί ἰσότιμη ψῆφο ἅπαντες οἱ Ἱεράρχες τῆς ἀνά τήν Οἰκουμένην Ἁγίας Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας; Ὅλοι οἱ καθηγητές τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέχρι νά ἐμφανισθεῖ ἡ μεταπατερική θεολογία, μᾶς ἐδίδασκαν ὅτι καί ἡ μικρότερη τοπική Ἐκκλησία, ὁ ἐπίσκοπος, τό τίμιο πρεσβυτέριο καί τό χριστεπώνυμο πλήρωμα ἀποτελοῦν πλήρη εἰκόνα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτό ἐξάγεται ἀπό τή συνολική μελέτη καί ὄχι ἀποσπασματική, τῶν πατερικῶν κειμένων καί ἀπό τή συνεχιζόμενη ἐμπειρία καί γνώση ἀπάντων τῶν Ἁγίων μέχρι σήμερα.

Ἀκόμα καί σ' αὐτή τήν Β΄ Βατικάνεια Σύνοδο μετεῖχαν 2500 περίπου καθολικοί Ἐπίσκοποι ἀπό ὅλον τόν κόσμο. Ἀνέμεναν μάλιστα κάποια βελτίωση τοῦ παπικοῦ ἀπολυταρχικοῦ τους πολιτεύματος ἐπί τό δημοκρατικότερον καί συνοδικότερον σύστημα. Οἱ παπικοί ἐπίσκοποι εἶχαν ἐπηρεασθεῖ ἀπό τήν τελειότητα, τήν ἄνεση καί θεία ἐν Τριάδι καταγωγή τοῦ συνοδικοῦ μας πολιτεύματος, ἀλλά καί τῶν προσδοκιῶν τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν τοῦ παπισμοῦ. Ὅμως ὁ πάπας Ἰωάννης ΚΓ΄ ἔγκαιρα εἶχε φροντίσει νά ὁρίσει ὡς ὁμιλητές ἐπισκόπους καί καρδιναλίους τῆς δικῆς του νοοτροπίας, γιά νά ὑπενθυμίσουν στούς συνέδρους τῆς Β΄ Βατικάνειας Συνόδου, ὅτι ἡ «Ἐκκλησία» τους εἶναι παποκεντρική στή διοίκησή της καί ὄχι δημοκρατική - Συνοδική, ὅπως ἡ Ὀρθόδοξη κατ' Ἀνατολάς Ἐκκλησία. Μάλιστα οἱ παπικοί ὁμιλητές κατάφεραν νά σκληρύνουν τόν παπικό θεσμό καί νά κατευθύνουν τήν παπική ἀπολυταρχία ἐπί τό δυναστικότερο καί συγκεντρωτικότερο. Σύμφωνα μέ αὐτό ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Παπισμοῦ ἀρύονται τήν ἐπισκοπική τους ἰδιότητα καί ποιμαντική ἱκανότητα ἀπό τήν παπική ἐξουσία. Κάθε ἀμφισβήτηση τῆς ἀποκλειστικότητας τῆς ἄνωθεν δοθείσης παπικῆς ἐξουσίας, λένε, ἐπιφέρει καί μείωση ἤ ἀκύρωση τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπί μέρους ἀξιώματος. Μηδενίζεται ἡ ἐπισκοπική ἐξουσία ἑκάστου ἐπισκόπου ἄν δέν ὑποτάσσεται στήν ἀλάθητη παπική αὐθεντία.

Εἰδικότερα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμόσει τίς καινοφανεῖς ἀπαιτήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Ὁ ἑλληνικός ὀρθόδοξος λαός μας εἶναι τόσο ἀγανακτισμένος, εἶναι τόσο καταπεσμένος ἀπό τήν ἐξαθλιωτική πολιτική τῶν μνημονίων τῶν ντόπιων καί ξένων ἐξουσιαστῶν, εἶναι τόσο κατατεθλιμμένος ἀπό τό ξεπούλημα ὅλου τοῦ πλούτου τῆς πατρίδος μας, δημοσίου καί ἰδιωτικοῦ, πού δέν θά ἀντέξει καί τό ξεπούλημα τῆς πνευματικῆς του κληρονομιᾶς. Ὁ ἀκμαῖος τρισχιλιετής καί πλέον ἑλληνικός πολιτισμός μας ἀλληλοπεριχωρήθηκε καί συνδέθηκε μέ τήν ἄκιστη Χάρη τῆς ἁγίας Ὀρθοδοξίας καί ἀπετέλεσε τό θαῦμα καί τό στήριγμα τοῦ λαοῦ μας σ' ὅλες διαχρονικά τίς περιπέτειες καί τίς κακουχίες του.

Τώρα πού ἑτοιμάζονται οἱ σκοτεινές δυνάμεις τῆς Νέας Ἐποχῆς νά στείλουν ἑκατομμύρια μεταναστῶν πρός ἐξισλαμισμόν τῆς Χώρας μας, τώρα παραλλήλως ἑτοιμάζεται καί μετάλλαξη τῆς βασικῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὥστε νά ἐπέλθει καί ὁριστική ἀλλοίωση τοῦ συνοδικοῦ πολιτεύματός της; Εἶναι γνωστές οἱ τραγικές συνέπειες πού ἐδημιούργησε ἡ αἱρετική διδασκαλία τοῦ filioque, τῆς κτιστῆς θείας Χάριτος καί ὅλων τῶν ἄλλων, ἄνω τῶν εἴκοσι, παπικῶν καί προτεσταντικῶν κακοδοξιῶν στήν ὅλη ζωή καί τό ἦθος τῶν πιστῶν τους. Τί ζηλεύουμε ἀπό αὐτούς πού οἰκτρά ἐπλανήθησαν;

Ταπεινῶς φρονοῦμε, ὅτι ἅπαντες οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουν ἅμα τῇ χειροτονίᾳ τους μέσα τους, ἐν τῇ ἀρχιερατικῇ συνειδήσει τους, καταγεγραμμένη καί λάμπουσα τή συνοδική νοοτροπία τήν ὁποία ζηλεύουν οἱ σκοτεινές δυνάμεις. Μποροῦν ἑπομένως συνοδικῶς καί ὀρθοδόξως νά ἐκφράσουν στή Σύνοδο τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ὀκτωβρίου μέ τόν ἐν Χριστῷ διακριτικότερο τρόπο τήν πάγια Συνοδική τοποθέτησή τους. **Γιατί νά ἐπωμισθεῖτε, Ὑμεῖς Μακαριώτατε καί οἱ Ἅγιοι Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος αὐτήν τήν ἱστορική εὐθύνη τῆς καταστροφῆς τοῦ πολυτιμότερου καί ἄνωθεν χαρισμένου Συνοδικοῦ Πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας;** Ὁ ἱερός Φώτιος, τεραστίας θύραθεν παιδείας καί ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεως καί ἀκτίστου ἐν Τριάδι ἐμπειρίας, λέγει ὅτι τό παραμικρόν σφάλμα στό περί Ἁγίας Τριάδος δόγμα, τό ὁποῖο εἶναι ἀρχέτυπο τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος, «οὐ μικρόν», ἀλλά ἀπλώνεται ὡς μόλυσμα σ' ὁλόκληρο τό βίο καί τήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, ὅσων ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία, ἀλλά κατά μείζονα λόγο καί ὅλων τῶν ἐκτός αὐτῆς.

Ἀξιοθαύμαστο παράδειγμα λειτουργίας τῆς Συνοδικότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 5ης-7ης Ἰουνίου τοῦ 2016, κατά τήν ὁποία συνεζητήθη μεταξύ τῶν ὀγδοήκοντα Ἱεραρχῶν σέ ἀτμόσφαιρα ἀπολύτου ἐλευθερίας λόγου ἡ τελική στάση τῆς Ἱεραρχίας γιά τή μέλλουσα Σύνοδο, ἐκπεφρασμένη τελικῶς μέ ἕνα ὀρθοδόξως ἐκκλησιολογικό κείμενο, πού ξεχώριζε τήν Μία Ἁγία Ὀρθόδοξη Ἐκλησία ἀπό τούς ἑτεροδόξους μή ἀποκαλώντας τους «ἄλλες Ἐκκλησίες». Αὐτό τό κείμενο κατετέθη σύμφωνα μέ τόν κανονισμό τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου δύο ἡμέρες πρό τῆς Πεντηκοστῆς ἀπό τρεῖς ἐξουσιοδοτημένους Ἱεράρχες. Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστή ἡ Συνοδική νοοτροπία Σας, Μακαριώτατε. Λόγῳ αὐτῆς τῆς δημοκρατικότητός Σας, πολλῆς συζητήσεως γενομένης, ἐξήχθη τό κείμενο, τό ὁποῖο ὑπεγράφη καί ἀπό τούς ὀγδοήκοντα Μητροπολῖτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς ἡ ἀντίθετη νοοτροπία καί πρακτική τοῦ Κολυμπαρίου ἀνέτρεψε τό κείμενο, δέν γνωρίζουμε μετά ἀπό πόσες ἀφόρητες πιέσεις, ἀπό ποιές καί ἀπό ποιούς.

Πῶς τόσο ξαφνικά, τόσο ἄνετα καί ἀδιαμαρτύρητα ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος κόπηκε σέ τρία κομμάτια;

α. Προκαθήμενος

β. 24 Μητροπολῖτες πού εἶχαν τό δικαίωμα νά παραστοῦν στήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο» χωρίς ψῆφο καί

γ. Οἱ ὑπόλοιποι, πού δέν τούς ἐπετράπη νά ἔχουν οὔτε παράσταση, οὔτε φωνή, οὔτε ψῆφο. Καί αὐτό ἦταν μεθοδευμένο ἀπό τόν κανονισμό τῆς Συνόδου γιά ὅλες τίς ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ὅταν ὅμως ἄρχισαν οἱ ἐργασίες τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου καί ἐγκλωβίστηκαν οἱ προκαθήμενοι μέ διαφόρους τρόπους καί ψήφισαν ὅλα ὅσα ἦταν προαποφασισμένα, τότε ὑποχρέωσαν τούς εἴκοσι τέσσερις Μητροπολῖτες νά συνυπογράψουν. Κομμένο τό σῶμα τῶν Ἱεραρχῶν στά δύο 24+56 χωρίς δηλαδή συνοδικότητα ἔπεσαν στίς προκατασκευασμένες παγίδες.

Τελικῶς ἡ Ἁγία Ὀρθοδοξία μας κόπηκε πρωτοφανῶς σέ τέσσερα εἴδη Ἐπισκόπων:

α. Οἰκουμενικός Πατριάρχης, ὁ πρῶτος τῶν πρώτων τῶν Προκαθημένων

β. Οἱ Προκαθήμενοι, μέ ὑποβιβασμένους τούς Πατριάρχες Ἀλεξανδρείας καί Ἱεροσολύμων

γ. Οἱ Μητροπολῖτες πού συμμετέσχον στή Σύνοδο χωρίς ψῆφο

δ. Οἱ Μητροπολῖτες πού δέν συμμετεῖχαν.

Τέτοια ἀνατροπή τοῦ ἐξαιρετικοῦ Συνοδικοῦ μας συστήματος οὔτε οἱ Τοῦρκοι οὔτε οἱ παπικοί οὔτε ἄλλοι κατακτητές τό εἶχαν ἐπινοήσει. Καί φυσικά ἀφοῦ ἀδιαμαρτύρητα πήγαμε, ὅσοι πήγαμε στή «Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου, κομματιάστηκε ἀκόμα περισσότερο ἡ Ἁγία Ὀρθοδοξία μας. Διότι οἱ τέσσερις Ἐκκλησίες Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Γεωργίας καί Βουλγαρίας κράτησαν ἀνόθευτο καί ἀκέραιο, τό συνοδικό σύστημα τῶν Ἁγίων Ἀποστολικῶν Συνόδων καί τῶν ἑπτά ἤ ἐννέα Οἰκουμενικῶν. Ποιός κάτφερε νά διασπάσει τήν Ἁγία Ὀρθοδοξία μας σέ τόσα κομμάτια; Ὅλοι οἱ κοσμικοί ἄρχοντες πού ἔχουν λίγο μυαλό καί λίγη εὐθύνη θά ἀπροοῦν καί θά ἐξίστανται γιά τό πόσο εὔκολα εἶναι δυνατόν νά διαλυθεῖ τό ὀρθόδοξο Συνοδικό σύστημα καί νά μεταλλαχθεῖ σέ χειρότερο ἀπό τό παπικό. Οὔτε ἡ χούντα δέν διανοήθηκε σέ συνεργασία μέ τήν τότε ἀριστίνδην Σύνοδο νά τεμαχίσει κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε νά μπορεῖ ἀμεσότατα νά ἐπεμβαίνει καί νά ρυθμίζει τά τῆς Ἐκκλησίας κατά τό δοκοῦν. Οὔτε οἱ Βαυαροί κατάφεραν νά ἐπινοήσουν τέτοιο δυναμικό σχέδιο διάλυσης τῆς Συνοδικότητας τῆς Ἐκκλησίας μας. Πίεζαν μέ ἄλλους πρωτόγονους τρόπους. Νά ὅμως τώρα ἡ νέα Ἐποχή καταφέρνει ὅ,τι δέν κατάφεραν οἱ παραδοσιακοί ἐχθροί της. Ἡ μία ὁμάδα ἀρχιερέων ἐνάντια στήν ἄλλη, ἕνας προκαθήμενος κατευθυνόμενος ἀπό τόν πρῶτο τῶν πρώτων. Νά πῶς περνάει ἡ Νέα Ἐποχή μέσα στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας ὅ,τι θέλει. Διαλυομένης τῆς θεόσδοτης συνοδικότητας, ἀποσύρεται ἡ Θεία Χάρις, μέ ἀποτέλεσμα ἀπό τό ἕνα κακό νά μεταπίπτουμε στό ἄλλο, ὅπως στόν παπισμό καί στόν προτεσταντισμό.

Ἐλπίζουμε, Μακαριώτατε, Σεῖς ὁ ὁποῖος γνωρίζετε πολύ καλά πρόσωπα, πράγματα νά βρεθεῖ τρόπος νά ἐξισορροπήσετε στήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου τίς καταστάσεις, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος καί διά τῶν πρεσβειῶν τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου καί νά πνεύσει καί πάλι ὁ οὐριος ἄνεμος τῆς Συνοδικότητας καί τῆς Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος ἔτσι καί ἀλλιῶς ὑπάρχει στίς ἀρχιερατικές συνειδήσεις ὅλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί σέ ὅλους γενικά τούς Ὀρθοδόξους πιστούς. Εἶναι μοναδική εὐκαιρία ἐπίσης νά ἀνασκευάσετε ὅλες ἐκεῖνες τίς ἀναφορές πού βρίσκονται μέσα στά κείμενα τῆς «Μεγάλης καί Ἁγίας Συνόδου», πού διαστρέφουν τήν ὀρθόδοξη ὑγιαίνουσα καί θεόπεμπτη διδασκαλία περί τοῦ Συστήματος διοικήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τά περί Γάμου καί περί Νηστείας.

Εἰδικότερα ἀναφέρουμε ὅτι:

Οὐσιώδης εἰδοποιός διαφορά τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου βρίσκεται στήν πρόσκληση Παρατηρητῶν πού ἀπηύθυνε τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο **πρός τίς «ἄλλες ἐκκλησίες»,** παπικῶν, προτεσταντῶν, κοπτῶν καί ὅλων τῶν αἱρετικῶν πού μετέχουν στό ΠΣΕ. Σέ καμιά ἀπό τίς Ἀποστολικές ἤ Οἰκουμενικές Συνόδους δέν παρευρίσκονταν οἱ αἱρετικοί. Στούς αἱρετικούς παρατηρητές ἐμμέσως πλήν σαφῶς ἀναγνωρίστηκε ἐκκλησιαστικότητα. Τοῦτο τό καινοφανές ἀκύρωσε τήν ἐκκλησιαστικότητα τῆς Συνόδου καί τή μετέτρεψε σέ ἕνα κοσμικό συνέδριο, δίκην Βατικανείου Συνόδου τοῦ 1963 - 1965. Ὁ δέ τηλεοπτικός φακός ἐπιβεβαίωσε παγκοσμίως τή πλαστή ἑνότητα ὅλων τῶν χριστιανῶν.

Ἐξ ἄλλου σέ ὅλες τίς Ἀποστολικές καί Οἰκουμενικές Συνόδους δέν ὑπῆρχαν προσυνοδικές κινητοποιήσεις:

α) γιά νά ἐξευρεθοῦν τά πρός συζήτησιν θέματα, β) γιά νά προϋπογράφονται κείμενα καί μάλιστα γ) μέ τόν ἄγνωστο στήν ἁπλῆ λογική τρόπο, τῆς ὁμοφωνίας.

Παραθέτουμε τμῆμα τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στή Σύναξη τῶν Προκαθημένων στή Γενεύη (22-1-2016), πού καθορίζει στούς προκαθημένους καί τούς ὑπ' αὐτούς Ἱεράρχες **τί ἐστιν ὁμοφωνία.** «Πρῶτον, ἡ ἔννοια τῆς ὁμοφωνίας ὡς consensus, καὶ ὄχι ὡς unanimity, ἔχει διεθνῶς τὴν ἔννοιαν ὅτι ἐὰν μία ἢ περισσότεραι ἀνπτροσωπίαι διαφωνήσουν πρὸς μίαν συγκεκριμένην πρότασιν καὶ διατυπώσουν ἰδίαν τοιαύτην, δέον νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ἀποδοχῆς τῆς ὑπὸ τῶν ἀνπροσωπιῶν τούτων γνώμης ἢ προτάσεως, εἰς περίπτωσιν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιτευχθῇ συναίνεσις (consensus) ἐπὶ τῆς ἀνπροτάσεως, τότε ἡ διαφωνία αὕτη, ἐφ' ὅσον οἱ διαφωνοῦντες ἐπιμένουν, καταγράφεται ἀλλὰ δὲν ἀκυρώνει τὴν πρὸς ἣν ὑπῆρξεν ἡ διαφωνία ἀρχικὴν θέσιν, καὶ οἱ διαφωνοῦντες ὑπογράφουν τὸ ἀρχικὸν κείμενον, καταγράφοντες, ἐὰν θέλουν, τὴν διαφωνίαν των. Ἐὰν ὑπάρξῃ ἄρνησις ὑπογραφῆς τοῦ κειμένου, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ἀρνησικυρίαν (veto), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ὡδήγει εἰς ἀδιέξοδον». Τά συμπεράσματα δικά σας.

Τά θέματα πού συνεζητοῦντο καί στίς Ἀποστολικές καί στίς Οἰκουμενικές Συνόδους ἦταν δογματικά καί συναφῆ πρός αὐτά θέματα γιαυτό καί συνεζητοῦντο ἀμέσως. Δέν περνοῦσαν ἑκατό χρόνια προσυνοδικῶν ἐνδοκοσμικῶν συνεδριακῶν συζητήσεων, ἀλλά ἐντός αὐτονοήτου συντόμου χρόνου συνεκαλοῦντο αἱ Σύνοδοι καί ὄχι προκατασκευασμένα ἀλλά ὄντως ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ὑπῆρχε μεγάλη ἐλευθερία ζωντανοῦ λόγου στούς ἁγίους Ἱεράρχας καί στούς συνοδούς τους πρεσβυτέρους ἤ διακόνους (ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος στήν Πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδο δέν ἦταν κἂν Ἐπίσκοπος). Ἔτσι ἐρχόταν τό Ἅγιο Πνεῦμα καί φώτιζε καί κατηύθυνε πρός τήν Ἀλήθεια τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, πολλῆς συζητήσεως γενομένης. Ἐρχόταν τό θεῖο ἀποτέλεσμα: «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν».

Τό ἅγος καί τό μόλυσμα τῆς αἱρέσεως εἶχαν πλήρως κατανοήσει καί οἱ κατά κόσμον μεγάλοι αὐτοκράτορες, ἅγιος Κωνσταντῖνος καί ὁ Ἰουστινιανός. Γιαυτό καί συνεκάλεσαν Συνόδους μέ αὐτοκρατορικά διατάγματα πού καλοῦσαν ἅπαντας τούς ἀνά τήν Οἰκουμένη Ἐπισκόπους, γιά νά κατοχυρώσουν καί λογικῶς καί λεκτικῶς καί μέ ὁποιονδήποτε ἄλλον ἅγιον τρόπο (π.χ. θαῦμα μέ τό κεραμίδι ἀπό τόν ἅγιο Σπυρίδωνα) καί νά διδάξουν τά ὀρθά δόγματα, τήν ὀρθή περί Θεοῦ (Τριαδικοῦ, περί τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) πίστη στά πλήθη τῶν συγχρόνων τους. Ἀνησυχοῦσαν μπροστά στήν αἵρεση καί τούς αἱρετικούς, γιατί πίστευαν ὅτι ἡ αἵρεση ἀποτελεῖ σοβαρότατο καί σχεδόν ἀνίατο πνευματικό νόσημα, πού ἄν ἁπλωθεῖ στά μέλη τῆς αὐτοκρατορίας τους, θά διαλύσει τόν κοινωνικό ἰστό, μέ ἄπειρες προβλεπόμενες καταστροφικές συνέπειες καί ἄλλες τόσες μή προβλέψιμες.

Ἦταν μάλιστα ὁ σεβασμός τους (τῶν ὡς ἄνω αὐτοκρατόρων και ὄχι μόνο αὐτῶν) τόσο μεγάλος πρός τό Σῶμα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς, καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί ἦταν τόσο ἀνιδιοτελῆ τά κριτήριά τους καί οἱ σκοποί τους, που δέν ἀπέκλεισαν ἀπό τίς Ἱερές Συνόδους κανένα τῶν ἀνά τήν ὑφήλιο Ἱεραρχῶν. Ὡς ἀνώτατοι ἄρχοντες τῆς αὐτοκρατορίας δέν ἐπεδίωκαν πλαγίως ἤ ἐμμέσως νά περάσουν δικές τους ἰδεολογίες στά ἑκατομμύρια πιστῶν καί μή πιστῶν, ἀλλά ἐπιθυμοῦσαν μέ τήν λάμπουσα ἐν Τριάδι ἄκτιστη ἀλήθεια, πίστη, διδασκαλία καί ἦθος νά μορφωθοῦν εἰ δυνατόν ὅλοι οἱ πολῖτες τῆς ἀχανοῦς αὐτοκρατορίας τους, καί νά ἀποκτήσουν ἀνθρωπιά καί δημοκρατική ἀγωγή.

Εἶναι ἀξιοσημείωτα ὅσα ἐλέχθησαν ἀπό τόν μέγιστο Ἅγιο Κωνσταντῖνο πρός τούς ὁμολογητές Ἱεράρχας τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐγώ θά παρευρίσκομαι στίς συζητήσεις σας, τούς εἶπε στήν ἐναρκτήρια ὁμιλία του, δέν θά ἔχω λόγο ὅμως νά ἀναμιχθῶ σ' αὐτές, ἀλλά ὅ,τι Σεῖς ἀποφασίσετε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐγώ θά τό κάνω καί νόμο τοῦ κράτους.

Ἔτσι ἐξηγεῖται τό χιλιετές θαῦμα πνευματικῆς ἐν Χριστῷ, κοινωνικῆς, πολιτιστικῆς, ἀνθρωπιστικῆς, ἐκκλησιαστικῆς ἀκμῆς στή Βυζαντινή αὐτοκρατορία. Ὁσάκις ἔγινε ἄμικτη μείξη μέ τούς αἱρετικούς προκάλεσε τήν ἀπόσυρση τῆς θείας βοηθείας, ὅπως στήν περίοδο τῶν Παλαιολόγων μέ τίς τραγικές συνέπειες τῆς φρικτῆς Ἁλώσεως.

Γιαυτό καί ἡ μεγίστη προσωπικότης τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως προτίμησε τό διαχωρισμό τοῦ σκότους, τῆς αἱρέσεως τοῦ filioque, ἀπό τό φῶς τῆς ἀληθοῦς καί ἀκριβοῦς ἐν Τριάδι Θεολογίας. Ἔτσι ἡ κατ' Ἀνατολάς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ συνέχισε τήν πορεία της μέ τή χαρισματική καί φωτιστική ἐν Τριάδι ἀλήθεια καί ὄχι μέ μείξη ψεύδους καί ἀληθείας, ἀκόμη καί μέσα στά βάσανα τῆς μεταγενέστερης σκλαβιᾶς.

Ὅσον ἀφορᾶ στό θέμα **«Σχέσεις Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»,** παρατηροῦμε τά κάτωθι:

Τό τελικό κείμενο ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος προσπαθεῖ πειθαναγκαστικά νά ἐντάξει τή Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία στούς «θεολογικούς διαλόγους» χωρίς βάσεις καί χωρίς προϋποθέσεις ὀρθοδόξως θεολογικές καί ἐκκλησιολογικές.

Ἄλλωστε εἶναι γνωστό, ὅτι **οἱ ἐκπροσωποῦντες στούς θεολογικούς διαλόγους τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος Ἱεράρχες, δέν μετέφεραν τά πορίσματά τους στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας.** Αὐτό τόνιζε σέ ἐπιστολή του πρός τήν Ἱεραρχία (10-9-2009) ὁ καθηγητής τῆς Δογματικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης: «… ἐν ὄψει τῆς Μικτῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς ἐπί τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν στήν Κύπρο, οὐσιαστικά, ὑπενθύμισα ὅτι ἡ Κανονική τάξη τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλει: α) Νά γνωστοποιηθεῖ τό θέμα στούς σεπτούς Ἱεράρχες μας. β) Νά τεθεῖ τό θέμα στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νά συζητηθεῖ μέ βάση τόν ὑπάρχοντα σχεδιασμό (προσχέδιο) τῆς Ἐπιτροπῆς, νά τοποθετηθεῖ ἡ Ἱεραρχία καί νά ἐκδώσει τή Συνοδική της πρόταση. Καί τέλος γ) ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας νά μεταφέρει στήν Κύπρο τή Συνοδική της τοποθέτηση, καί ἐντός τῶν ὁρίων της νά κινηθεῖ καί ὁ ἴδιος».

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι μετά τήν Πεντηκοστή διεσπάρησαν ἀνά τήν οἰκουμένη καί πραγματοποιοῦσαν τήν ἐντολήν τοῦ Κυρίου: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν»(Ματθ. 28,19). Χαρακτηριστική περίπτωση τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου πού πλησίασε τόν εὐνοῦχο τῆς Κανδάκης, τοῦ μετέφερε πάντα ὅσα δίδαξε ὁ Χριστός, ὅσα ἐθαυματούργησε. Ἐνθουσιασθείς ἀπό τή μόρφωση τοῦ Χριστοῦ ἐντός του, ζήτησε νά βαπτισθεῖ, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἔγινε ἀμέσως στή θάλασσα στήν ἀκτή τῆς ὁποίας παραλλήλως ἐταξίδευαν. Σ' ὅλες τίς περιπτώσεις εὐαγγελισμοῦ Ἰουδαίων ἤ ἐθνικῶν ἐκ μέρους τῶν

Ἀποστόλων κυριαρχοῦσε ἡ ἄποψη τοῦ Κυρίου: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν»(Μάρκ. 8,34). Ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία καί ὁ σεβασμός στήν βούληση κάθε ἀνθρώπου εἶναι προϋπόθεση τῆς διδαχῆς καί τοῦ βαπτίσματος εἰς τό ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος. Ἡ χαρισματική ἐν Χριστῷ δύναμη τοῦ ἀποστολικοῦ λόγου συγκινοῦσε τούς μακράν καί τούς ἐνέτασσε αὐτοβούλως στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Οὐδέποτε ἐξασκήθηκε βία, γιά νά ἀποδεχθοῦν οἱ μή πιστεύοντες τήν ἀληθινή εἰς Χριστόν πίστη. Ὅμως πολύ πρώιμα, ξεσηκώθηκε σφοδρή πολεμική ἐναντίον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ μέρους τοῦ θρησκευτικοῦ Ἰουδαϊκοῦ κατεστημένου καί ἐκ μέρους τῶν εἰδωλολατρῶν. Σέ κανένα ἐκ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων δέν κυριάρχησε ἡ ἐπιθυμία νά συνδιαλλαγεῖ μέ τούς Ἰουδαίους ἤ μέ τούς εἰδωλολάτρες. Μέ βάση καί πρότυπο τή συμπεριφορά τοῦ Κυρίου ἀγωνίστηκαν νά μεταδώσουν τή νέα εἰς Χριστόν πίστη. Μόνο τήν εἰς Χριστόν πίστη φλέγονταν νά μεταδώσουν. Γιαυτό καί ἄρχισαν τά μαρτύρια. Δέν θά μποροῦσε ὁ Κύριος νά συνδιαλλαγεῖ μέ τούς Ἀρχιερεῖς καί νά μή φτάσουν στά ἄκρα τῶν ἀντιπαραθέσεων καί τῆς καταδίκης τοῦ Κυρίου; Τό ἴδιο δέν ἔκανε ὁ Κύριος εὑρισκόμενος μπροστά στήν ἀνώτατη Ρωμαϊκή ἐξουσία, στόν Πιλάτο; Ἀφοῦ μίλησε ἁπλᾶ καί λιγοστά, ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπα. Γιατί νά μή χρησιμοπο

Ἀκλόνητα τὰ ἐπιχειρήματα ἀπορρίψεως...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐπεδίωκον τουλάχιστον τὴν συμφωνίαν τῶν Πατριαρχῶν. Εἰς τὴν παροῦσαν Σύνοδον ἀπουσίαζον, ἀνεξαρτήτως τῶν αἰτιῶν, διὰ τὰς ὁποίας χωρεῖ πολὺ συζήτησις, τὸ Παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας ἀλλὰ καὶ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ πέμπτον τῆς Πενταρχίας τῶν Πατριαρχῶν συμφώνως πρὸς τὴν Συνοδικὴν Ἀπόφασιν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1693 μ.Χ.

Β) Αἱ ἀντιπροσωπίαι εἶναι ἀντικανονικαί. Ἐσυκοφαντήθη ὁ Ο.Τ. ὅτι αὐτὸ εἶναι ψευδές, διότι εἰς τὴν Γ΄ Οἰκουμενικὴν προσεκλήθησαν ὡρισμένοι ἐπίσκοποι μόνον. Εἰς τὴν Ἀποστολικήν, εἰς τὴν Α΄ καὶ εἰς τὴν ΣΤ΄ Οἰκουμενικὴν μετέβησαν ὅλοι. Εἰς τὴν Β΄ Οἰκουμενικὴν προσεκλήθησαν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἀνατολῆς, διότι ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἠδύνατο νὰ καλέση τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Δύσεως. Εἰς δὲ τὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴν προσεκλήθησαν ἐπιπλέον καὶ 130 ἡγούμενοι Ἱ. Μονῶν μὲ δικαίωμα λόγου καὶ ψήφου! Μόνον ἡ Γ΄ ἀποτελεῖ τὴν ἐξαίρεσιν καὶ αὐτὸ ὀφείλεται εἰς πολιτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Αὐτοκράτορος. Οἱ Ἱεράρχαι εἶναι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων διὰ τοῦτο μετέχουν αὐτοδικαίως εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τους καὶ εἰς τὰς Πανορθοδόξους.

Γ) Ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὴν ἰσότιμον συμμετοχὴν αἱ λεγόμεναι Αὐτόνομοι Ἐκκλησίαι, ἐνῶ δὲν διαφέρουν εἰς τίποτε πρὸς τὰς Αὐτοκεφάλους παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐκλογὴν Προκαθημένου.

Δ) Ἀφηρέθη τὸ δικαίωμα ψήφου εἰς τοὺς συμμετέχοντας. Δὲν ὑπάρχει Σύνοδος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ὅπου νὰ μὴ ὑφίσταται τὸ δικαίωμα αὐτό. Ὁ λόγος τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἡ ψῆφος του, διότι ὅταν δὲν ἔχει ψῆφον τότε κανεὶς δὲν τὸν λαμβάνει σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν. Ἀκόμη καὶ τὸ δικαίωμα λόγου ἦτο περιωρισμένον.

Ε) Ἡ Σύνοδος τελικῶς ἀπηρτίσθη ἀπὸ ἐλαχίστους Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν μόλις τὸ 1/6 τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Παραλλήλως, λόγῳ τῆς ἀπουσίας τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν δὲν μετεῖχε κατ' οὐσίαν τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τῶν Ὀρθοδόξων.

Αἱ ἀντικανονικαὶ ὑπογραφαὶ

Α) Ἡ ἀντιπροσωπία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔπραξε διαφόρως τῆς ἐντολῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν. Βεβαίως, θὰ ἐπικαλεσθοῦν κάποιοι ὅτι δὲν ὑπῆρχε χρόνος καὶ ὅτι δὲν εἶχαν ἄλλην ἐπιλογήν. Εἴτε ἐπιέσθησαν, διὰ νὰ ἀλλάξουν εἴτε οἰκειοθελῶς ἤλλαξαν τὰ ὅσα τοὺς εἶχε ἐνεπιστευθῆ ἡ Ἱεραρχία παρήκουσαν τὴν ἐντολήν της. Τί νόημα ἔχει νὰ συνέρχεται ἡ Ἱεραρχία, ἐὰν οἱ ἐντεταλμένοι ὑλοποιοῦν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ ἴδιοι κρίνουν ὡς ὀρθότερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισεν ἡ Ἱεραρχίαν τους; Μία ὁμὰς θὰ ἀποφασίζῃ διὰ τοὺς 80; Ἂς μὴ προτάξῃ κανεὶς ὅτι αὐτὸ γίνεται καὶ μὲ τὴν ΔΙΣ, διότι αἱ κρίσιμοι ἀποφάσεις ἀνήκουν εἰς τὴν ὁλομέλειαν. Ἑπομένως, ὄχι μόνον δὲν δεσμεύει ἡ ὑπογραφὴ τῶν 25 κανένα, ἀλλὰ εἶναι παντελῶς ἄκυρος.

Β) Κάποια κείμενα δὲν ὑπεγράφησαν καθόλου ἢ ὑπεγράφησαν μὲ τὴν σημείωσιν «μετ' ἐπιφυλάξεως». Ἀπὸ αὐτὰ διακρίνεται τὸ κείμενον περὶ τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπέγραψαν 27 Ἱεράρχαι. Ἐφ' ὅσον τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν παρέπεμψε τὸ θέμα, ἀλλὰ θεωρεῖ ὡς ἐγκεκριμένον τὸ κείμενον, τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ ὁλόκληρος ἡ Σύνοδος, διότι παρατηρεῖται ἡ ἐγγενὴς ἀντίφασις, ἄλλα κείμενα νὰ εἶναι ὑπογεγραμμένα ἀπὸ ὅλους καὶ ἄλλα ἀπὸ τὸ ἥμισυ.

Γ) Παρεβιάσθη ἡ Ἀρχιερωσύνη Ἐπισκόπων τῆς Κύπρου, ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπός τους ὑπέγραψεν ἀντὶ αὐτῶν. Πρόκειται διὰ ἀπαράδεκτον ἐνέργειαν, ἡ ὁποία καθιστᾶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κανονικῶς ὑπόδικον καὶ ἐμβάλλει ἀμφιβολίας σχετικῶς μὲ τὸν ἂν ἠσκήθη πίεσις εἰς τοὺς ὑπολοίπους ποὺ ὑπέγραψαν. Ὑπογραφὴ ἄνευ συγκαταθέσεως εἶναι παράνομος.

Αἱ ἀντικανονικαὶ ἀποφάσεις

Α) Ἡ ἀπόφασις διὰ τὴν «Διασπορὰν» εἶναι ἀντικανονική, ὅπως ἀναφέρεται ἀπὸ τὸ ἴδιον τὸ κείμενον τῆς Συνόδου.

Β) Ἡ ἀπόφασις διὰ τοὺς μεικτοὺς γάμους εἶναι ἀντικανονική, διότι ἀντιβαίνει πρὸς τοὺς προγενεστέρους Κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ καὶ ὡς παρεδέχθη ὁ παρὼν εἰς τὸ Κολυμπάρι Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα Ἁγ. Ὄρους ἡ διατύπωσις τοῦ κειμένου περὶ γάμου ἐπιτρέπει ἐμμέσως τὸν δεύτερον γάμον τῶν κληρικῶν.

Γ) Ἡ ἀπόφασις διὰ τὰς Αὐτονόμους Ἐκκλησίας εἶναι ἀντικανονική, τόσον διότι κατέστησε προσωπικῶς ἕνα πρόσωπον, τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως κριτὴν μεταξὺ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὅσον καὶ ἐπειδὴ θεσμοθετεῖ τὴν συμμετοχὴν τοῦ Προκαθημένου μιᾶς Αὐτονόμου Ἐκκλησίας εἰς δύο Συνόδους. Τέλος, ἡ ὅλη λογικὴ περὶ Αὐτονόμων Ἐκκλησιῶν εἶναι ἐσφαλμένη ἱστορικῶς.

Δ) Ἡ ἐπίμαχος φράσις «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν» ἑρμηνευομένη συμφώνως πρὸς τὴν συνάφειάν της ἐντὸς τοῦ ὑπολοίπου κειμένου ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920 ἀναγνωρίζει τὸν Οἰκουμενισμόν.

Ἡ Καθηγήτρια τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως κ. Β. Σταθοκώστα ἑρμηνεύει τὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 καὶ γράφει εἰς τὸ βιβλίον της «Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καὶ Διαχριστιανικὸς Διάλογος»: «Ἡ θέση τῆς ἐγκυκλίου ὅτι οἱ Ἐκκλησίες δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουν ἡ μία τὴν ἄλλη ὡς «ξένας καὶ ἀλλοτρίας ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ' (Ἐφ. 3,6)» δὲν μπορεῖ νὰ θεωρεῖται ὡς μὴ θεολογική. Τὸ ἀντίθετο, μάλιστα, στὸ συγκεκριμένο σημεῖο ὑπάρχει σαφὴς ἐκκλησιολογικὴ ἀναφορά, ὄχι τόσο ἐπειδὴ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἡ ἱστορικὴ ὀντότητα τῶν «Ἐκκλησιῶν» τῆς Δύσης, ὅσο ἐπειδὴ ἐκφράζεται ἐπίσημα ἡ ἐν Χριστῷ συγγένειά της μὲ αὐτές…». Ἑπομένως, ἡ ἐπίμαχος φράσις τοῦ κειμένου περὶ τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων τῆς Συνόδου «ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν» ἀπηχεῖ πλήρως τὴν Πατριαρχικὴν οἰκουμενιστικὴν θέσιν. Ἂς μὴ ἀντιτείνῃ κανεὶς τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως «ὀντότητα» ἀντὶ «ὀνομασίαν», διότι δὲν ὑπάρχει αὐτὴ εἰς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1920.

Ε) Ἡ ἀπόφασις διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ ΠΣΕ προσκρούει εἰς δύο σημεῖα. Πρῶτον, παρέκαμψε τὴν Ἱεραρχίαν, καθὼς ἐκκρεμεῖ ἤδη ἀπὸ διετίας τὸ κείμενον ποὺ κατετέθη ἀπὸ ἕξι Μητροπολίτας διὰ τὸ ΠΣΕ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, ἀλλὰ δὲν συνεζητήθη. Πῶς δὲν συνεζητήθη ἐσωτερικῶς, ἀλλὰ ὑπεγράφη εἰς τὸ Κολυμβάρι; Δεύτερον, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ τελικοῦ κειμένου ὅτι τὸ ΠΣΕ δὲν προωθεῖ τὴν ἕνωσιν δὲν εὑρίσκει συμφώνους τοὺς οἰκουμενιστάς, ποὺ ἔχουν ἀντίθετον ἄποψιν. Ἡ Καθηγήτρια τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως κ. Β. Σταθοκώστα γράφει εἰς τὸ βιβλίον της «Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καὶ Διαχριστιανικὸς Διάλογος»: «Πρωτίστως, ὁ ὅρος Una Sancta χρησιμοποιήθηκε στὴ Δύση 'γιὰ νὰ δηλώσει τὴν ἑνότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία παραμένει ἀδιάσπαστη παρὰ τὶς πολλὲς διαιρέσεις ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ αὐτοπροσδιορίζονται ὡς χριστιανοὶ –μία ἑνότητα ἡ ὁποία ἀγωνίζεται νὰ βρεῖ ὁρατὴ ἔκφραση μέσῳ τῶν οἰκουμενικῶν δραστηριοτήτων τοῦ ΠΣΕ καὶ ἄλλων χριστιανικῶν ὀργανισμῶν'… ὅσο πιὸ κοντινὸς θὰ διακρίνεται ὁ στόχος (τῆς ἑνότητας), τόσο περισσότερο θὰ αὐξάνονται οἱ ἀπαιτήσεις, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴ μέχρι σήμερα ἐμπειρία, διότι τὸ ζητούμενο εἶναι ἡ ἀπόλυτη συμφωνία στὴν πίστη, τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη καὶ τὴ συμμετοχὴ στὸ κοινὸ εὐχαριστιακὸ δεῖπνο στὸ ἀπώτατο μέλλον».

Ἡ ἀντικανονικὴ μεθόδευσις

Α) Ὁ Σεβ. Ναυπάκτου κατήγγειλεν ὅτι ἐξυβρίσθη καὶ ἐπιέσθη, γεγονὸς ποὺ δὲν συνάδει μὲ ἐκκλησιαστικὸν γεγονός. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τὸν Σεβ. Περγάμου, ὁ ὁποῖος κατεφέρθη, ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα, κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Β) Εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς Συνόδου ἀνεφέρθησαν μόνον ὡρισμέναι Σύνοδοι, ποὺ ἐξυπηρετοῦν λόγους ἐντυπώσεων, ἐνῶ ἀπεσιωπήθησαν ἐπιμελῶς αἱ Σύνοδοι τῶν ἐτῶν 1722, 1727, 1838, 1848 καὶ 1895, προφανῶς λόγῳ τῶν ἀποφάσεών τους κατὰ τοῦ Παπισμοῦ.

Γ) Ἡ ὁμολογία πολλῶν Ἐπισκόπων ὅτι ἦτο μία Σύναξις Προκαθημένων ἐπιβεβαιώνει αὐτὸ ποὺ καὶ ἄλλοτε ὑπεστηρίχθη ὅτι ἡ Σύνοδος ἔγινεν, ὥστε ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως νὰ ἐλέγχῃ τοὺς «Πρώτους», διὰ νὰ ἐλέγχῃ τὰς Ἱεραρχίας. Τὸ ἴδιον σύστημα ἀκριβῶς ἐφήρμοσε μὲ ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐλέγχων τοὺς ἡγουμένους ἐλέγχει ὅλους τοὺς ἀγιορείτας.

Δ) Ἡ ἐπίσημος δήλωσις ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ σειρὰ παρομοίων Συνόδων δι' ἀντιπροσωπεύσεως ἐπιχειρεῖ τὴν ἐγκαθίδρυσιν θεσμοῦ Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ θεσμὸς αὐτὸς εἶναι ἀντικανονικὸς προωθεῖται ὅμως ἀπὸ τὸ Φανάρι, διότι μὲ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς ἐλεγχόμενον τρόπον ἀποφασίζει τὸ Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον ἀντὶ τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας του ἀρκεῖται εἰς ἑξαμηνιαίας διαρκεῖς Συνόδους συνεχῶς ἐναλλασσομένων προσώπων.

Ε) Ὡς εἶναι γνωστὸν ἀκόμη καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας, τὴν ὁποίαν συνεφώνησαν, κατεπατήθη κατὰ τὰς διεργασίας.

Τί δέον νὰ ἀποφασίσῃ ἡ Ἱεραρχία;

Ἡ Ἱεραρχία φέρει φοβερὰν εὐθύνην διὰ τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὑφίσταται ὁ κίνδυνος σχίσματος, ὡς συνέβη μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, καθὼς ἤδη ἔχουν ἀποτειχισθῆ μερικοί σεβαστοὶ πατέρες, ἐνῶ ἀναμένουν τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας πολλοὶ περισσότεροι, διὰ νὰ σταθμίσουν τὴν στάσιν των. Οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ ἀποτελέσουν τὸ βαρόμετρον διὰ τὰς διεθνεῖς ἐξελίξεις, καθὼς ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι ἀναμένουν τὴν στάσιν της. Κάθε κίνησις καὶ ἀπόφασις θὰ ἔχῃ ἀμέσου συνεπείας διὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι καθῆκον τῆς Ἱεραρχίας νὰ συστήσῃ σύνεσιν εἰς ὅλους, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὰ ἴδια του τὰ λόγια κατὰ τὴν Σύναξιν τῆς 16ης Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. εἰς τὸ Σαμπεζύ: «Μία τοιαύτη Σύνοδος, τελοῦσα ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς διαλύσεως, εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ γίνῃ ποτέ…». Ἂν τότε ἴσχυε αὐτό, σήμερον δὲν θὰ πρέπῃ νὰ ἰσχύσῃ τό: «Μία τοιαύτη Σύνοδος, ἀποτελοῦσα ἀπειλὴν διαλύσεως τῆς ἑνότητος, εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ εἶχε γίνει ποτέ…».

Ἡ μὴ ἐπικύρωσις τῆς Συνόδου θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποφυγὴν σχίσματος καθὼς ὅσοι διαφωνοῦν δὲν θὰ προχωρήσουν εἰς κάτι τέτοιο. Οἱ οἰκουμενισταὶ ὅσον καὶ ἂν δυσαρεστηθοῦν δὲν πρόκειται νὰ ἀποσχισθοῦν οὔτως ἢ ἄλλως.

Ὅλοι ἀναγνωρίζουν ὅτι αὐτὴ ἡ Σύνοδος δὲν ἔλυσε κανένα ζήτημα, ἀπεναντίας ἐδημιούργησε πολλά. Ἐφ' ὅσον ὅλοι τὸ ἀναγνωρίζουν διατί ὄχι καὶ ἡ Ἱεραρχία; Ἄλλωστε αἱ Ἐκκλησίαι ποὺ ἀπουσίασαν δὲν ἔχουν ἀποφανθῆ ἀκόμη διὰ τὴν στάσιν τους. Ἂς μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ ρῆξιν μὲ αὐτάς.

Ὁ Μακαριώτατος ὡς Θηβῶν καὶ Λεβαδείας εἶχεν ἀποστείλει ἐγκωμιαστικὴν νεκρολογίαν διὰ τὴν κοίμησιν τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, ἃς ἀναλογισθῆ ποία θὰ ἦτο ἡ στάσις τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Κανονολόγου διὰ τὴν ἐν λόγῳ Σύνοδον, διότι «ὅλο λόγια, λόγια, λόγια λέγονται, ἀλλὰ χρειαζόμεθα τὸν λόγον».

Ἱερατικὸν Συνέδριον Ἱ. Μ. Δρυϊνουπόλεως καί Κονίτσης

Ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Κονίτσης μετὰ τὸ Ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως (5-6) Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ἐξεδόθη τὸ ἀκόλουθον ψήφισμα:

ΨΗΦΙΣΜΑ

«1) Δοξάζουμε τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας μας Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, καὶ γιὰ τὴν εὐλογία τοῦ φετινοῦ Ἱερατικοῦ μας Συνεδρίου.

2) Μᾶς λυπεῖ ἡ προσπάθεια κάποιων πολιτικῶν κύκλων νὰ βάλουν στὸ περιθώριο τὴν Ἐκκλησία, τὴν τροφὸ καὶ φρουρὸ τοῦ Ἔθνους, ἐνῷ τὴν κατηγοροῦν ὅτι δῆθεν ἔχει «τεράστια περιουσία», τὴν ὁποία πρέπει νὰ παραδώσῃ στὸ Κράτος. Πρέπει, ὅμως, ὅλοι νὰ γνωρίζουν ὅτι, σήμερα, ἡ Ἐκκλησία ἔχει μόνο 4% ἀπὸ τὴν ἄλλοτε, ὄντως μεγάλη, περιουσία της, τὴν ὁποία εἴτε ἅρπαξε αὐθαίρετα ἡ Πολιτεία, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ ἀποζημίωση, εἴτε ἡ Ἴδια ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐδώρησε ἁπλόχερα, γιὰ εὐαγεῖς σκοπούς.

3) Ἀνησυχοῦμε γιὰ τὴν πρόθεση τῆς Πολιτείας, ὅπως ἀποτυπώνεται στὰ Μ.Μ.Ε., γιὰ τὴν κατάργηση τῆς προσευχῆς καὶ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, ὅπως καὶ τῶν παρελάσεων τῶν Σχολείων στὶς ἐθνικὲς ἐπετείους. Ἰδιαίτερα ἀνησυχοῦμε γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀναρχίας, τῆς ἀσυδοσίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητας, ποὺ αὐξάνει ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα στὴν Χώρα. Καὶ ἐπειδὴ φοβόμαστε πὼς ἡ μεταλλαγὴ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀπὸ κατηχητικὸ σὲ θρησκειολογικὸ θὰ προκαλέση μεγάλη σύγχυση στὸν μαθητόκοσμο καὶ στὴν Κοινωνία, ζητοῦμε νὰ παραμείνῃ τὸ μάθημα ὅπως εἶναι μέχρι σήμερα.

4) Ἐπειδή, στὴν ἀκριτική μας Ἐπαρχία παρακολουθοῦμε στενὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸ Ζήτημα, καλοῦμε ὅλα τὰ κόμματα καὶ τοὺς φορεῖς νὰ μὴ ἐφησυχάζουν, ἀλλὰ νὰ βάλουν φρένο στὶς ἀνθελληνικὲς μεθοδεύσεις τῶν Ἀλβανῶν καὶ τῶν «Τσάμηδων». Τέλος,

5) Προσευχόμαστε ἐκτενῶς καὶ ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ δώσῃ ὁμόνοια καὶ ἀγάπη σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες καὶ σύντομα νὰ μᾶς ἐξαγάγῃ «εἰς ἀναψυχήν»»

ΜΑΣΩΝΙΚΗ ΗΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

προορισμοῦ καί τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐλευθέρας Τεκτονικῆς. Περιλαμβάνει τήν ἀνθρωπίνη ζωή ἐν γένει, ἀτομικήν καί κοινωνικήν, καθ' ὅλας τάς ἐκδηλώσεις καί ἐκφάνσεις αὐτῆς. Σκοπεῖ τήν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει ὡς ζωϊκοῦ καί πνευματικοῦ ὄντος· ἑπομένως ἐπιζητεῖ τήν πνευματικήν ἀνύψωσιν, ἠθικήν διάπλασιν καί σωματικήν εὐρωστίαν τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς καί μετά τοῦτο πάντων τῶν ἀνθρώπων τῆς περιβαλλούσης κοινωνίας καί πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἐγγύτερον ἤ ἀπώτατα εὑρισκομένων....».

Ὅσοι, λοιπόν, μετά τό κείμενο αὐτό πιστεύουν ὅτι ἡ Μασωνία εἶναι ἁπλῶς μία φιλανθρωπική ὀργάνωση, εἶναι πολύ μακριά νυχτωμένοι! Αὐτό πού ἔπρεπε νά συνειδητοποιοῦν καί νά κηρύσσουν συνεχῶς οἱ Κληρικοί μας, τό κηρύσσουν οἱ Μασῶνοι, πού ὑποκαθιστοῦν τούς Ποιμένες, ἀφοῦ οἱ Ποιμένες ξέχασαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία «ἔχει ἐπαγγελίαν ζωῆς καί τῆς Νῦν καί (ὄχι μόνο) τῆς Μελλούσης» καί ὅτι ἡ κατά Θεόν βίωση τῆς ἐπί γῆς ζωῆς εἶναι πρόκριμα γιά τήν Μέλλουσα!

Οἱ Μασῶνοι διεκδίκησαν ἀπό τό 1902 τήν πλειοψηφίαν εἰς τό Ἑλληνικόν Κοινοβούλιον!

Οἱ Μασῶνοι κατάλαβαν πολύ νωρίς –ἀπό τό 1902(!)– αὐτό πού ἐμεῖς φωνάζουμε μέ κάθε τρόπο ἀπό τό 2007 καί οἱ Κληρικοί καί οἱ Χριστιανοί μας ἀκόμη δέν ἐννοοῦν νά τό καταλάβουν. Ὅτι, δηλαδή, ἡ ζωή καί τό ἦθος πού ἐπιβάλλουν οἱ πολιτικοί εἶναι αὐτά πού θά κυριαρχήσουν στή ζωή καί στήν ψυχή τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ, καθ' ὅσον ἡ καθημερινή κοινωνική καί ἐπαγγελματική ζωή καί τά "ἰδανικά" πού διαμορφώνονται ἀπό τήν πολιτική, εἶναι αὐτά πού θά ὑπερισχύσουν στήν τελική διαμόρφωση τῆς προσωπικότητος τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, ἀφοῦ εἶναι λίγοι οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν τόσο στέρεες πνευματικές βάσεις, ὥστε νά μή ἐπηρεάζονται ἀπό τίς συνθῆκες τοῦ περιβάλλοντός τους.

Ἐμεῖς οἱ ὑποτιθέμενοι χριστιανοί ἀποκοιμηθήκαμε, ἐνῶ οἱ Μασῶνοι ἀγρυπνοῦσαν. Ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποί τους δολοφόνησαν τόν Καποδίστρια, πού προέταξε τήν Χριστιανική Πίστη καί διαπότισε μέ Αὐτήν τήν Πολιτική του, φρόντισαν ἐγκαίρως ὥστε νά μή παρουσιασθῆ ξανά στό πολιτικό προσκήνιο ἄνθρωπος ἀληθινά καί βαθειά θρησκευόμενος.

Ἔστειλαν, λοιπόν, τήν ὑπ. ἀριθ. 1473 Ἐγκύκλιο, στίς 11 Δεκεμβρίου 1902 στά μέλη τους, ξεσηκώνοντάς τους νά διεκδικήσουν δυναμικά τήν πλειοψηφία στό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο. Μέ τήν ὑπογραφή τοῦ Ν. Δαμασκηνοῦ, πού ἦταν Μασῶνος 33ου βαθμοῦ, Μέγας Διδάσκαλος Ὕπατος Μ. Ταξιάρχης **καί συγχρόνως Πρύτανης** τοῦ Ἑλλη**νικοῦ Πανεπιστημίου(!)**, ἡ ἀνωτέρω Ἐγκύκλιος διέτασσε:

«Φίλτατοι Ἀδελφοί,

Ἐπικειμένων τῶν Βουλευτικῶν ἐκλογῶν...ὀφείλομεν πάντες ἀνεξαρτήτως παντός πολιτικοῦ φρονήματος καί παντός κομματισμοῦ, (περί οὗ ὁ τεκτονισμός δέν μεριμνᾶ ἀφίνων ἐλευθέρους τούς ἀδελφούς τέκτονας ν' ἀνήκωσιν εἰς ὁποιον κόμμα θέλουσι) νά ψηφίσωμεν ὑπέρ ἐκείνων τῶν ὑποψηφίων ἀδελφῶν τεκτόνων οἵτινες ἔ μ ε ι ν α ν π ι σ τ ο ί εἰς τό ἡμέτερον Σῶμα καί νά τούς ὑποστηρίξωμεν πάσαις δυνάμεσι καί διά τῶν βεβήλων οὕς δυνάμεθα νά ἐπηρεάσωμεν. Τοῦτο δέ ὀφείλομεν νά πράξωμεν καί ἐκ καθήκοντος καί διότι φρονοῦμεν, ὅτι ἦλθεν ὁ καιρός νά δοκιμάσωμεν τήν ἰσχύν ἡμῶν.

Πεποιθότες ὅτι θέλετε ἐννοήσει τήν σοβαρότητα καί τήν ὠφέλειαν τῆς ἡμετέρας παραγγελίας διατελοῦμεν μετά τοῦ ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ».

Οἱ Μασῶνοι ἐννόησαν τήν σοβαρότητα καί τήν ὠφέλεια τοῦ νά δοθῆ ἐντολή νά ψηφίζουν οἱ μασῶνοι ψηφοφόροι μασώνους ὑποψηφίους καί, μάλιστα, ὄχι ὁποιουσδήποτε μασώνους ἀλλά ἐκείνους «**οἵτινες ἔμειναν πιστοί εἰς τό μασωνικόν Σῶμα»** καί, ἐν συνεχείᾳ νά προσπαθήσουν νά ἐπηρεάζουν καί τούς «**βεβήλους»**, ὅπως ἀποκαλοῦν ὅλους ἐμᾶς πού δέν εἴμαστε μασῶνοι!

Ἐμεῖς, ὅμως, οἱ Χριστιανοί, δέν ἔχουμε καταλάβει ἀκόμη τήν σοβαρότητα καί τήν ὠφέλεια πού θά προέκυπτε ἄν ὅλοι οἱ Κληρικοί συνιστοῦσαν στούς τακτικά ἐκκλησιαζομένους νά ψηφίζουν μόνο ἐκείνους πού τεκμηριωμένα εἶναι ἀπολύτως συνεπεῖς μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καί τήν πνευματική ζωή. Οἱ μασῶνοι κατάλαβαν ἀπό τό 1902 καί εἶπαν ὅτι «**ἦλθεν ὁ καιρός νά δοκιμάσωμεν τήν ἰσχύν ἡμῶν»**, ἐμεῖς οἱ ἐκκλησιαζόμενοι Χριστιανοί, οὔτε σήμερα, **τό 2016**, μετά ἀπό τέτοιον ἀποχριστιανισμό τῆς Πατρίδος μας καί τέτοιον ἠθικό ξεπεσμό, **δέν ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι πρέπει νά μετρηθοῦμε καί νά διεκδικήσουμε τήν διακυβέρνηση τῆς Πατρίδος μας** ἀπό τούς Ἑλληνόφωνους ξένους καί μασώνους εἰσβολεῖς!

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτη **ἡ ὑποκριτική παρένθεση τοῦ κειμένου**, ἀναφορικά μέ τήν ἀπουσία ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῶν μασώνων ὡς πρός τά **«πολιτικά φρονήματα καί παντός κομματισμοῦ (περί οὗ ὁ τεκτονισμός δέν μεριμνᾶ ἀφίνων ἐλευθέρους τούς ἀδελφούς τέκτονας ν' ἀνήκωσιν εἰς ὅποιον κόμμα θέλουσι)».** Βεβαίως ἀδιαφοροῦν γιά τά πολιτικά φρονήματα τοῦ λαοῦ, γιατί δέν ἐπιδιώκουν τήν διαπαιδαγώγηση τῶν ἀνθρώπων σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο, οὔτε ἐνδιαφέρονται γιά τήν καλλιέργεια τοῦ Ἀληθινοῦ Χριστοειδοῦς Ἤθους τους, **ἀλλά ἐνδιαφέρονται μόνο καί μόνο νά ἐλέγχουν ὅλο τό φάσμα τοῦ πολιτικοῦ χώρου**, οὕτως ὥστε σέ ὅλες τίς ἱστορικές συγκυρίες καί σέ ὅλες τίς ἀλλαγές τῶν πολιτικῶν φρονημάτων τῶν ἀνθρώπων, δηλαδή **σέ ὅλες τίς κατά καιρούς ἀναδεικνυόμενες κυβερνήσεις νά καταλαμβάνουν τήν ἐξουσία οἱ μασῶνοι!**

Τά βήματα τῆς Νέας Μασωνικῆς Ἐποχῆς προϋποθέτουν καί πολιτικές σκοπιμότητες

Γι' αὐτόν τους τόν σκοπό οἱ μασῶνοι ἐργάζονται συστηματικά ἀπό τό 1893 καί προχωροῦν μεθοδικά, γνωρίζοντες ὅτι **«ταῦτα πάντα δέν δύνανται νά ἐ

Σύσσωμοι οἱ Μητροπολῖται τῆς Ἑλλάδος ὑπερασπίζονται τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Ἡ ἀδιάλλακτος στάσις τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας περὶ τῆς ἀποκλειστικῆς δικαιοδοσίας τῆς Κυβερνήσεως Σύριζα-Ἀνὲλ διὰ τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀνιστόριτοι, ἀντεθνικαὶ καὶ ὑπαινικτικαὶ τοποθετήσεις του διὰ τὴν προσφορὰν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Πατρίδα προεκάλεσαν τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν πλήθους Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Σταχυολογοῦμεν μόνον μερικάς δηλώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐνδεικτικαὶ τοῦ κλίματος, τὸ ὁποῖον διαμορφώνεται πρὸ τῆς τακτικῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα vradini.gr τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Συγκεκριμένα, ὁ Μεσογαίας Νικόλαος κατὰ τὴ διάρκεια ὁμιλίας στὴν Ἱερατικὴ Σύναξη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως στὴν Κάλυμνο μὲ θέμα: «Ἱερωσύνη» σχολίασε τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις μὲ τὴν προσευχὴ στὰ σχολεῖα καὶ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. «Τὸ σύστημα εἶναι ἕνα σύστημα ἀθεΐας στὸ ὁποῖο ὅμως, ὅπως βλέπετε, σὰν Ἐκκλησία δὲν ἀντιδράσαμε καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἡ πολιτεία, τὸ πρόβλημα εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δὲν εἶναι νὰ ἀντιδράσει μὲ ρόπαλα, ἀλλὰ μὲ ἄδειασμα»… Ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδας, ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπῆρξε πιὸ συγκεκριμένος ὡς πρὸς τὶς εὐθύνες καὶ μιλώντας στὸ STAR Κεντρικῆς Ἑλλάδας ἐπισήμανε πὼς σέβεται τὶς θέσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε παρέμβει μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἕνα χρόνο πρίν, ὅταν τὸ θέμα ἄρχισε νὰ συζητεῖται καὶ προειδοποίησε πὼς ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ εἶναι δυνατὴ καὶ ἀποφασιστικὴ καθὼς τὸ ἑπόμενο διάστημα θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα τέτοιου εἴδους ζητήματα… ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ Μεντζελόπουλος ἐξέφρασε τὴν πλήρη ὑποστήριξή του στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο. «Νὰ ἀναλάβει τὶς εὐθύνες του ὁ πρωθυπουργὸς καὶ νὰ μὴ «παίζει κρυφτούλι» μὲ τὸν κ. Φίλη. Καὶ ὄχι μόνο ὁ Ἀλέξης Τσίπρας καὶ ὁ Πάνος Καμμένος. Πρόταγμα τοῦ κόμματος τῶν ΑΝΕΛ εἶναι ἡ διατήρηση τῆς ὀρθόδοξης ἰδιοπροσωπίας τοῦ λαοῦ μας. Πῶς θὰ διατηρηθεῖ ἡ ἰδιοπροσωπία τοῦ λαοῦ; Κάνοντας «σούπα» τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν; Κρύπτεται ὁ Πάνος Καμμένος» εἶπε χαρακτηριστικὰ ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς μιλώντας στὸ ραδιόφωνο τοῦ Alpha. «Δὲν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ παραδίδεται βορὰ στὴν ἰδεοληψία τοῦ κάθε κυρίου Φίλη. Δὲν εἶναι ἡ πατρίδα ἰδιοκτησία τοῦ κ. Φίλη οὔτε τοῦ πρωθυπουργοῦ οὔτε κανενός», πρόσθεσε».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» τῆς 26ης Σεπτεμβρίου:

«Προκαλεῖ ὀδυνηρὴ ἔκπληξη ἡ συμπεριφορὰ τοῦ κ. ὑπουργοῦ καὶ μάλιστα αὐτὴ ἡ ἄδικη καταφορὰ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας διαχρονικῶς. Κι ἐνῶ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ τροφὸς αὐτοῦ τοῦ γένους» εἶπε σὲ τηλεοπτικὸ σταθμὸ τῶν Σερρῶν ὁ μητροπολίτης Σερρῶν Θεολόγος. Καὶ πρόσθεσε ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα ὅλως ἀνιστόρητα εἶπε ὁ ὑπουργὸς «προσβάλλουν καὶ τὴν ἱστορικὴ μνήμη καὶ τὸ φιλότιμο καὶ τὴν εὐαισθησία τοῦ λαοῦ». Ἀλλὰ καὶ ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος - ποὺ θεωρεῖται μία ἀπὸ πιὸ τὶς μετριοπαθεῖς φωνὲς τῆς Ἱεραρχίας - τόνισε στὸ κήρυγμά του, στὴν Παναγία Μυρτιδιώτισσα στὴν Πύλο, ὅτι θὰ πρέπει νὰ ξέρουν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ «σήμερα προσπαθοῦν νὰ ἀποδείξουν ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἐκπαίδευση ὅτι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κάμψουν μὲ κανένα τρόπο οὔτε τὴ θρησκευτικὴ συνείδηση τῶν Ἑλλήνων οὔτε νὰ ἀποδυναμώσουν τὸν σεβασμό τους πρὸς τὴν ἱστορικὴ καὶ πολιτιστικὴ κληρονομιά τους». Στὸ ἴδιο μῆκος κύματος ὁ μητροπολίτης Σιδηροκάστρου Μακάριος ἔκανε λόγο - μιλώντας σὲ τηλεοπτικὸ σταθμὸ - γιὰ ἀλλαγὲς στὰ Θρησκευτικὰ ποὺ «ἔχουν ὡς σκοπὸ νὰ ἀποχριστιανοποιήσουν κοινωνία καὶ Ἐκκλησία. Θεωρῶ ὅτι αὐτὸ εἶναι αὐτοκαταστροφὴ καὶ αὐτοκτονία τῶν Ἑλλήνων».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα k-typos.gr τῆς 23ης Σεπτεμβρίου:

«Μὲ ἀφορμὴ τὴ συνάντηση τῶν καθηγητῶν Θεολογίας τοῦ Νομοῦ Καβάλας, στὸ Περιφερειακὸ Ἐκπαιδευτικὸ Κέντρο Καβάλας, ποὺ πραγματοποιήθηκε τὴν Τρίτη 20 Σεπτεμβρίου 2016, ὁ μητροπολίτης Φ.Ν.Θ., κ. Προκόπιος ἔκανε τὴν ἀκόλουθη δήλωση: «…Ἀξιοσημείωτον δὲ εἶναι, ὅτι ἡ ἐκ θεμελίων ἀνατροπὴ καὶ μετατροπὴ τοῦ ὁμολογιακοῦ μαθήματος σὲ πολυθρησκευτικοῦ, θὰ συντελεσθῇ μὲ ἐπιμόρφωση δύο μόνον ἡμερῶν, ποὺ θὰ γίνει ἐντὸς τῶν προσεχῶν μηνῶν Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου. Καὶ ὅλα αὐτά, τὰ κινδυνώδη καὶ καινομανῆ, θὰ ἐφαρμοσθοῦν μὲ μόνες τὶς ὁδηγίες καὶ τὴ διδακτέαν ὕλην τοῦ μαθήματος, ποὺ οἱ θεολόγοι θὰ ἀντλοῦν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς, μεθοδεύσεις ποὺ στοχεύουν, γενικὰ καὶ ἀόριστα, στὴ γνώση τῶν θρησκειῶν… Ἐπικίνδυνοι πειραματισμοὶ καὶ ἀνωφελεῖς μεταρρυθμίσεις, μέσῳ τῶν ὁποίων, στὸ ὄνομα τῆς ποικιλομορφίας τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου, ἡ Ὀρθόδοξη παράδοση ἐξισώνεται μὲ ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις, μὲ ἀποτέλεσμα ἀρνητικὰ νὰ ἐπιδροῦν στὴν ἑνότητα καὶ ὁμοψυχία τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ νὰ ὁδηγοῦν στὴ ρῆξιν τῆς ἐκπαιδευτικῆς καὶ θρησκευτικῆς παραδόσεώς μας. Οἱ ἀντορθόδοξοι πειραματισμοί, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήσουν ἀδιάφορον τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία Συνοδικῶς καὶ πάλιν, θὰ ἀντιμετωπίσει τὴν ἐπικίνδυνη κατάσταση μὲ ἀπόλυτον κριτήριον τὴ διαφύλαξιν τοῦ θησαυροῦ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς… Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν νὰ διασφαλίζει τὴν ἀληθῆ γνῶσιν διὰ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὄχι ἀποκλειστικὰ τὴ «γνώση τῶν θρησκειῶν» τῶν ἀνιστόρητων μεταρρυθμιστῶν».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» τῆς 24ης Σεπτεμβρίου:

«Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν πρωθυπουργὸ Ἀλέξη Τσίπρα ἀπέστειλε ὁ μητροπολίτης Πατρῶν Χρυσόστομος… θέτει στὸν κ. Τσίπρα τὸ ἐρώτημα «γιατί τόσο μένος γιὰ τὴν Ἐκκλησία; Τί κακὸ ἔπραξε ἡ ὀρθόδοξη πίστη;» «Γιατί ἐνοχλεῖ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ὡς διδασκαλία περὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ δὲν ἐνοχλοῦν τὰ ἄλλα πιστεύματα καὶ θρησκεῖες;» διερωτᾶται, μεταξὺ ἄλλων, ὁ μητροπολίτης Πατρῶν, ζητώντας ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸ νὰ ἀνακαλέσει «τάχιστα στὴν τάξη τὸν κ. Φίλη, ἐὰν ἀγαπᾶτε εἰλικρινὰ τὸν ἑλληνικὸ λαό, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει καὶ ζεῖ, γιατί κάποιοι θυσιάστηκαν γιὰ αὐτὰ ποὺ περιφρονεῖ ὁ κ. ὑπουργός».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ» τῆς 26ης Σεπτεμβρίου:

«Ὁ Σεβασμιώτατος Σισανίου, ὁ ὁποῖος βρέθηκε προχθὲς στὸ Βόλο, ἐπεσήμανε ὅτι: «ἡ εὐκαιρία τούτων τῶν ἡμερῶν εἶναι πάρα πολὺ ἀποκαλυπτική, γιατί ξεγύμνωσε τὶς πραγματικὲς προθέσεις ἐκείνων ποὺ τάχα θέλουν νὰ συνεργάζονται μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἐνῶ στὸ βάθος ἔχουν ἄλλες σκέψεις καὶ ἄλλους στόχους… σήμερα ὑπάρχει μία πολὺ κακὴ ἐκπαίδευση, ποὺ δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὴν παιδεία».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ» τῆς 26ης Σεπτεμβρίου:

«Στὸ στόχαστρο τῆς Μητρόπολης μπαίνει καὶ πάλι ὁ ὑπουργὸς Ν. Φίλης, γιὰ τὸν ὁποῖο πιστεύει ὅτι «πρόσβαλε τὸ φρόνημα καὶ τὴ συνείδηση τῶν πιστῶν, μὲ μία λυσσαλέα πολεμικὴ ἐναντίον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ σειρὰ μέτρων, ὅπως ἡ ὑποβάθμιση τῶν θρησκευτικῶν σὲ θρησκειολογικὸ μάθημα καὶ ἡ δημιουργία οὐδετερόθρησκου κράτους… προκλητικὲς καὶ ἀνιστόρητες δηλώσεις του, μὲ τὶς ὁποῖες ἀλλοιώνει καὶ ἀμφισβητεῖ τὸν ἱστορικό, θυσιαστικὸ καὶ ἐθνικὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας σὲ δύσκολες περιόδους τῆς ἱστορίας… ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ἡ ὀρθοδοξία διώκονται στὴν κοιτίδα τους, ταπεινώνονται καὶ τελοῦν ὑπὸ διωγμό».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα «Amen.gr» τῆς 25ης Σεπτεμβρίου:

«Ἀρχίσανε πρῶτα μὲ τὸν προαιρετικὸ τρόπο διδασκαλίας καὶ φτάσανε σήμερα νὰ εἶναι καθοδηγούμενος, μακριὰ ἀπὸ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὰ δεδομένα τῆς Πίστεως, ὑπογράμμισε ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ γιὰ ἀκόμη μία φορά, ὅπως εἶχε κάνει καὶ στὸ παρελθόν, γιὰ νὰ συμπληρώσει ὅτι οἱ Ἑτερόδοξοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὁρίζουν καὶ τὴν διδακτέα ὕλη ἀλλὰ καὶ τὸν διδάσκαλο. Ἐμεῖς ὅμως σὰν Ὀρθόδοξοι ὁδηγούμεθα στὸ σημεῖο νὰ μὴ ἔχουμε τὸ δικαίωμα, νὰ λέμε τὴν γνώμη καὶ τὴν ἄποψή μας, καὶ ὅταν κάποιος τὴν ἐκφράζει νὰ εἰσπράττει ὕβρεις καὶ ἀποδοκιμασίες».

Ποία ἡ ἐπίσημος στάσις τῆς Κυβερνήσεως;

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Η ΑΥΓΗ» τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 2016:

«…ἡ Φ. Βάκη ὑπογράμμισε πὼς «Εἶναι ἀδιανόητο στὸν 21ο αἰώνα νὰ μὴ ὑπάρχει ἕνα σχολεῖο ἀνεξίθρησκο καὶ οὐδετερόθρησκο. Σκοπὸς τῆς Παιδείας εἶναι νὰ διαπλάσσει ἐλεύθερους καὶ ὑπεύθυνους πολίτες καὶ ὄχι καλοὺς χριστιανούς. Αὐτὰ ἀνήκουν σὲ θεοκρατικὰ καθεστῶτα ἢ γίνονταν ἐπὶ χούντας στὴν Ἑλλάδα». Ἡ κοινοβουλευτικὴ ἐκπρόσωπος τοῦ ΣΥΡΙΖΑ ὑπερασπίστηκε τὸν ὑπουργὸ Παιδείας Ν. Φίλη, λέγοντας ὅτι εἶναι καὶ ζήτημα προάσπισης τῶν ἰδεῶδῶν τοῦ Διαφωτισμοῦ: «Εἶναι ἀδιανόητο ἡ Ἱερὰ Σύνοδος νὰ ἀποφαίνεται γιὰ τὴ διδακτικὴ μέθοδο καὶ γιὰ τὸ περιεχόμενο ἑνὸς μαθήματος, καθὼς ἀρμόδιο γι' αὐτὰ εἶναι τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας, δηλαδή, ἡ πολιτεία». Μάλιστα, συμπλήρωσε πὼς καὶ «Σύμφωνα μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο γιὰ τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα σὲ ἕνα οὐδετερόθρησκο κράτος τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει ὁμολογιακὸ καὶ κατηχητικὸ χαρακτήρα».

Τὰ μέλη τοῦ «ΚΑΙΡΟΥ» προεξοφλοῦν τὴν ἀποτυχίαν τοῦ νέου προγράμματος

Εἶναι λίαν διαφωτιστικὴ ἡ ἀνακοίνωσις τῆς διασπαστικῆς διὰ τὸ σῶμα τῶν θεολόγων καὶ ὀλιγομελοῦς ἑνώσεως «Καιρὸς» σχετικῶς μὲ τὸ νέον πρόγραμμα διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν. Ἐπιχαίρουν, διότι συνεχίζεται ἡ πολιτικὴ τῆς κ. Ἄννας Διαμαντοπούλου, γνωστῆς διὰ τὰς σχέσεις της μὲ τὴν λέσχην Μπίλντεμπεργκ καὶ τὰς ἀπόψεις της περὶ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἡ ὁποία, ὡς οἱ ἴδιοι ὑπογραμμίζουν, ἐπεχείρησε μίαν «ἐκ βάθρων» ἀλλαγήν, δηλ. ἀλλοίωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεως. Εἰς τὴν συνέχειαν ὁμολογοῦν ὅτι χρειάζεται βάθος χρόνου διὰ τὴν ἐπιμόρφωσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ὑλικοῦ, δηλ. καδιστοῦν σαφὲς μὲ τὸν πλέον κατηγορηματικὸν τρόπον ὅτι τὸ μάθημα εἰσέρχεται εἰς περίοδον πειραματισμοῦ μὲ τὰ παιδιὰ ὡς πειραματόζωα, ἐνῶ προειδοποιοῦν τοὺς καθηγητὰς ὅτι «πιθανότατα θὰ αἰσθανθοῦν «μόνοι»». Δὲν παραλείπουν νὰ ἀναφέρουν ὅτι ἐδέχθησαν πρόσκλησιν συζητήσεως ἀπὸ τὸ ΙΕΠ, δηλ. κατ' οὐσίαν ἀπὸ τὸν φίλον τους (δι' ὅσους γνωρίζουν πρόσωπα καὶ καταστάσεις) καὶ ὁμοϊδεάτην τους, τὸν κ. Στ. Γιαγκάζογλου. Ἐπιπροσθέτως κατηγοροῦν ἐμμέσως τὴν Πανελλήνιον καὶ νόμιμον Ἕνωσιν Θεολόγων (ΠΕΘ) διὰ «ἰδεολογικοποίηση τῆς Ὀρθοδοξίας», ἐνῶ οἱ ἴδιοι τυγχάνουν γνωστοὶ τοῖς πᾶσι διὰ τὴν προσκόλλησίν τους εἰς ἰδεολογήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀποτυπώσει εἰς ἄρθρα τους ἢ εἰς τὴν διδασκαλίαν τους εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Τέλος κατακλείοντες τὴν ἀνακοίνωσίν τους δυναμιτίζουν καὶ πάλιν τὸ κλῖμα μὲ μομφὰς ἐναντίον συναδέλφων τους. Παραδέτομεν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀνακοινώσεως καὶ τὸ παραδίδομεν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν:

«…Τὸ 2010-2011 ἡ τότε ὑπουργὸς Παιδείας (Α. Διαμαντοπούλου) ὀργάνωσε μία συνολικὴ ἀλλαγὴ σὲ ὅλα τὰ μαθήματα ὅλων τῶν βαθμίδων τῆς σχολικῆς ζωῆς, βασισμένη σὲ μία διαφορετικὴ λογικὴ τόσο σὲ ἐπίπεδο περιεχομένου ὅσο καὶ κυρίως σὲ ἐπίπεδο μεθόδων καὶ πρακτικῶν διδασκαλίας μέσα στὴ τάξη... τὰ παραπάνω καινοτόμα στοιχεῖα ἀποτελοῦν ἐν πολλοῖς «ἄγνωστη χώρα» γιὰ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὑπηρετοῦντες συναδέλφους, τουλάχιστον στὴ δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση... τὸ ΔΣ τοῦ συλλόγου μας ἐπισκέφθηκε πρόσφατα, ἔπειτα ἀπὸ πρόσκληση, τὸ ΙΕΠ γιὰ νὰ συζητήσει μὲ τὴν ἀρμόδια γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἐπιτροπή…

Ἑπομένως καλοῦνται οἱ ἐκπαιδευτικοὶ νὰ πάρουν τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν στὰ χέρια τους καί, ἀφοῦ τὸ μελετήσουν προσεκτικά, νὰ ἀπευθυνθοῦν καὶ στὸ ΙΕΠ γιὰ διάλογο, γιὰ ἰδέες ἐφαρμογῆς καὶ ἀμοιβαία ὑποστήριξη καὶ βοήθεια. Ἄλλωστε ἡ ὁμαδοσυνεργατικότητα δὲν ἀφορᾶ μόνο στοὺς μαθητές μας ἀλλὰ πρωτίστως καὶ στοὺς ἐκπαιδευτικοὺς ποὺ πιθανότατα θὰ αἰσθανθοῦν «μόνοι» στὴ πορεία ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ΠΣ... Στὴν προσπάθεια αὐτὴ δὲν περισσεύει κανεὶς καὶ δὲν ἀποκλείεται κανείς, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μόνοι τους ἀποκλείονται ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἑλληνικὴ δημοκρατικὴ κοινωνία, τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ὡριμότητα τοῦ Χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὀδεύουν αὐτοκατάκριτοι στὶς ἀτραποὺς τῶν συκοφαντιῶν, τῆς ἐμπάθειας καὶ τοῦ ἀνορθολογισμοῦ».

Ἡ Κυβέρνησις διώκει Μητροπολίτας;

Εἶναι πασιφανὲς ὅτι ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸ ἴδιον νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὸ σύμφωνον συμβιώσεως ἐπέρασε καὶ τὸν ἀντιρατσιστικὸν νόμον, διότι ἤθελε νὰ ἀπασχολήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸ πρῶτον καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνώδυνον ψήφισιν τοῦ δευτέρου, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ φιμώσῃ τοὺς Ἱεράρχας. Προηγήθη ὁ Σεβ. Χίου, ἀκολουθεῖ ὁ Σεβ. Μαντινείας καὶ συντόμως καὶ ἕτεροι... Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Χριστιανοῦ Μπακατσία εἰς τὴν ἐφημερίδα «FREDDO» τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου γιὰ τὶς πρόσφατες δηλώσεις του ἀναφορικὰ μὲ τοὺς ὁμοφυλόφιλους, οἱ ὁποῖες ξεσήκωσαν θύελλα ἀντιδράσεων, θὰ καθίσει ὁ Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, Ἀλέξανδρος. Ὁ ἴδιος εἶχε δηλώσει πὼς οἱ ὁμοφυλόφιλοι εἶναι «ἄνθρωποι τῆς ἀνωμαλίας, ποὺ καταδικάζονται ἀπὸ τὴ ζωή καὶ τὴν κοινωνία. Τοὺς λυπᾶμαι, προσεύχομαι νὰ τοὺς συγχωρήσει ὁ Θεός, νὰ μετανοήσουν, νὰ ἀλλάξουν τακτικὴ καὶ νὰ γίνουν τίμια μέλη τῆς κοινωνίας μας», εἶχε πεῖ χαρακτηριστικὰ μετὰ τὴν ψήφιση τοῦ συμφώνου συμβίωσης τὸ βράδυ τῆς Τρίτης 22 Δεκεμβρίου 2015 στὴ Βουλή. «Ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν κατάσταση τῆς φύσεως. Ὁ καθένας ποὺ ἔχει τὸ κουσούρι του δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐμφανίζει δημόσια καὶ νὰ μὴ ντρέπεται», ἀνέφερε… ὁ Μητροπολίτης Ἀλέξανδρος εἶπε ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι εἶναι ἄρρωστοι καὶ θὰ πρέπει νὰ θεραπεύσουν τὴν ἀρρώστια τους. Ὁ Σεβασμιώτατος καλεῖται νὰ ἀπολογηθεῖ στὸν εἰσαγγελέα Τριπόλεως γιὰ τὶς ὁμοφοβικὲς δηλώσεις του, ἐνῶ χθὲς μίλησε ξανὰ γιὰ τὸ θέμα καὶ τὶς διαστάσεις ποὺ ἔχει λάβει, ἀναφέροντας ὅτι πρὶν ἀπὸ δύο μέρες ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἐπισκέφθηκε καὶ τὸν ἐνημέρωσε ὅτι ὁ εἰσαγγελέας τοῦ ἔχει ἐπιβάλει κατηγορία καὶ πρέπει νὰ ἀπολογηθεῖ».

Κλῆσις τοῦ Πατριάρχου Μόσχας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος

Ἐγκάρδιον κάλεσμα ἀπηύθυνεν ὁ Πατριάρχης Μόσχας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ στενωτέραν συνεργασίαν. Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ εἶναι καθοριστικὴ διὰ τὸ μέλλον τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κολυμβαρίου. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα hellasforce.com τῆς 22ας Σεπτεμβρίου 2016:

«Τὴν Τετάρτη ὁ Πατριάρχης Μόσχας καὶ πασῶν τῶν Ρωσιῶν Κύριλλος, ἀπηύθυνε κάλεσμα στὴ Μόσχα καὶ τὴν Ἀθήνα νὰ διατηρηθεῖ ἡ πνευματικὴ σύνδεση μεταξὺ τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἑλλάδας. «Ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία χαιρετᾶ τὴν πνευματικὴ συγγένεια μεταξὺ τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἑλλάδας καὶ καλεῖ τὴ Μόσχα καὶ τὴν Ἀθήνα νὰ τὴ διατηρήσουν», τόνισε ἀρχικὰ ὁ Πατριάρχης Κύριλλος. Γιὰ νὰ συμπληρώσει ἀφήνοντας αἰχμὲς γιὰ τοὺς πολιτικούς: «Ἐφ ὅσον ἡ Παναγία κρατᾶ τὴ Ρωσία καὶ τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὸ πέπλο προστασίας της θὰ εἴμαστε ζωντανοί. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μὴ ἀφήσει τὴν προέλευση τῆς πνευματικῆς συγγένειάς μας νὰ ἀγνοηθεῖ… ἀπὸ τοὺς πολιτικούς μας. Ἂν παραμεληθεῖ, τότε ἐμεῖς θὰ τὴν ὑπενθυμίζουμε». Ἡ ὁμιλία τοῦ Πατριάρχη πραγματοποιήθηκε στὸ πλαίσιο τῶν ἐγκαινίων ἔκθεσης ἀφιερωμένης στοὺς δεσμοὺς μεταξὺ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἑλλάδας στὸ Ἅγιο Ὄρος. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἡ Ρωσία καὶ ἡ Ἑλλάδα γιορτάζουν τὸ 2016 ὡς διαπολιτισμικὸ ἔτος, σηματοδοτώντας τὴν χιλιετῆ ἐπέτειο ἀπὸ τὴν πρῶτο ρωσικὴ οἰκισμὸ τοῦ Ἁγίου Ὄρους».

Προσηλυτισμός τῶν μαθητῶν εἰς τόν... Βουδισμόν;

Ἡ **Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν,** τήν Παρασκευή 23 Σεπτεμβρίου 2016 πραγματοποίησε ἡμερίδα στό Δημαρχεῖο Ἀμαρουσίου, περί τῆς προβλληματικῆς τοῦ νέου προγράμματος τῶν Θρησκευτικῶν, μιᾶς νεοφανοῦς πρακτικῆς μέσα στήν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας.

Ἀφορμή τῆς ἡμερίδος στάθηκε ἡ πρωτοφανής, ὄχι ἁπλῶς πιλοτική, ἀλλά θεσμική ἀπόπειρα μεταλλάξεως τοῦ χαρακτήρα τοῦ ἐν λόγῳ μαθήματος σέ διαθρησκειακό. Μία ἀπόπειρα προσηλυτισμοῦ, διά τῆς ἀπροκάλυπτης εἰσαγωγῆς τῆς νεοβουδιστικῆς ὀργανώσεως Arigatou μέσα στήν ἑλληνορθόδοξη παιδεία μας.

Ἡ ὀργάνωση Arigatou σκοπεύει στήν δῆθεν ἐπικράτηση τῆς παγκοσμίου εἰρήνης μέσα ἀπό πρακτικές ψευδοϊερατοστόλων τοῦ Βουδισμοῦ, τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, τοῦ πνευματισμοῦ καί τῶν μαγικῶν τεχνῶν. Αὐτοί οἱ ¨ἱερατόστολοι¨ κατευθύνονται ἀπό τό λεγόμενο παγκόσμιο δίκτυο θρησκειῶν γιά παιδιά, φορέα τῆς Arigatou, τό ὁποῖο δῆθεν ἐνδιαφέρεται γιά τίς ἑπόμενες γενεές τῶν παιδιῶν, ἐνθαρρύνοντας τό εὐρύτερο διαθρησκειακό ἔργο. Ἡ Arigatou δέχεται μετά ἄλλων αἱρέσεων τήν οἱαδήποτε θρησκευτική ἰδέα ἤ μέθοδο χωρίς νά διακρίνει, ἄν αὐτή ἀνήκει στόν χῶρο τῶν μαγικοθρησκευτικῶν πρακτικῶν ἤ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ὄντως Θεοῦ. Ὅλα τά παραπάνω ἰσοδυναμοῦν μέ τόν πιό γνωστό σέ μᾶς οἰκουμενισμό.

1. Τό νέο πρόγραμμα τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν καταργεῖ τήν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ διδασκαλίας καί σωτηρίας συγχέοντας ἤ ἐξισώνοντας τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία μέ τίς ἰδέες ἑτερόκλητων θρησκειακῶν χώρων. Πρόκειται ἑπομένως γιά ἕνα πρόγραμμα ἀλώσεως τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τῆς παγκοσμίου παιδείας, πού ὁμοιάζει μέ τήν μέθοδο τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν(ΠΣΕ). Ὅπως στό ΠΣΕ διά τῶν διαθρησκειακῶν συναντήσεων καί συμπροσευχῶν ἀλλοιώνουν καί ἀλώνουν τό ὀρθόδοξο φρόνημα τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔτσι καί στήν παιδεία μας ἀλλοιώνουν καί ἀλώνουν τό ὀρθόδοξο φρόνημα τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν μέσα ἀπό τό συγκεκριμένο διαθρησκειακό συγκρητιστικό πρόγραμμα σπουδῶν, μέ μοιραῖο ἀποτέλεσμα τόν πνευματικό ἀποπροσανατολισμό καί τήν θρησκευτική σύγχυση, μέ σκοπό τήν διάλυση τοῦ κοινωνικοῦ ἰστοῦ τῆς χώρας μας.

2. Βεβαίως ὅλη ἡ παραπάνω προσπάθεια ἀποτελεῖ πράξη ἀντίθετη μέ τό Σύνταγμα, τό ὁποῖο ὑποχρεώνει τήν πολιτεία νά προσφέρει ἑλληνορθόδοξη ἐκπαίδευση στούς Ἕλληνες ὀρθοδόξους μαθητές. Τό ἐν λόγῳ πρόγραμμα ἐκτός ἀπό τό ὅτι ἀποτελεῖ ἀπόπειρα ἐπί προσηλυτισμοῦ, μέ βαρύτερες μάλιστα συνέπειες γιά τούς ἰθύνοντες, ὅταν γίνεται ἐντός σχολείων, συνιστᾶ παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσονομίας καί τῆς συνταγματικῆς ἰσότητος, εἶναι εὐθέως ἀντισυνταγματικό, ὅπως ἔχει κριθεῖ μέ δύο ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τήν 3356/1995 καί τήν 2176/1998 καθώς καί τή γνωστή τελεσίδικη ἀπόφαση 115/2012 τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεδοκίμασε τό ἐν λόγῳ πρόγραμμα ὡς παράνομο.

3. Τό νέο θρησκειολογικό Πρόγραμμα τῶν Θρησκευτικῶν ἐπιβάλλεται ρατσιστικά ἀπό τούς πολεμίους τοῦ ρατσισμοῦ (!), μόνο στούς ὀρθοδόξους μαθητές.